

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1938

ΕΤΟΣ 150^{ON}
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΑΡΙΘ. 28 - (749)

Χαίρετε **Πατριώτες**

1938

Παρ. χιλ. τοις συμπατριώταις
Δι' εμπεδωμένην πίστιν καὶ
ἀνιδιοτροπήν ἐκείνην

.... και ύστερα
από πολλά χρόνια

καί τα έγγόνια σας ακόμη θά θαυ-
μάζουν τα δόντια σας όταν τα περι-
ποιήσθε άνελλιπώς με την υπέροχη

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤ

ΑΛΜΑ

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΛΗ ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ

ΤΟΥ ALFRED MACHARD

ΠΙΖΟΝ. — 'Ο Πανκουκούλ ήταν όρθιος, για να πη το μάθημά του... Τότε έγω έβαλα μιά πρόκα στο θρανίο του. Λοιπόν αυτός, μόλις κάθισεν εκεί, φώναξε πώς το είχα κάμει έγω... Τότε όλη ή τάξι άρχισε να χτυπά τα πόδια της στο πάτωμα... Και ό δάσκαλος με τιμώρησε... Μ' έβαλε ν' άπαγγείλω πέντε φορές: «Λυπούμαι βαθειά γιατί πλήγωσα τόν συμμαθητή μου». 'Α! Είναι ένας θρωμερός κουτσομπόλης, αυτό τό χαμίνι, ό Πανκουκούλ!

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — 'Ελπίζω πώς τόν λυπάσαι, τουλάχιστον.

ΠΙΖΟΝ (μουτρωμένος). — Όχι!

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Όχι;

ΠΙΖΟΝ (με τό ίδιο ύφος). — Όχι!... Γιατί ό Πανκουκούλ μου βούτηξε τούς δώλους μου... κι ακόμα μου πέταξε τό ψωμί μου...

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Και οί δύο σας είσατε τό ίδιο ένοχοι... Λοιπόν δέν έφαγες ακόμα τό κολατσιό σου;

ΠΙΖΟΝ. — Δέν τό έφαγα.

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Καί τώρα πεινάς; 'Ασφαλώς θα πεινάς.

('Ο Πίζον δέν θέλει να πη ναί, μά δέν λέει καί «όχι». Τότε ή Καλή Γειτόνισσα σηκώνεται, αφήνει την εργασία της στην καρέκλα καί πληγώνει καί παίρνει από τό τραπέζι τό ψωμί.)

Θέλω να σου δώσω μιά φέτα... μέ... μάντεψε μέ τί;

ΠΙΖΟΝ. — Με σοκ...

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ (πού δέν καταλαβαίνει). Με σοκ;

ΠΙΖΟΝ. — Με σοκολάτα.

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Καλλίτερο ακόμα...

ΠΙΖΟΝ. — Με βούτυρο.

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Όχι... με γλυκό.

ΠΙΖΟΝ (ανοίγοντας λαίμαργα τό στόμα του). Με γλυκό!...

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Ναί... με γλυκό από δαμάσκηνα...

Τ' αγαπάς αυτό τό γλυκό;

ΠΙΖΟΝ. — Όί ναί...

('Η Καλή Γειτόνισσα κόβει μιά μεγάλη φέτα ψωμί, την αλείφει καλά με γλυκό καί τη δίνει στο παιδί.)

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Πάρε, φάε, μικρούλη μου.

ΠΙΖΟΝ. — Ευχαριστώ, κυρία Ντενίζ.

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ (πού χαμογελάει, κυττάζοντας τον να τρώη). Είναι καλή;

ΠΙΖΟΝ (με γεμάτο τό στόμα). — Είναι πολύ καλή... Είχα ξαναφάει κι' άλλη μιά φορά, στην γιαγιάς μου, που κάθεται στην Μπελβίλ, μά δέν ήτανε τόσο καλή...

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. Ποιος; 'Η γιαγιάς σου;

ΠΙΖΟΝ. — Όχι, ή φέτα με τό γλυκό. ('Ο Πίζον μπουκώνει τό στόμα του.)

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Έ, μη διάζεσαι τόσο πολύ!... Θά πάθης τίποτε... Φάε με την ήσυχία σου... Είσαι πολύ καλά έδώ...

ΠΙΖΟΝ. — Μάλιστα... Είμαι πολύ καλά έδώ.

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Σου άρέσει ναρχεσαι έδώ;

ΠΙΖΟΝ. — Μάλιστα, κυρία Ντενίζ.

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — 'Ο μπαμπάς σου γυρίζει άργά τό βράδυ;

ΠΙΖΟΝ. — Στις όχτώ.

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — 'Από τότε, λοιπόν, πού πέθανε ή

ΠΡΟΣΩΠΑ: 'Η Καλή Γειτόνισσα. — 'Ο μικρός Πίζον.

('Η σκηνή στής Καλής Γειτόνισσας. Είναι ένα ταπεινό δωμάτιο. 'Η Καλή Γειτόνισσα κάθεται κοντά στο παράθυρο καί ράβει. Τό πρόσωπό της φαίνεται πονεμένο. Είναι νέα ακόμη, αλλά ή ζωή την έχει μαράνει. 'Εχει υποφέρει κι' έχει κλάψει πολύ. Πάνω στο τραπέζι του δωματίου υπάρχει μιά λάμπα, μιά μπουτίλλια, ένα ποτήρι, ένα μεγάλο κομμάτι ψωμί κι' ένα δοχείο γλυκό. 'Όταν σηκώνεται ή αλκία ή Καλή Γειτόνισσα ράβει τραγουδώντας, μά καταλαβαίνει κανείς πώς τά χείλη της μόνο κινούνται άσυναίσθητα καί ή σκέψη της είναι πολύ μακριά.)

'Ακούγονται τρία έλαφρά χτυπήματα στην πόρτα.

Η ΚΑΛΗ ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ (άντηνδά λίγο καί ρωτά). Ποιος είναι;

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΦΩΝΟΥΛΑ. — 'Εγώ είμαι... 'Ο Πίζον!

Η ΚΑΛΗ ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — 'Ο μικρούλης φίλος μου Πίζον!... Πέρασε, Πίζον...

('Η πόρτα άνοίγει καί μπαίνει ό Πίζον. Είναι ένα παιδάκι όχτώ χρόνων, ντυμένο με σχολικά ρούχα. Ναυτικό μπέρ μπλέ, μαύρη ποδιά, θελοδινό πανταλονάκι τριμμένο καί μπαλωμένο. Σ' όλη την εμφάνισή του έλέπει κανείς πώς κανένα γυναικείο χέρι δέν φροντίζει αυτό τό παιδάκι. Στο κατώφλι θγάζει τό μπέρ του καί λέει:)

ΠΙΖΟΝ. — Καλημέρα, κυρία Ντενίζ!

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Καλημέρα, μικρούλη μου... Είναι ευγενικό πού ήρθες να με δής.

ΠΙΖΟΝ. — Δέν σάς άπασχολώ, κυρία Ντενίζ;

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Καθόλου. 'Αντίθετα, μου κάνει ευχαρίστησι να σε βλέπω... Είσαι ένα τόσο καλό παιδάκι! (Τού δείχνει μιά καρέκλα). Κάθισε... εκεί... σ' αυτήν την καρέκλα. Γυρίζεις από τό σχολείο;

('Ο Πίζον κάθεται. Τά ποδαράκια του κρέμονται από την καρέκλα.)

ΠΙΖΟΝ. — Μάλιστα, κυρία Ντενίζ.

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Μου φαίνεται πώς είναι άργά... Πώς έγινε να γυρίσης τόσο άργά; (Γίνεται σιωπή! 'Ο Πίζον, στενοχωρημένος, χαμηλώνει τό κεφάλι του). Δέν άπαντιάς;

ΠΙΖΟΝ (χαμηλόφωνα). — Είναι... είναι... γιατί...

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Γιατί;

ΠΙΖΟΝ (ντροπισσασμένος). — Γιατί με τιμώρησαν να μείνω ως τις έξ ή ώρα...

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Σε τιμώρησαν!... Ού! τί κακό! Καί γιατί;

ΠΙΖΟΝ. — 'Εξ αιτίας αυτού του παληόπαιδου, του Πανκουκούλ, πού με συκοφάντησε... ναί... είναι ένας θρωμερός κουτσομπόλης, αυτό τό χαμίνι ό Πανκουκούλ!...

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Τί συνέβη;

μαμά σου, μένεις μόνος ως τις όχτώ ή ώρα;

ΠΙΖΟΝ. — Μάλιστα... και δεν μου άρέσει καθόλου να μένω δλομόναχος... Είναι σκοτάδι μέσα στο δωμάτιο... Ο μπαμπάς δεν θέλει ν' ανάθω τη λάμπα, γιατί φοβάται μή θάλω φωτιά... Κρύβει λοιπόν τα σπέρτα... κ' ύστερα τά παληόπαιδα του σπιτιού, είναι όλα θρωμοκαμήλες... μάλιστα, θρωμοκαμήλες!... Άνεβαίνουμε σιγά-σιγά τὰ σκαλιά... κρύβονται πίσω απ' την πόρτα... κ' ύστερα μου κάνουν: «Χού... Χού!... Χού!...» για νά με τρομάζουν.

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Είναι κακά παιδιά... Θά τούς τραβήξω τ' αυτιά.

ΠΙΖΟΝ. — Πρό πάντων ο Τρίκ... κι' ο Μπιμπί... κι' ο Μπαστουλ, αυτοί είναι θρωμοκαμήλες!

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ (μ' ένα κρυφό χαμόγελο). — Και ή μικρούλα Μιμή;

ΠΙΖΟΝ (περήφανα). — Η Μιμή... είναι άρραθωνιαστικά μου.

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Άρραθωνιαστικά σου! (Γελά).

Πώς έγινε αυτό;

ΠΙΖΟΝ (πολύ σοβαρός). — Μάλιστα... θά παντρευτούμε οι δύο μας... μάλιστα... όταν θά γίνουμε μεγάλοι!... Μάλιστα... μάλιστα... Η μητέρα της τό είπε στον πατέρα μου!...

Μάλιστα, και ή ίδια ή Μιμή τό θέλει πολύ... Μάλιστα...

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ (γελώντας). — "Α! Γ! αυτό λοιπόν, άγκαλιαζόσαστε πίσω απ' τη σκάλα, κατεργαράκια! Σας έχω δη... (Ο Πιζόν κατεβαίνει τό κεφάλι του και κοκκινίζει ός τ' αυτιά). Κοκκινίζεις!...

Την αγαπάς, λοιπόν, πολύ την άρραθωνιαστικά σου;

ΠΙΖΟΝ. — "Ω! μάλιστα, κυρία Ντενίτς... Τά μαλλιά της είναι τόσο όρατα!... Ξέρει νά παίζει τόσο όμορφα μαζί μου!... Κ' ύστερα μου δίνει ταχτικά ζαχαρένια κουλουράκια που τὰ θουτάει από τόν μπουφέ της μαμάς της...

(Η Καλή Γειτόνισσα, έχει αφήσει τη δουλειά της και εαπλωμένη σε μία πολυθρόνα, διασκεδάει μ' όλες αυτές τις άπλοϊκότητες. Λέει, λοιπόν, με πολλή τρυφερότητα).

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Θ' αρχίσω νά ζηλεύω... Ο Πιζόν δεν μ' αγαπά πειά!...

ΠΙΖΟΝ. — "Ω! σάς αγαπώ πολύ, κυρία Ντενίτς... (με πάθος). Θά σάς αγαπώ παντοτεινά!

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Έλα κοντά μου... (Ο Πιζόν κατεβαίνει από την καρέκλα του και την πλησιάζει). Τό φουλάρι σου είναι κακοδεμένο, μικρούλη μου. (Του διορθώνει τόν κόμπο του φουλαριού). Τά μαλλιά σου είναι άνακατωμένα... Μάλλωσες με κανένα;

ΠΙΖΟΝ. — Φταίει ο Πανκουκούλ.

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Σήκωσε τις κάλτσες σου.

ΠΙΖΟΝ. — Δεν μπορώ... Έχασα τις καλτσοδέτες μου.

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ (δείχνοντας τόν άριστερό άγκώνα του Πιζόν). — Κι' αυτό;

ΠΙΖΟΝ (άτάραχος). — Αυτό είναι μία τρύπα.

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Χρειάζεται μία μικρή επιδιόρθωση!... Μείνε ήσυχος μία στιγμή... Θά σου τό επιδιορθώσω.

(Πηγαίνει στο τραπέζι όπου είχε τό ράφιμό της και ξανάργεται με μία θελόνα και κλωστή. Κάθεται στην πολυθρόνα της. Ο Πιζόν τραβάει τό άριστερό μανίκι και ή Καλή Γειτόνισσα του επιδιορθώνει τό σχίσμα. Ο Πιζόν είναι όρθιος μπροστά της μισοφορώντας την ποδιά του). "Α! είναι όλοφάνερο πώς δεν έχεις πειά μαμά. (Ράβει πάντα με τό πρόσωπο σκυμμένο στη δουλειά της). Ποιός λοιπόν σε φροντίζει;

ΠΙΖΟΝ. — Ο μπαμπάς.

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Οι άντρες δεν είναι ικανοί γι' αυτά

τά πράγματα...

ΠΙΖΟΝ. — Έπίσης και ή κυρά Καλή.

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — "Α! ή θυρωρός.

ΠΙΖΟΝ. — Μάλιστα, γιατί ο μπαμπάς της δίνει πολλές πεντάρες για νά με φροντίξη... Μά έγώ... όταν έχω καμιά τρύπα στα ρούχα μου... δεν της τη δείχνω... γιατί λέει στον μπαμπά πώς είμαι θρωμιάρης και μου δίνει χαστούκια...

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Πρέπει νά τό πής στον μπαμπά σου.

ΠΙΖΟΝ. — Του τό είπα... και μουδωσε κι' αυτός κι' άλλα χαστούκια.

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — "Ακουσε Πιζόν. Όταν τρυπάς ή σκίζεις τά ρούχα σου νάρχεσαι νά με θλέπης... Θά σου τό επιδιορθώσω έγώ. (Τέλειωσε τό μπάλωμα του μανικιού και κόβει με τά δόντια της την κλωστή. "Υστερα θορβάει τόν Πιζόν νά ξαναφορέση την ποδιά του). Κανένας δεν θά μάση τίποτα και δεν θά σε ξαναδείρουν... κάθισε στα γόνατά μου. (Ο Πιζόν κάθεται στα γόνατα της Καλής Γειτόνισσας). Θά ξανάρθης, έ; θά είμαι για σένα μία νέα μαμά. (Συγκινημένη). Ξέρω νά παρασταίνω τη μαμά, μικρούλη μου. (Του στρώνει τά μαλλιά, χαϊδεύοντας τα με τό χέρι της). Είχα, άλλοτε, ένα μικρό παιδάκι...

ΠΙΖΟΝ. — "Α!

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Πού σου έμοιαζε. Είχε μεγάλα γλυκά μάτια σαν τά δικά σου και όταν γελοδσε έκανε κάτι λακκικά στα μάγουλα!... "Ητανε τό φως του σπιτιού μου... "Όλη την ήμέρα τραγουδούσε... "Ητανε κι' αυτό άταχτο, σαν ένα αληθινό διαβολάκι... "Επαιζε ταμπούρλο πάνω στις κατσαρόλες μου, μ' ένα ξύλινο κουτάλι και έσκόιζε τό πανταλόνι του, γλυστρώντας πάνω στο έξλο της σκάλας... "Αλλά μ' αγαπούσε πολύ και τό θράδυ, προτού ν' άποκοιμηθί, σκαρφίζανε στα γόνατά μου... και φλυαρούσαμε μαζί στα σκοτεινά... (Τό δελινο έχει προχωρήσει, θυθίζοντας τό δωμάτιο της Καλής Γειτόνισσας μέσα στη σκιά. "Εκείνη θλέπει τη σκοτεινιά που άπλώνεται όλόγυρά της)... Σάν άπόψε τό θράδυ... Μου διηγώτανε τις μικρές λύτες του και τά δνειρά του. "Ελεγε: «"Όταν θά γίνω μεγάλος, θά γίνω στρατιώτης και θά έχω ένα όλογο στρατηγού!... "Όταν θά γίνω μεγάλος, θά έχω ένα ρολόι με μία άλυσίδα!... "Όταν θά γίνω μεγάλος, θά πάω ν' αναζητήσω χρυσάφι στην Άμερική, για σένα, μαμά. Και χωρίς νά γελά, του άπαντούσα πάντα: «Ναι, παιδί μου».

ΠΙΖΟΝ. — Έγώ, όταν θά γίνω μεγάλος... θά γίνω σταθμάρχης!

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Ένα θράδυ, στο κρεββάτι του, προτού ν' άποκοιμηθί, μου είχε πη: «Χτές, μαμά, άνιενύτηκα πώς ήμουνα στον ούρανό... "Ηταν όρατα... Πολύ όρατα!... "Ησαν εκεί διάφορα μικρά παιδάκια, με φτερά, που έπαίζαν μουσική. Γέλασα. Τό έσφιξα δυνατά στην άγκαλιά μου και του είπα: «Ξανακοιμήσου, άγγελέ μου. (Σωπαίνει για λίγο συγκινημένη). Πραγματικά, κοιμήθηκαν άμέσως. Την άλλη μέρα τό πρωί δεν θρήκα στο κρεββάτι μου, παρά ένα μικρό άψυχο πτώμα. Κατά τό διάστημα της νύχτας, ή ψυχούλα του είχε ανέθει στον ούρανό... άπό όπου δεν ξανακατέθηκε πειά. (Γίνεται μία μεγάλη σιωπή). "Ο γιατρός μου είπε πώς ή καρδιά του είχε σταματήσει νά χτυπά έαφνικά και μου τό έξηγήσεν αυτό με σοφά λόγια... μά έγώ πιστεύω μέλλον, πώς ή Άγία Παρθένος, θλέποντάς τό τόσο χαριτωμένο, με τό γελαστό

Η ΚΑΛΗ ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Την άλλη μέρα τό πρωί, δεν θρήκα στο κρεββάτι μου παρά ένα άψυχο πτώμα!...

να όλογο στρατηγού!... "Όταν θά γίνω μεγάλος, θά έχω ένα ρολόι με μία άλυσίδα!... "Όταν θά γίνω μεγάλος, θά πάω ν' αναζητήσω χρυσάφι στην Άμερική, για σένα, μαμά. Και χωρίς νά γελά, του άπαντούσα πάντα: «Ναι, παιδί μου».

ΠΙΖΟΝ. — Έγώ, όταν θά γίνω μεγάλος... θά γίνω σταθμάρχης!

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Ένα θράδυ, στο κρεββάτι του, προτού ν' άποκοιμηθί, μου είχε πη: «Χτές, μαμά, άνιενύτηκα πώς ήμουνα στον ούρανό... "Ηταν όρατα... Πολύ όρατα!... "Ησαν εκεί διάφορα μικρά παιδάκια, με φτερά, που έπαίζαν μουσική. Γέλασα. Τό έσφιξα δυνατά στην άγκαλιά μου και του είπα: «Ξανακοιμήσου, άγγελέ μου. (Σωπαίνει για λίγο συγκινημένη). Πραγματικά, κοιμήθηκαν άμέσως. Την άλλη μέρα τό πρωί δεν θρήκα στο κρεββάτι μου, παρά ένα μικρό άψυχο πτώμα. Κατά τό διάστημα της νύχτας, ή ψυχούλα του είχε ανέθει στον ούρανό... άπό όπου δεν ξανακατέθηκε πειά. (Γίνεται μία μεγάλη σιωπή). "Ο γιατρός μου είπε πώς ή καρδιά του είχε σταματήσει νά χτυπά έαφνικά και μου τό έξηγήσεν αυτό με σοφά λόγια... μά έγώ πιστεύω μέλλον, πώς ή Άγία Παρθένος, θλέποντάς τό τόσο χαριτωμένο, με τό γελαστό

μουτράκι του, τό κράτησε στους ούρανούς, για νά τό κάνη άγγελάκι...

ΠΙΖΟΝ. — Έγώ θά ήμουνα σαν κουκουβάγια, άν γινόμουν ένας άγγελος, με φτερά στη ράχι... Πέστε μου, κυρία Ντενίτς, είναι αλήθεια... ή θυρωρός μου είπε πώς ή μαμά έχει πάει στον ούρανό... Είναι αλήθεια αυτό;

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Ναι, είναι αλήθεια. (Εκείνη την στιγμή άκούγεται από μακριά μία μουσική πολύ γλυκειά, πολύ μελαγχολική και μακρινή, τόσο μακρινή, που έρχεται ίσως από τόν Παράδεισο). Και ίσως αυτή τη στιγμή νά μάς θλέπη από κει ψηλά...

ΠΙΖΟΝ (έκπληκτος). — Με θλέπει ή μαμά... (Σηκώνει τά μάτια του προς τό ταβάνι).

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Ναι. Τώρα είναι μία όραία κυρία, με φωτεινό μέτωπο, που κάνει τόν περιπάτο της στον Παράδεισο.

ΠΙΖΟΝ. — Γιατί έγώ δεν θλέπω τη μαμά;

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Γιατί ο ούρανος είναι παραπολύ ψηλά, Πιζόν.

ΠΙΖΟΝ. — Πώς είναι ο Παράδεισος, κυρία Ντενίτς;

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Είναι ένας μεγάλος κήπος, όπου υπάρχουν όρατα λουλούδια, όρατα χρυσωμένα λουλούδια, που εύδιάζουν πολύ... Υπάρχουν άκόμη εκεί...

ΠΙΖΟΝ. — Είναι πιο όμορφος από τόν Δημόσιο Κήπο;

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Πολύ πιο όμορφος. Και ύστερα εκεί, τά μικρά παιδάκια ξαναθρίσκουνε μία μέρα τις μητέρες των και ή μητέρες τά μικρά παιδάκια τους...

ΠΙΖΟΝ (με τά μάτια γουρλωμένα από την έκπληξη). — Δεν είναι ψέματα, κυρία Ντενίτς;... Έγώ θά πάω εκεί;

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Ναι, άν είσαι πολύ φρόνιμος.

ΠΙΖΟΝ. — Και ή θυρωρός;

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ (χαμογελώντας). — Η θυρωρός... Χού! "Αμφίβολο, είναι πολύ κακή για σένα.

ΠΙΖΟΝ. — Στόν Παράδεισο δεν δέρνουν;

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Νά δέρνουν! "Οχι, ποτέ. Έκει ζευν με μεγάλην αγάπη... Περνούνε τόν καιρό τους περπατώντας άνάμεσα στους άνθισμένους κήπους και ψάλλοντας ύμνους στην Παρθένη Μαρία.

ΠΙΖΟΝ (σκεπτικός). — Άλλαδη γίνεται σαν νάσαι όλες ή μέρες Κυριακή;

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Ναι. Είναι πάντα Κυριακή στον ούρανό. Πρό πάντων για τούς φτωχούς ανθρώπους, Πιζόν... Για κείνους που μοχθούνε σ' όλη τους τη ζωή πάνω στη γη... για κείνους που δεν γνώριζαν ποτέ την άνάπαυσι. Έπει ή φτωχές μητέρες δεν νοιάθουν άπελπισία, όταν τά παιδιά τους πεινούν και στριφογυρίζουνε μπρός στο άδειο πούλακι... Στόν Παράδεισο δεν ξέρουνε τί θά πη πείνα... (Κιττάζοντας τόν Πιζόν). Μά δεν μ' άκούς πειά, Πιζόν... Σε πήρε ο ύπνος; (Τρυφερά). Βάλε τά χεράκια σου γύρω απ' τόν λαιμό μου... Μαζέψου καλά πάνω στο στήθος μου και κλείσε τά μάτια σου, παιδάκι μου... Είναι νύχτα πειά... Δεν θλέπει κανείς πειά τίποτα... (Εκείνη τη στιγμή τό ρολόι της πόλεως σημαίνει όχτώ). "Οχτώ ή ώρα... (Γίνεται σιωπή). Μου φαίνεται πώς ξαναζώ τις παλιές μέρες... "Εται γινόταν και τότε: Τά μαλλάκια του μου χάιδευαν τό μάγουλο... Η άναπνοή του έτρεχε στο λαιμό μου και τά χεράκια του μ' έσφιγγαν δυνατά... "Ετσι ήταν και τότε...

Φλυαρούσαμε στο φως της λάμπας και ύλις προχωρούσε ή ώρα... και τούρχόταν ο ύπνος του τραγουδούσα για νά τό άποκοιμίσω διάφορα νανουρίσματα του τόπου μου... (Παρασυρμένη από τ' όνειρό της, αρχίζει νά τραγουδή, νανουρίζοντας τόν Πιζόν. Ξαφνικά, άκούγεται από κάτω μία χοντρή φωνή (Τό φωνάζει στην αλή: — «Πιζόν! Πιζόν!») (Τό τραγουδι παύει άμέσως και ή Καλή Γειτόνισσα έμπναι άπότομα από τ' όνειρό της, που τό πίστευε αληθινό).

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ (μ' έναν άναστεναγμό). — "Ακουσε...

Η ΦΩΝΗ. — Πιζόν! Πιζόν!

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Σε φωνάζουνε...

ΠΙΖΟΝ (χαμηλόφωνα). — Είναι ο μπαμπάς.

Η ΦΩΝΗ. — Πιζόν! Κατέβα κάτω!... Πιζόν!

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Πρέπει νά πηγαίνης... ΠΙΖΟΝ (με λύπη). — "Ημουνα τόσο καλά... (Σηκώνεται).

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΑΣΧΗΜΟΜΟΥΡΑΝ. Ένταύθα. — Δεν επιτρέπεται σ' ένα κορίτσι της ηλικίας σας νά θεωρή τόν εαυτό του άσχημο και ν' άπελπίζεται έτσι. Με όποια όμορφιά και όποια όμορφιά θά περάσουν. Βάζετε κάθε θράδυ στο πρόσωπό σας κρέμα με ίχθυόλ. Πλένετε τό πρόσωπό σας με πολύ ζεστό νερό και με σαπούνι με θειούχον ναφθόλ. Βάζετε τέλος στο πρόσωπό σας τάλκ αντί για πούδρα.

ΜΑΡΙΚΑΝ Μ. Χ., Πατρας. — Καθαρίζετε κάθε θράδυ τό πρόσωπό σας με λοσιόν Σκίν Τόνικ του Ζώρε και βάζετε γύρω-γύρω στά μάτια σας κρέμα Σκίντ - Φούντ της ίδιας μάρκας. Τρεις φορές την έβδομάδα άλείφετε τό πρόσωπό σας με άβουνη κρέμα, κάνετε ένα έλαφρό μασάζ και την αφήνετε επί μισή ώρα. Κατόπιν τό σφουγγίζετε με ένα θαμπακάκι και τό καθαρίζετε με την λοσιόν.

ΜΙΑ ΜΗΤΕΡΑ, Θεσσαλονίκη. Τό πρακτικότερο κοστούμακι και για τά κοριτσάκια άκόμη, όταν πάτε σε παραθαλάσσιο είναι ή κομπιναιζό - πανταλονάκι. Τό επάνω με μπρετέλλες που σταρώνουν πίσω στην πλάτη και τό κάτω πανταλονάκι που κουμπώνει από κάτω ή πίσω. Από μέσα δεν είναι ανάγκη νά τούς φοράτε τίποτε άλλο. Τό άπόγευμα κάτω από την κομπιναιζόν μπορείτε νά τούς βάζετε μία μπλουζίτσα κι' ένα πανταλονάκι λευκό. Στα κοριτσάκια φοράτε τά φουσταϊάκια τους. Για άγοράκια προτιμάτε ύφασματα μονόχρωμα σε χρώμα κίτρινο, θαλασσί, πορτοκαλί με φυτλία λευκά ή χρωματιστά. Για τά κοριτσάκια μπορείτε νά πάρετε ύφασματα έμπριμέ σε ποιότητα όμως καλή, ώστε νά μην ξεθωιάζουν με τό πρώτο πλύσιμο. "Οραίότατα κοστούμακια και μπλουζιτσες μπορείτε νά κάνετε με τά πουκάμισα ή τις παλιές πουτζάμες του άνδρός σας.

ΛΩΡΕΤΤΑΝ ΓΙΩΓΚ, Ένταύθα. — Τό δέρμα σας είναι ξηρό γι' αυτό και σκάει. Καταργήστε άμέσως τό σαπούνι και χρησιμοποιείτε μόνον πιτυρόνερο. Κάθε θράδυ βάζετε στο πρόσωπό σας την έξής πολύ ωφέλιμη κρέμα:

Lanoline anhydre	25 gr.
Pommade de concombres	50 gr.
Axonge benjoinée	25 gr.
Eau de roses	15 gr.

Χρησιμοποιείτε πούδρα του Σέρκ σε χρώμα νιφάδα και ρουζ χειλέων σε χρώμα καψούν. Μην παραλείπετε ποτέ νά άλείφετε τό θράδυ τά μάτια σας γύρω - γύρω με κρέμα χτυπώντας τα έλαφρότατα με τά δάχτυλα για νά την άπορροφήσουν.

ΑΝΗΣΧΟΝ, Πατρας. — Για νά πάψουν νά λευκαίνουν τά μαλλιά σας και νά σταματήσει ή πιτυρίδα, θά ακολουθήσετε την έξής θεραπεία: "Επί δεκαπέντε ήμέρες θά κάνετε μία φριγιόν πρωί και θράδυ με την λοσιόν που σας ύσχημα στο άλλο τεύχος. Μετά συνεχίζετε τις φριγιόν μία φορά την ήμέρα. Κάθε δύο ήμνες κόβετε κατά τέσσερα δάχτυλα τά μαλλιά σας. Αυτό εξακολουθεί επί έξη ήμνες. Νά λουζέσθε μόνον μία φορά κάθε ήμνα με σαπούνι ή με κροκούς αγγών.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Πρέπει νά πηγαίνης...

ΠΙΖΟΝ. — Νόμιζα πώς ήταν ή μαμά μου, που τραγουδούσε...

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Πρέπει νά πηγαίνης...

ΠΙΖΟΝ. — Έχει μία τόσο κακή φωνή, ο μπαμπάς... Χωρίς άλλο θά είναι μεθυσμένος...

ΑΛΛΑΙΜΟΝΟ, όποιον θρεθή μπροστά του!

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ (συγκινημένη). — Καυμένε μικρούλη μου! (Απότομα). Θά σε κρατήσω!

ΠΙΖΟΝ. — "Α! ναι!

Η ΦΩΝΗ. Πιζόν! Νά σε πάρη ο διάβ... Πιζόν!

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — "Οχι... πηγαίνε κάτω καλύτερα. Άνιενύτηκα... Θά σ' έδερνε... Έλα, άγκαλιάσε με... (Άγκαλιάζονται).

ΠΙΖΟΝ. — Άντιο, κυρία Ντενίτς!

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Θά ξανάρθης αύριο;

ΠΙΖΟΝ (άνοιγώντας την πόρτα). — Ναι... ναι... αύριο.

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ. — Άντιο, Πιζόν! Αύριο πάλι, έ;

ΠΙΖΟΝ (ένά κατεβαίνη τρέχοντας τη σκάλα). — Ναι... ναι... αύριο... αύριο... Θά έρθω νά ξαναπάμε στον Παράδεισο!...

(Α. Ο. Λ. Α. Ι. Α.)

ALFRED MACHARD

ΤΑ ΝΕΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Καλοκαιρινό καπέλλάκι από λευκή φάθα σε σχήμα κινέζικο. Έχει πίσω ένα κασ-πέν γαρνιρισμένο με λουλούδια και μία πλεξίδα σχηματισμένη από κορδέλλες πλεκτές μεταξύ των.

ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΟΤΑΝ ΜΑΣ ΚΥΒΕΡΝΟΥΣΑΝ ΟΙ...ΔΡΟΜΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜΟΥ ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ

ΤΩΡΑ, που ο τόπος μας είδε τέλος πάντων ένα σύστημα διακυβερνήσεως των κοινών, ένα σύστημα διοιορρυθμο, με μία κατεύθυνση από πάνω, χωρίς την ανεύθυνη ανάμιξη διαφόρων παραγόντων, πολιτευτών κλπ. κάνω μία έτοι σάν αναδρομή προς τα πίσω και ψάχνοντας στην μνήμη μου, θρίσκω: θυμούνται μία ολόκληρη περίοδο με σελίδες για όπερέττα.

Καλοκαίρι του 1896. Παραμονές δηλαδή του πολέμου του 1897. Κάτω σε μία παραλία της Κρήτης, ελληνικός στρατός έχει καταλάβει μία γωνιά του πολυάσπασμένου νησιού και ο στόλος μας, «Υδρα», «Σπέτσαι», «Ψαρά», τριπυλοβάλα 11, 12, 13, 14, 15 και 16 περιπολούν ολόγυρα. Και «Σταυραίοι» πετούν εκεί κάτω, όπλαρχηγοί με φουστάνελλες, τουσολούκια, ντουλαμάδες, θράκες, σιθάλια, φουσεκλίκια χιαστί, με άνταρτικά σώματα.

Αφορμή πολέμου. Φοβέρες άποκλεισμού. Άγωνία, συγκινησις. Άλλά οι άνευθυνοι «ζητωπόλεμοι» δέν λείπουν. Μιά-δυό πιστολιές στον άέρα και άναστατώνεται ή «Ομόνοια». Πανικός! Καφενεία και μαγαζιά κλείνουν έρμητικά και οι φιλήσυχοι... όπου φύγει-φύγει.

Προσκομίζεται και μία γαλανόλευκη σημαία. Νά και ο κατ' έπαγγελμα σμαιοφόρος των διαδηλώσεων Τσελεπίτσαρης, ο ξερακιανός φουστα:έλλας, με τα μακρυά ξανθά, σάν δεμάτι σάνος, μαλλιά του, που άνεμίζονται ξεφύγοντας από το μαύρο μαντήλι του.

Παληός «σταυραϊτός» — όπλαρχηγός — των θεσσαλικών βουνών και κάμπων. Είχε ροβολήσει απ' τ' Άρ-βαντοχώρια της Ήπειρου ο Τσέλιος Πίτσαρης και είχε δράσει με την ταύτρα του γεμάτη πάντα ταίπουρο. Πριν από κάθε «γιουρούσι» για να μη τον θαρανίη, την άδειαιζε στό... στομάχι του. Κι' έπειτα:

— Πώ για όρέ! Το Τσελεπίτσαρη έρχεται να τό παίρνη όρέ τό κεφάλι! Πρά! Πρά! Πρά!

Και «θύορ» άπάνω τους! Όταν πειά τελείωσαν τά θεσσαλικά, κατηφόρισε στην Άθήνα. Μύριζαν τότε άποζημιώσεις και συντάξεις. Κορδωμένος λοιπόν σάν τό εύλο της ταβανόσκεπης, διασπιδός πάντα, με τά φουσεκλίκια του στον θώρακα χιαστί, τό γκρά στον ώμο, πετούσε στους δρόμους σάν σίφουνας.

Μιά μωδιάτα μεγάλη, θές από τό Άρβίο παράστημά του, θές από την κνίσσα της άποζημιώσεως, τον άγάπησε και τον πήρε σόγαμπρο.

Ζωή χαρισάμενη πέρασε τότε ο γενναίος σταυραϊτός. Διάβαινε όμως ο καιρός και άποζημιώσεις γιόκ. Όπου ό δρεσιδίας όπλαρχηγός από την πασιάδα της μωδιάτας μετετέθη... στον διάδρομο και τέλος έξώσθηκε δόλοτελα από τον... παράδεισό του.

Ούτε άποζημιώσει, έννοείται, πήρε, ούτε σύνταξη ποτέ είδε τό μάτι του. Από τότε λοιπόν τό άρητίφιλο μένος του περιωρίσθηκε στις φιλοπόλεμες διαδηλώσεις.

Ός τόσο ή Όμόνοια γέμισε κόσμο από τις πιστολιές και μία όγκώδης και έπιθλητική διαδήλωσης, όπως έγραφαν τότε ή έφημερίδες, ξεκίνησε για τό Παλάτι και για τις Προσθείες των Ισχυρών φίλων μας, που ε δ ν ο ο σ α ν την έλληνική ύπόθεση.

Οι αύτοσχέδιοι, έννοείται, ρήτορες, που θα έγκαρδιώναν τό Στέμμα στην έθνική μας έκείνη περιπέτεια και θα εύχαριστούσαν τους ξένους αντιπροσώπους για την εύνοική στάση τους τέκ μέρους σσασώμου του έλληνικού λαού» δέν έλειπαν από την διαδήλωση.

Έξεκινά λοιπόν από την Όμόνοια «πάνδημος» ή πρωτεύουσα και άνηφορίζει την όδόν Σταδίου. Πρωτοπορία χίλια κάτω άλάνια.

Ζήτω, σφυρίγματα, κακό! Οι συνηθισμένοι διαβάται της

μοναδικής τότε άρτηρίας μας εσφινάζονται. Άλλοι ταπεινούνται στους τοίχους κι' άλλοι χώνονται στους έγκαρσίους δρόμους.

Τό φιλοπόλεμο μένος των άλανιών εσπά στις μικρές άκακίες που είχε τότε ή όδός Σταδίου και στους σιδερένιους προφυλακτήρες τους που είχε κάνει ο Συγγρός έξ ιδίων του.

Από κείνα τ' άθωα δενδράκια ώπλισθηκαν οι «φιλοπόλεμοι εύέλπιδες» με βίτσες και σιδερένιες λάμες κατά του... έχθρου.

Η διαδήλωση «όγκώδης και έπιθλητική» πάντα, έπηγε στο Παλάτι και δι' έπιτροπής από «εύτολήπτους συμπολίτας» έπέδωκε στον ύπασπιστή της ύπηρεσίας τό σχετικό ψήφισμα και από κεί δρόμο για τις Προσθείες.

Κατεβαίνοντας για την όδό Δραγατσανίου, όπου τότε ήταν τό μέγαρο της Άγγλικής Προσθείας, έφθασαν κάτω από τό ύπουργείο των Οικονομικών.

— Λόγο ο γέρος!

— Ζήτω ο γέρος του Μωρηά!

Έσταμάτησαν. Η πρωτοπορία κατέλαβε τά ύψώματα. Τ' άλάνια σκαρφάλωσαν στο σιδερένια κάγκελλα του λογείου του ύπουργείου, πάλλοντας και κραδαίνοντας στον

άέρα τά... όπλα τους.

Άλλά πάλι άναρριχήθηκαν σε μία μεγάλη άκακία, που τά κλαριά της έφθαναν στο ύψος της ταρράτας του ύπουργείου. Ένας μάλιστα μπόμπας, λουστράκι δέκα χρονών, με τό κασέλι του στον ώμο, άνάλαφος όπως ήταν, έφθασε ίσως την κορυφή της.

— Λόγο ο γέρος!

— Ζήτω ο γέρος!

Σε λίγο τό στηθαίο της ταρράτας γέμισε από τους άνωτέρους ύπαλλήλους του ύπουργείου και τους έπιτελείς του Διηλιγαντικού κόμματος.

Απαρτία: Ό Διεκπεραιωτής του ύπουργείου Νικολαΐδης — έκείνος ο χαλκέντερος ύπάλληλος, — ο γέρος Άνδρικόπουλος, ο τμηματάρχης του Γελωνειακού, ο γέρο-Πατρικίος τού Σφραγιστού Χάρτου κ. λ. Άλλά και ο μακαρίτης ο Παναγιώτης ο Μεταξάς, ιδιαίτερος του Διηλιγαντή, ο Βασιλάκης ο Κάβας, Πρόεδρος της Έταιρείας Μεταλλουργών Λαυρίου.

Ο Πάνος ο Μπασιάκος, ο δραστήριος Διευθυντής των Σιδηροδρόμων Κηφισιάς — Λαυρίου, ο κύρ Γιάννης ο Πάνου, ο άκόλουθος του Πρωθυπουργού, ο κύρ Γιάννης ο Μαρούδας, ένωμοτάρχης — άκόλου-

γού, ο κύρ Γιάννης ο Μαρούδας, ένωμοτάρχης — άκόλου-

θός του κι' αυτός τότε κλπ.

— Λόγο ο γέρος!

— Ζήτω ο γέρος!

Παραμερίζουν εύλαθικά όλοι κι' από τό στηθαίο ξεπροβάλλουν ή κατάσπρες φαθορίτες του γέρο Διηλιγαντή. Έπειτα άπλώνονται «ούρμπι έτ όρμπι» — «στην πόλι και στον κόσμο», όπως, όταν εύλογη τους πιστούς ο Πάπας — τά χέρια του, για να σωπάσουν τά πλήθη και άποκαθίσταται νεκρική σιγή:

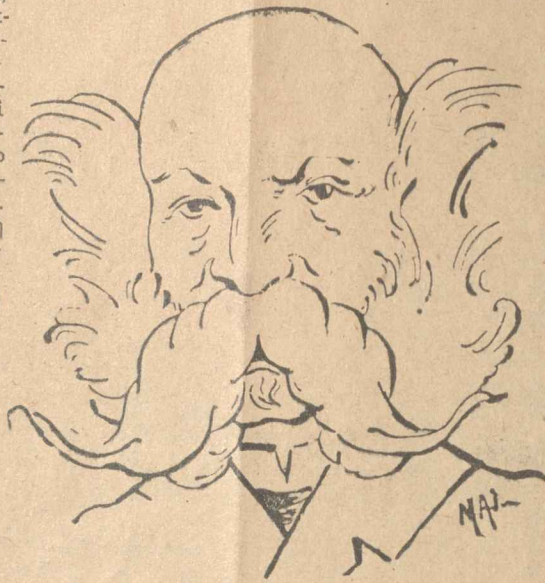
«Άγαπητοί συμπολίται! άκούεται ή μεταλλική φωνή του Πρωθυπουργού. Έγκαρτερείτε! Η κυβέρνησις, παρακολουθούσα μετά πάσης ψυχραιμίας την κατάστασιν, ως έξιλοσεται, ίσως εύρεθί είς την ανάγκην να καλέση υπό τά όπλα μίαν ήλικίαν...»

Δέν τόν άφησαν να συνεχίση. Μιά πιτσιρίκειος φωνή από την κορυφή της άκακίας, ο δεκαετής λουστράκος, τον διέκοψε, κουνώντας σάν λιθανιστήρι τό κασέλι του στον άέρα:

— Δυό, κύριε Πρόεδρε, να καλέσης!

— Έστω δυό, συνεχίζει άτάραχος ο Πρόεδρος της Κυβερνήσεως, όπως λίαν προσφύως παρετήρησεν ήμιν ο εύ-

(Συνέχεια στη σελίδα 56)

Ό Θεόδ. Διηλιγαντής
(Γελιογραφία του Μ. Άθανασιάδη)

ΠΑΙΔΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΚΑΣΙΜΟ ΑΠ' ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΤΟΥ ΜΟΥΑΛΛΙΜ ΝΙΧΑΤ

Ο συμμαθητής μου Ίχσάν ήταν όρφανός. Ήταν έγγονός της θείας της μακαρίτισσας μητέρας μου. Ο πατέρας του είχε σκοτωθί στον πόλεμο στα Δαρδανέλλια. Ήταν τρία χρόνια μικρότερός μου, μα στην έξυπνάδα και στις άταξίες μου έαζε τά γυαλιά. Στο σχολείο μάς κουβαλούσαν με τό ίδιο «ταχυδρομείο». Μα οι σημερινοί νέοι δέν ξέρουν την σημασία του «ταχυδρομείου». Άς τό έξηγήσω:

Τό σχολείο μας είχε πολλούς έπιστάτες. Αυτοί λοιπόν, οι έπιστάτες έβγαιναν κάθε πρωί στη «γύρα» τους, μάζευαν τά παιδιά απ' τά σπίτια τους και σε διπλό στοίχο τά έπηγαιναν στο σχολείο. Αυτό τό πράγμα λεγόταν τότε «ταχυδρομείο». Την εποχή που φοιτούσα ένώ στο σχολείο, τό «ταχυδρομείο» της συνοικίας Άγίασμα έπέδωπε ένας πολύ μακάριος άθωωπος που τόν έλεγαν Χατζή Μεχμέτ. Τό τμήμα του Σουλτάντεπε, ο Ουζούν (μακρύς) Άπουλλάχ και ούτω καθεξής. Ένώ άνηκα όπως και ο Ίχσάν στο τμήμα του Χατζή Μεχμέτ. Γι' αυτή τη δουλειά ο Χατζή Μεχμέτ πληρωνόταν κάθε μήνα 5 γρόσια από κάθε παιδί. Μερικά φτωχάπαιδα του έδιναν τό μισό, μα ο έπιστάτης μας καλόκαρδος και άγαθός, όπως ήταν, δόξαζε τόν Άλλάχ.

Ένα πρωί ο Ίχσάν, την ώρα που πηγαίναμε με τό «ταχυδρομείο», μου λέει:

— Άκουσε, Προχθές ο Νουρή μαζί με τόν Σεφίκ τόνσκαναν απ' τό σχολείο και πήγαν στο Ίχσανι, σιό Γερέμπταν όπου μάζεψαν μίδια, τ' έφθσαν και τάφαναν. Κολύμπησαν κιόλας. Γλέντι μία φορά! Έμεις, όταν κατορθώνουμε καμμία Πασκευή να πάμε, δέν καταλαβαίνουμε τίποτε απ' την κομπολήμυρα και τόν θόρυβο... Τι λές; Κίττα τί ώραιός που είναι ο καιρός! Τό σκάμε; Την ώρα που μπαίνουμε απ' την πόρτα του σχολείου, του δίνουμε, χωρίς να μάς νοιώση ο Χατζή Μεχμέτ, κι' όταν μάς ρωτήση τό θράβι, που με τρόπο θα έχουμε χαθή στην αΐθουσα των παπουταίων (την εποχή έκείνη στα τουρκικά σχολεία τά παιδιά άφηναν τά παπούτσια τους σ' ένα δωμάτιο και έμπαιναν στην αΐθουσα της παραδόσεως ύπόλητης), γιατί δέν φανήκαμε τό μεσημέρι στο φαγί, δικαιολογούμαστε πώς είχαμε τιμωρηθί τάχα. Τι λές; Αϊ!

— Όχι σήμερα, τού είπα. Αύριο να πάμε για να έφοδιαστούμε και με μερικά χρήματα.

Ο Ίχσάν πετούσε απ' τη χαρά του.

Την άλλη μέρα με την πρόφασι πώς ζητούσαν λεφτά για χάρτη στο σχολείο, σούφρωσα πέντε γρόσια, ενώ ο Ίχσάν, πίο έξυπνος, είχε καταφέρει να «θίξη» τριπλάσια. Πραγματικά, όταν φθάσαμε στην πόρτα του σχολείου, φύγαμε άπαρητηρητοί. Τι σάκες μας τις έμπιστευθήκαμε στον ζαχαροδόχο της γωνιάς, απ' τόν όπιοι φωνάξαμε καθημέρα λεμπλεμιά και... από δώ πάν' οι άλλοι!

Γιά να θγούμε στη θάλασσα, χωρίς να μάς διη κανέναν γκαστός, κάναμε τόν γύρο του Ίναντιγέ και περνώντας απ' τό Σελιμιγέ, βρεθήκαμε στο Γερέμπταν. Και τί ώραιά! Έρημιά, φιλε μου, ούτε ψυχή. Με την πρωινή δροκίμια, κάμει κάμηση ώρα. Θεέ μου! Τι άπόλαυσι! Ζήτω ή θάλασσα! φωνάξαμε. Ίσαμε μία ώρα κολυμπούσαμε. Όταν κουρασθήκαμε και πρίν θγούμε, μάζεψαμε καμμία πενήντα μικρά - μικρά μίδια. Γυρίσαμε ύστερα στην παραλία και ντυθήκαμε. Είμαστε κατευχαριστημένοι και παρομοιάζαμε τους έαυτούς μας με τόν Ροβινσώνα Κρούσο.

Μά εσφινικά θυμηθήκαμε, ότι για να φάμε τά μίδια, δέν είχαμε ούτε ψωμί, ούτε λεμόνι, ούτε άλάτι, ούτε σπέρτα

για να άνάψουμε φωτιά να τά ψήσουμε. Ο Ίχσάν έφυγε άμέσως για να προμηθευθί τά είδη αυτά κι' έγώ θάλθηκα να καθάρίσω τά μίδια, ώπου να γυρίση έκείνος. Είχα δη την νταντά μου την ώρα που τά καθάριζε κι' έτσι δέν ήμουν έντελώς άνίδεος. Βρήκα ένα κομμάτι, όχι πολύ σκουριασμένο τενεκέ και τά μίδια που καθάριζα τά έβαξα άπάνω σ' αυτόν. Σε λίγο γύρισε ο Ίχσάν κουβαλώντας μισή όκά ψωμί, σαλατικά, άλάτι, χωρίς να ξεχάση και τά σπέρτα. Είχαμε πεινάσει πολύ.

— Άς ψήσουμε πρώτα τά μίδια να τά φάμε, τού είπα, γιατί ή κοιλιά παίζει ταμπουρά. Ύστερα ψαρεύουμε και περνάει εύχάριστα ή ώρα.

Βρήκαμε ένα πρόχειρο τζάκι, που άσφαλώς θα τό είχαν ετοιμάσει άλλοι σκαστοί του σχολείου και έτοιμάσαμε τη φωτιά. Άλατίσαμε τά μίδια, τά θάλαμε πάνω στον τενεκέ και προσπάθησαμε μ' αυτόν τόν τρόπο.. να τά ψήσουμε!

Ο Διευθυντής του σχολείου μας ο μακαρίτης Χαλil Ρουσδη μπής ήταν έξαίρετος άνθρωπος, πρσος, μελιχλιος, αλλά πραγματικός Διευθυντής. Τού είχαν καταγγείλει έκείνη την ημέρα, ότι πολλά παιδιά συχνά τόνσκαναν απ' τό σχολείο, αφήνοντας τις τσάντες τους στο γειτονικό ζαχαροπλαστείο.

Δέν χάνει, που λέτε, καιρό ο Διευθυντής και τραβάει στο ζαχαροπλαστείο, όπου άνακαλύπτει καμμία ντουζίνα τσάντες, μεταξύ των όπεσιών, φυσικά, και τη δική μου.

(Ύστερ' από πολλά χρόνια ή τύχη μ' έφερε να ύπηρετήσω υπό τις διαταγές του δάσκαλός μου. Μ' άγαπούσε σάν παιδί του. Άκόμα και σήμερα με πνίγει ή συγκίνησις, όταν θυμάμαι τις περιποιήσεις και τις έκδηλώσεις του. Τότε, λοιπόν, μου είπε πώς όταν είδε τη δική μου τσάντα, που με θεωρούσε φρόνιμο παιδί, δέν μπόρεσε να πιστέψη τά μάτια του).

Μόλις άνακάλυψε ο Διευθυντής τις τσάντες, άπόλυσε στους τέσσερες όρίζοντας όλους τους έπιστάτες, για να μάς άνακαλύψουν και να μάς φέρουν πίσω. Μεταξύ των έπιστάτων ήταν κι' ένας Σααδετδίν, ο ό-

ποιός είχε διατελέσει αρχηγός του πυροσβεστικού σώματος και σάν γέραςε πειά τό πηρόν στο σχολείο έπιστάτη. Έκανε κι' ένα σωρό άλλες δουλειές, ιδίως τόν μαρμακό, στο σχολείο. Αυτόν είχαν στείλει στο μέρος που θριακόμαστε έμεις.

Είχαμε κατεβάσει τά μίδια απ' τη φωτιά, είχαμε ετοιμάσει τη σαλάτα, μία σαλάτα της κακής ώρας, δηλαδή, χωρίς λάδι και έβδι. Καθήσαμε σταυροπόδι κι' οι δυό άντίκρυ ο ένας στον άλλο κι' ετοιμαστήκαμε να φάμε. Ή πείνα μας είχε φτάσει σε άνυπόφορο σημείο κι' ωστόσο δέν κατορθώνουμε να φάμε τά μίδια!

Στό μεταξύ αυτό ο Σααδετδίν άγας είχε κατηφορίσει την πλαγιά, μάς είχε δη, άλλα ταμούνια. Ήθελε να μάς ζυγώση άρκετά, για να μην μπορέσουμε και φύγουμε. Όταν έφθασε σε μικρή άπόσταση:

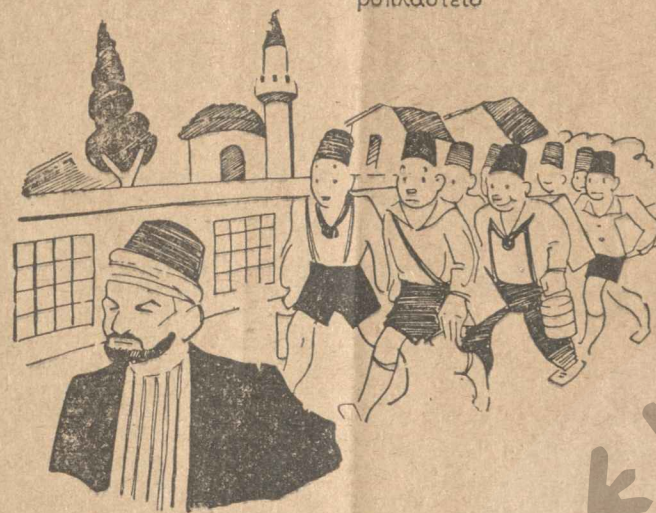
— Καλή όρεξι 72, φώναξε. Ήταν ο αριθμός μου στο σχολείο.

Όταν γύρισα και τόν είδα, κοπήκαν τά γόνατά μου! Είχα γίνει στήλη άλατιού. Στο μεταξύ αυτό ο Ίχσάν είχε εξαφανισθί σάν θέλος.

Όταν ο Σααδετδίν με πήγε μπροστά στον Διευθυντή, ήμουν κατακόκκινος από ντροπή.

— Δέν σε δέρνω 72, μου είπε ο Διευθυντής. Μονάχα θα

(Συνέχεια στη σελίδα 56)

Σε διπλούς στοίχους μαζί, κουβαλούσε
ο «ταχυδρομείος»

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΑΜΑΤΑΣ

Χριστούγεννα το 1912.
 'Η Γευγελή γεμάτη από θαλκωνικό στρατό. Βούλγαροι, Σέρβοι, Έλληνες. Και "Έλληνες... εϋζώνοι. "Ήσυχος πειά, από πόλεμο, όλοι αυτοί γιωρτάζανε του Χριστού την Γέννηση.

Τό κανόνι είχε πάψει από παντού και όπου κροτούσε ακόμα, κροτούσε μακριά. Στην 'Ανδριανούπολη και στο Μπιζάνι. Πολύ μακριά από την Γευγελή.

— Καλή πατρίδα, θρέ παιδιά!...

— Λάλα το, μανά μ' λάλα το!...
 Και δός του το νταούλι.
 — Μπούμ! Μπούμ! Μπούμ! Νταμπαντούμ!
 Και δός του, μια διάτορη φωνή ή карамоуζες!
 'Αναστατώθηκεν ο κόσμος από το γλέντι και από τον χορό. Σωστά, αληθινά Χριστούγεννα...

Όταν, νά, απ' έξω πέρασαν ένα μπουλουκι από Βουλγάρους στρατιώτες. Βαδίζανε θαρειά - θαρειά και σιωπηλοί, με τα φασικωμένα σε χοντρές φανέλλες, πόδια τους, σαν να μην ξέραν, που να πάν.

— Αυτό δεν το έπεριμέναμεν, ήμεις, περικαλώ!...

Σαν είδαν τον κόσμο μαζεμένους και άκουσαν τα νταούλια, τα τραγούδια, τον χορό και σαν παρατήρησαν ότι οι εϋζώνοι τα κάνανε αυτά, μπήκανε κι' αυτοί μέσα στο μαγαζί.

— Καλώς τους αδερφούς συμμάχους, φώναζεν ένας υποδεκανέας. Κέρασε, ταβερνιάρη τα παιδιά.

Οι Βούλγαροι έπιαν το κρασί και καθήσαν σε μια άκρη.

Στην αρχή καθήσαν ήσυχοι, κατόπιν όμως άρχισαν ν' άνασκατεύουν τις φωνές, να κοροϊδεύουν τους "Έλληνες, να παραμορφώνουν και να κόβουν τα τραγούδια τους και να έξευτελίζουν τους εϋζώνους.

Στην αρχή οι εϋζώνοι δεν έμιλήσανε, νομίσανε πως κάποια παρεξήγησης θα ήτανε ή

ΣΤΗ ΓΕΥΓΕΛΗ

πως οι Βούλγαροι ήσαν μεθυσμένοι.

— Χριστούγεννα, είπαν, είναι σήμερα και οι «σύμμαχοι» θα παράγαν.

— Δίκηο έχουν τα παιδιά, είπε και ο λοχίας. Θυμήθηκαν τα σπίτια τους.

Κι' εϋχηθήκανε σ' όλους υψώνοντας τα ποτήρια τους.

— Καλή πατρίδα, θρέ παιδιά.

Μα οι Βούλγαροι εξακολουθούσαν να τους πειράζουν, να τους ενοχλούν, να τους έξευτελίζουν ακόμα πιο πολύ.

Οι εϋζώνοι τότε κατάλαβαν και άρχισαν να θράζουν. "Εθράζαν, έθραζαν, αλλά δεν μιλούσαν. Είχαν αψιπρές διαταγές να μη δώσουν άφορμές διόλου και ν' αποφεύγουν τις προστριβές με τους Βουλγάρους και αν ακόμα έπροκαλούντο.

Έτσι λοιπόν έκαναν πως δεν καταλάβαιναν και κατάπιναν, κατάπιναν.

Ο λοχίας τότε έπήγε κι' άναφερε τα γινόμενα στον ταγματάρχη του.

Αυτός μόλις είχε σηκωθεί και ντυνότανε.

— Αμα τάμαθε, θύμωσε.

— Άλωνίστε τους, τί τους φυλάτε; είπε στον λοχία άγρια.

Ο λοχίας που στεκότανε σε προσοχή, μόλις άκουσε τη διαταγή έκανε κανονική μεταβολή και είπε:

— Αυτό τον λόγο έπεριμέναμε και μείς, παρακαλώ!...

Όσο να ντυθή και να βγεί έξω ο ταγματάρχης, οι εϋζώνοι είχαν άρπάξει τους Βουλγάρους και τους κάναν, από το ξύλο, τ' άλατιού.

Σαν βγήκε ο ταγματάρχης στον δρόμο κι' άκουσε το σουσουρο και είδε κόσμο μαζεμένο έτρεξε στην ταβέρνα.

Βλέποντας εκεί πέρα το τσάκισμα των «συμμάχων», από τους εϋζώνους του, τους φώναζε:

— Άφήστε τους, μωρέ παιδιά, για τον Θεό!...

Και ο λοχίας, σαν άκουσε, τη νέα διαταγή, στρεφόμενος εις κανονικήν μεταβολήν, και στεκόμενος «κλαρίνο» για να φέρη σέβας, του άπάντησε.

— Αυτών τον λόγο δεν τον έπεριμέναμε, έμείς, παρακαλώ!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Οι Βούλγαροι έμπηκαν μέσα...

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΡΑΪΝΟΛΤΣ

ΜΑΤΩΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΤΟΥ ΡΑΪΝΟΛΤΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ο άθλιος προχώρησε, έπιασε το χέρι του Ριχάρδου, κι' έπει

τα καγχάζοντας του είπε, ότι ήταν παληός του φίλος κι' ότι είχαν συνδεθί στη φυλακή.

Ο Ριχάρδος κατέβαλε μεγάλες προσπάθειες για να διώξει τον έφιλάτη αυτόν. Και ή προσπάθειές του εκείνες τον έζητησαν.

Μισάνοιζε τα μάτια του, αλλά ή φρίκη την οποία αισθανόταν στο όνειρό του, εξακολουθούσε και τώρα, γιατί είδε ένα ανθρώπινο πρόσωπο σκυμμένο από πάνω του.

Τό πρόσωπο αυτό δεν ήταν άπαισιο και τρομαχτικό. Ήταν άπειναντίας, παρ' όλη την χλωμάδα του μιά άραια φυσιογνωμία, της οποίας τα χαρακτηριστικά του φαινόταν σαν γνωστά.

— Εϋγένιος... Άγαπημένε μου άδελφέ!... Άδελφέ μου! φώναζε ο Ριχάρδος.

Και άπλωσε τα χέρια του για ν' άγκαλιάσει τον άδελφό του.

Άλλά μόλις άνοιξε έντελως τα μάτια του, ή μορφή εξαφανίστηκε.

Ο Ριχάρδος άπόμεινε κατάπληκτος. Προσπαθούσε να θεσπαιωθεί αν ήταν πραγματικά ξύπνιος ή αν εξακολουθούσε να όνειρεύεται ακόμα.

Πήδηξε τέλος απ' τό κρεβάτι του και άρμησε προς την πόρτα, φωνάζοντας δυνατά τον άδελφό του. Ή πόρτα όμως ήταν κλειστή και τίποτε δεν έδειχνε ότι είχε μπή κάποιος μέσα στο δωμάτιό του. Άνοιξε την πόρτα και κατεβαίνοντας κάτω, κύτταξε έξω, μα δεν είδε κανένα.

Καταταραγμένος, ξαναγύρισε τότε στην κρεβατοκάμαρή του και πλάγιασε πάλι.

Όταν, έπειτα από δυό άρες, ξύπνησε, άναγκάστηκε να πιστέψει πως όλα όσα είχαν συμβή ήσαν όνειρο.

Ντύθηκε και βγήκε να κάνει έναν περίπατο στον λόφο. Όταν έφθασε εκεί, έβριζε μιά ματιά στο όνομα και στην ήμερομηνία που είχε χαράξει ο άδελφός του στο ένα άπ' τα δένδρα.

Άλλά ποιά ήταν ή έκπληξίς του, όταν είδε μιά νέα έπιγραφή κάτω απ' την πρώτη που έγραφε τα έξής:

ΕΥΓΕΝΙΟΣ
 17 Μαΐου 1838

— Θεέ μου! φώναζε ο Ριχάρδος. Σήμερινη ήμερομηνία. Δεν ήταν λοιπόν όνειρο...

Και άφ' ου άκήρθηκε στον πάγκο που ήταν άνάμεσα στα δυό δένδρα, άρχισε να χύνει άφθονα δάκρυα.

Η'

ΔΥΣΑΡΕΣΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Κατά τα μέσα Όκτωβρίου 1838, ο Ριχάρδος προσεκήληθ' πάλι από τον κόμητα Άλντερόνι να περάσει μερικές ήμέρες στην έπαυλή του. Δέχθηκε εϋχαριστών την πρόσκλησή του και πήγε στο Ρίταμοντ.

Ο κόμης τον δέχθηκε με μεγάλη έγκαρδιότητα, ή κόμησης του έξέφρασε την λύπη της, γιατί περίμενε πρόσκλησή τους για να τους επισκεφθί και ή 'Ισαβέλλα, άραιστερη από κάθε άλλη φορά, χαμογελούσε και κοκκίνιζε

καθώς του άπλωνε το χέρι της.

— Είσαι πολύ εϋτυχής που σάς ξαναβλέπω, του είπε ο κόμης. Γελούσαμε μεταξύ μας για τον φόβο που προκαλέσατε κατά την προηγούμενη επίσκεψί σας, στον φτωχό τον σέρ Μπούινς. Ή 'Ισαβέλλα φοβήθηκε ότι θα μονομαχούσατε με τον λοχαγό Ντάπερ, αλλά δεν μάθαμε την αίτία της μονομαχίας σας.

— Όχι, δεν φοβώμουν καθόλου αυτή τη μονομαχία, είπε ζωηρά ή 'Ισαβέλλα, γιατί ήμουν θέσθαι ότι ο κ. Μάρκχαμ θα έβαζε στην θέσι του τον λοχαγό Ντάπερ που ήταν ή αίτία του κακού.

— Ή φιλονεικία μας, είπε ο Ριχάρδος, ήταν πολύ άστεία και λυπάμαι γιατί τη μάθατε.

— 'Ισως να ήταν άστεία, παρατήρησε ο κόμης, μα πιθανόν να έπαιρνε διαστάσεις.

— Ή αλήθεια είναι, είπε ο Ριχάρδος, ότι άκουσα τον λοχαγό Ντάπερ να μιλά μ' αυθάδεια για μένα στον φίλο του σέρ Μπούινς. Τότε θρέθηκα κι' εγώ στην άνάγκη να δώσω ένα μάθημα στον νεαρό άξιωματικό για να μάθη να φέρεται καλλίτερα στο μέλλον.

Ή 'Ισαβέλλα άρχισε να γελά και ο Ριχάρδος θεωρούσε τον έαυτό του ως τον πιο εϋτυχισμένο θνητό, γιατί είχε πιστέψ', ότι ή άραια και νεαρά 'Ιταλίδα δεν ένδιαφερόταν καθόλου για τον λοχαγό Ντάπερ.

— Δεν θα προσκαλέσω αυτούς τους δυό κυρίους, είπε ο κόμης Άλντερόνι. Άφ' ου ό ένας είναι αυθάδης κι' ο άλλος γελοίος, είναι καλό ν' άπαλλαγούμε κι' από τους δυό. Και έκτός αυτού, έχω πολλές άσχολίες τώρα.

— Ο κόμης θ' άναλάθη μιά μεγάλη έπιχείρησι στην όποια τον συναγωνίζεται μιά άγγλική έταιρεία, είπε ή κόμησης. Θέλει, θέλετε, να ξανακάνη την περιουσία του μεγάλη.

— Θα μου έπιτρέψετε, είπε ο Ριχάρδος στον κόμητα, να σας συμβουλευώ να προσέχετε μήπως παρασυρθήτε από τίποτε τυχοδιώκτες.

— Ω! είπε ο κόμης, τό άτομο που μου πρότεινε την έπιχείρησι αυτή είναι γνωστό για την τιμιότητα και την φρονιμάδα του. Πρέπει ν' αυξήσω την περιουσία της κόρης μου...

— Ξέρεις, άγαπητέ μου πατέρα, είπε ή 'Ισαβέλλα, της οποίας τα μάτια πλημμύριζαν δάκρυα, ότι γνωρίζω ν' άρκομαι στα λίγα, στα πολύ λίγα μάλιστα.

— Άκούστε, κύριε κόμη, έάνταίτε ο Ριχάρδος. Σας είπα, μου φαίνεται, ότι έχασα τό μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας μου σε μιά θλαθρία έπιχείρησι κάποιου τυχοδιώκτου και γι' αυτό δυσπιστώ τώρα προς κάθε έπιχείρησι...

— Έχετε, κύριε κόμη, ότι σας χρειάζεται... Είθε εϋτυχισμένος, έστω και στην έξορία σας... Γιατί λοιπόν να θέλετε μεγάλα πλούτη, ρισκοκινδυνεύοντας την περιουσία σας;

Ή 'Ισαβέλλα έβριζε ένα θάυμα γέμιστο εϋγνωμοσύνης στον νέο, ο όποιος έξυμώθηκε συγχρόνως και στην έκτίμησι της κόμησης, γιατί κι' οι δυό τους έναγωνίζοντο σ' ένα με όλες τους τίς δυνάμεις στις κερδοσκοπικές έπιχειρήσεις του κόμητος. Ήσαν λοιπόν χοντευμένες τώρα, γιατί είχαν βρή στο πρόσωπο του Ριχάρδου έναν έπιδείξιο δικηγόρο για να όποστηρίξη τη γνώμη τους.

— Κρίνω δρθό, εξακολούθησε ο κόμης, ότι ο άνθρωπος γεννήθηκε για να μεγαλώη όσα του έπιτρέπεται, την περιουσία που θ' άφήσ' στα παιδιά του κι' έπειδή τα κτήματά μου στην 'Ιταλία δημεύθηκαν και μόνο στα χρηματικά μου κεφάλαια μπορώ να βασίζωμαι, αποφάσισα να τοποθετήσω τό μεγαλύτερο μέρος τους σε μιά έπιχείρησι που θα δώση άφαντάστως μεγάλα κέρδη.

— Και τί είδους έπιχείρησι είν' αυτή, αν έπιτρέπεται;

ρώτησε ο Ριχάρδος.

— Πρόκειται για άτμόπλοια που θα έκτελούν ταξίδια από το Λονδίνο στο Μοντόνι, την πρωτεύουσα του μεγάλου Δουκάτου της Καστελοϊκάλα. Μιά τέτοια επιχείρηση θ' απορροφήσει όλο το εμπόριο του Λιθόρνου και της Σιθιταβέκας και το Μοντόνι θα γίνει το εμπορικό-εργο λιμάνι της 'Ιταλίας.

Το σχέδιο αυτό φαίνεται θύβαιο λογικό, απάντησε ο Ριχάρδος και δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η επιχείρησή, διευθυνομένη από έναν άνθρωπο με την πείρα την δική σας, θα δώσει μεγάλα κέρδη. Προτιμώ να διακινδυνεύσετε τα χρήματά σας σ' αυτήν παρά σ' οποιαδήποτε άλλη.

Ο κόμης χαμογέλασε με ύφος θριαμβευτικό και ήταν ευτυχισμένος γιατί ο νεαρός φίλος του συμφωνούσε μαζί του.

Την άλλη μέρα, ο κόμης Άλντερόνι έπληγε στο Λονδίνο και ξαναγύρισε το θράβυ.

Μετά το δείπνο, όταν ο Ριχάρδος κι' ο κόμης έμειναν μόνο πίνοντας παλιό κρασί μπουτινι, ο κόμης του είπε με ύφος μυστηριώδες κι' εμπιστευτικό:

— Η δυσκολίες υπερνικήθηκαν... Σήμερα έκανα το πρώτο βήμα... Έδωσα την πρώτη προκαταβολή στον κ. Γκρήνθουδ τον κεφαλαίουχο, μαζί με τον όποιο θα συνεργασθώ. Ωστόσο δεν θα πω τίποτε σχετικώς ούτε στην κόμησα ούτε στην 'Ισαβέλλα, αν δεν περάσουν λίγες ημέρες, γιατί στις επιχειρήσεις ή γυναίκες αισθάνονται έμφυτη αποστροφή.

Ο Ριχάρδος δεν έφερε καμιά αντίρρηση. Τό κακό — αν επρόκειτο περί κακού — είχε γίνει και δεν ήθελε να μεταδώσει στον κόμητα τους φόβους του, που πιθανόν και να μην έπραγματοποιούντο.

Η συζήτηση στο αντικείμενο, αυτό δεν προχώρησε κι' ο κόμης μαζί με τον Ριχάρδο έπληγαν στο σαλόνι, όπου τους περίμεναν ή κυρίες.

Αρκέτες οδομάδες πέρασαν κι' ο Ριχάρδος έξακολουθούσε να βρίσκεται στην έπαυλη του κόμητος Άλντερόνι.

Η σχέση του με την οικογένεια του κόμητος είχε μεταβληθεί σε φιλία, την όποια ο κόμης με μεγάλη ευχαρίστηση έβλεπε να μεγαλώνει ολοένα.

Ο κόμης τον μεταχειριζόταν σαν στενό συγγενή του, σχεδόν σαν παιδί του. Επίσης ο Ριχάρδος από μέρα σε μέρα, γοήτευε περισσότερο την κόμησα γιατί κουβεντιάζε μαζί της για την γερμανική ιστορία και φιλολογία.

Αφού λοιπόν οι γονείς του φερόντουσαν έτσι, γιατί ή κόρη τους να του φέρεται επιφυλακτικά;

Η 'Ισαβέλλα ήταν εκ φύσεως ειλικρινής κι' εύπιστη και γι' αυτό θεωρούσε πειά τον Ριχάρδο ως μέλος της οικογένειας.

Κάθε φορά που έλεγε να επιστρέψει στο σπίτι του κι' έζέφραζε τους φόβους του μήπως φαινόταν αδιάκριτος κι' έκανε κατάχρησι της φιλοξενίας τους, ή 'Ισαβέλλα είχε πάντα έτοιμο κι' ένα επιχείρημα για να τον πείσει ν' αναβάλει την αναχώρησή του.

Τό ίδιο άλλως τε έκαναν κ' οι γονείς της.

Κι' επειδή τίποτε δεν τραβούσε τον Ριχάρδο στο σπίτι του, αποφάσισε να μείνει όσο μπορούσε περισσότερο σ' ή έπαυλη της όποιας οι ιδιοκτήται τόσο καλωσύνη του έδειχναν κι' όπου τον τραβούσαν καθημερινώς νέα θέ γητριά και νέοι δεσμοί.

Μιά μέρα του Δεκεμβρίου, ο Ριχάρδος με την 'Ισαβέλλα περπατούσαν στον μεγάλο δημόσιο δρόμο που θριασκόταν κοντά στα κτήματα του κόμητος. Έξαφνα, ο νέος πρόσεξε ένα άτομο με άθλιο περιουσιαστικό που τους παρακολουθούσε από μικρή σχετικώς απόσταση.

Στην αρχή υπέθεσε ότι ο άνθρωπος ακολουθούσε τον ίδιο δρόμο που ακολουθούσαν κι' εκείνοι. Μά όταν σε λίγο πήρε με την 'Ισαβέλλα τον δρόμο της επιστροφής, εδ' με μεγάλη του έκπληξη, ότι ο άγνωστος εξακολουθούσε να τους παρακολουθού.

Ο άνθρωπος αυτός είχε μαλλιά αναστατωμένα και πρόσωπο αέζυριστο. Τά ρούχα του ήταν θρωμικά και άημέλητα, τό πρόσωπό του άπαίσιο.

Ο Ριχάρδος, βλέποντάς τον, κατατρόμαξε. Βεβαιώοντας, ότι ο άγνωστος έκείνος τον παρακο'ουθούσε επίμονα, ώδηγησε την 'Ισαβέλλα στην έπαυλη από ένα μονοπάτι κι' έπειτα ξαναγύρισε για να δει ποιός ήταν και τί ήθελε.

Ο άγνωστος τότε τον πλησίασε αποφασιστικά κι' απότομα, αν και κρατούσε τά βλέμματά του χαμηλωμένα.

— 'Α! ώραίε μου φίλε, είπε στον Ριχάρδο, μήπως έχασα τον παλιό σας σύντροφο της φυλακής;

— Πώς; 'Εσι 'σαι, Άντώνη; είπε ο Μάρκχαμ, ό όποιος χλώμιασε αναγνωρίζοντας έναν κατάδικό που είχε γνωρίσει στη φυλακή και που οι άλλοι κατάδικοι τον αποκαλούσαν Νεκροθάφτη.

— Μάλιστα, εγώ είμαι, ό φτωχός Άντώνης Τύδκενς ή Νεκροθάφτης, δούλος σας. Άλλά κάμειέ μου τη χάρη να μου απαντήσετε σε δυο-τρεις έρωτήσεις. Πείτε μου τί δουλειά κάνετε τώρα και ποιά είναι αυτή ή κοπέλλα που περπατάτε μαζί όλην την ημέρα;

— Και με ποιά δικαίωμα με ρωτάς με τόση αναίδεια; ρώτησε ό Ριχάρδος κυττάζοντας τον άθλιο μ' αποστροφή και θυμό.

— 'Α! Έκανε εκείνος ψυχρά. Άφού δεν θέλετε να μου πητε οεί, τότε θα πάω να μάθω μόνος μου.

Και λέγοντας αυτά τά λόγια, προχώρησε λίγα βήματα πρὸς την διεύθυνση της επαύλειως του κόμητος.

— Άθλιε, τί σκοπεύεις να κάνης; φώναξε ό Ριχάρδος, όρμώοντας μπροστά και αρπάζοντάς τον απ' τό μπράτσο. Δεν ξέρεις ότι τό σπiti αυτό είναι ιερό;

— Πάω να ζητήσω ένα κομμάτι ψωμί από τους άξεναδες που κατοικούν σ' αυτό και συγχρόνως θα έπαφελήθω της ευκαιρίας για να τους πω, ότι ό νέος κι' άραιο κύριος που φιλοξενούν ήτανε σύντροφός μου στη φυλακή του Νευκάτ.

Έκανε πάλι μερικά βήματα πρὸς τό σπiti του κόμητος.

— Ω! ντροπή! φώναξε ό Ριχάρδος. Ο άνθρωπος αυτός θα με άτιμάσει και θα με καταστρέψει συγχρόνως.

Και για δεύτερη φορά έπιασε τον Νεκροθάφτη από τό μπράτσο και του είπε:

— Δεν πιστεύω να είσαι τόσο άθλιος, ώστε να θελήσης να με προδώσης και να καταστρέψης για πάντα την εύτυχία μου;

— Και γιατί να φανώ καλός, άφού σεις μου φερθήκατε σαν να ήμουν σκυλί;...

— Θεέ μου! Τί ζητάς από μένα;... Τί μπορώ να κάνω για σένα; τον ρώτησε ό Ριχάρδος μ' άγωνία.

Καταλάβαινε ότι αν ό άθλιος εκείνος τον πρόδιδε, θα έχανε την φιλοξενία του κόμητος και θ' αποχωριζόταν για πάντα από την 'Ισαβέλλα.

Και μόνο ή σκέψις αυτή έφτανε για να κάνει κάθε θυσία, για να προλάβει την συμφωνία.

— Τί θέλεις ξαναρώτησε ό Ριχάρδος ζωηρά. Πές μου...

— Άλλά πάμε πιο πέρα, γιατί μπορούν να μάς δουν από τό παράθυρο.

— Και τί με μέλει αν μάς δουν, απάντησε με αυθάδεια ό Νεκροθάφτης. Δεν θα παθω τίποτε ή υπόληψί μου. Άπειναντίας...

Τά θάναυσα αυτά λόγια του άθλιου ήσαν ανυπόφορα για τον νέο, ό όποιος θασανιζόταν τρομαρά.

— Θα σου πω άμέσως τί θέλω, ξαναείπε ό Νεκροθάφτης... Άν φανής εγγενικός, θα κάνω κι' εγώ ό,τι μπορώ για να σ' ευχαριστήσω... Άφού θέλης, πάμε πιο πέρα. Έτσι, θα μπορούσαμε να κουβεντιάσουμε πιο ελεύθερα.

Ο Ριχάρδος άκολουθούσε τον άθλιο ως ότου απομακύνθηκαν αρκετά από τό σπiti του κόμητος. Όταν εστάθηκαν ό Νεκροθάφτης κύτταξε τον νέο στα μάτια και του είπε:

— Μου φαίνεται πως κατάλαβες τί θέλω...

— Χρήματα, υποθέτω.

— Να, χρήματα και πολ'ά... Ξέρω πως θα έπαιρνες μία μεγάλη περιουσία, όταν θα έβγαίνες από τη φυλακή.

— Δυστυχώς δεν την έπληρα... Καταστώφηκα σχεδόν ένωλως, όταν ήμουν φυλακισμένος, επειδή ό κηδεμών μου έκανε με την περιουσία μου άτυχείς κερδοσκοπικές επιχειρήσεις...

— Δεν θα φανώ σκληρός μαζί σου, είπε ό άθλιος. Ξέρω πως σου έμεινε ένα άραιο σπiti και πολλά κτήματα γύρω σ' αυτό. Λοιπόν, δώσε μου πεντακόσιες λίρες και δεν θα με ξαναδής ποτέ πειά.

— Πεντακόσιες λίρες! φώναξε ό Ριχάρδος. Μά δεν έχω αυτό τό ποσό!

— Ούτε μια πεντάρα λιγώτερο! απάντησε ό Νεκροθάφτης, με τόνο σταθερό.

— Σοφ ξαναλέω, είπε ό Ριχάρδος, πως με είναι αδύνατον να σ' ευχαριστήσω. Όχι μόνο δεν έχω αυτό τό ποσό, αλλά και δεν ξέρω πώς να τό θρω. Άλλά, γιατί με καταδιώκεις έτσι; Τί κακό σου έκανα; Γιατί θέλεις να με καταστρέψης; Πές μου με ποιά δικαίωμα, για ποιά λόγο μεό ζητάς να σου δώσω πεντακόσιες λίρες;...

Ο κακοϋργος ξέσπασε σε σαρκαστικά και άγρια γέλια.

— Πώς; Έκανε. Θέλεις να μάθης με ποιά δικαίωμα και με ποιά νόμο σου ζητώ τά χρήματα αυτά; Με τό δικαίωμα του ισχυροτέρου, με τον νόμο ν' αρπάζω ό,τι δεν μπορούν να μ' άρνηθούν... Με κατάλαβες τώρα ή όχι;...

Λοιπόν, δός μου τις πεντακόσιες λίρες, αν δεν θέλης να μάθης ή άμορφονεία, που έχεις διπλωρώσει, που θριασκόσουν δυό ολόκληρα χρόνια.

— Σοφ είπα και σοφ ξαναλέω, ότι δεν έχω τόσα χρήματα, τραύλισε ό Ριχάρδος.

— Νά τά θρης! Δεν θα σου είναι δύσκολο αυτό. Δανείσου τα απ' όπου θέλεις... Άπό τον πατέρα σου, την μητέρα σου, από τους γνωρίμους σου, από την άμορφονεία την ίδια.

— Ποτέ! Άδύνατον!...

— Τίποτε δεν είν' αδύνατον!... Είπες πως σου έμειναν τά χτήματά σου. Μπορείς να πουλήσης κανένα απ' αυτά.

— Μά τότε θα έλαττωθούν τά εισοδήματά μου!

— Και τί με νοιάζει; Θα μου δώσης τά λεφτά ή όχι;

— Θα σου δώσω διακόσιες λίρες... Δεν έχω περισσότερα κι' ούτε μπορώ να υποθηκεύσω ή να πουλήσω τά χτήματά μου.

— Άδύνατον! Η τις πεντακόσιες λίρες ή τίποτε...

— Έκτός αυτού, μου χρειάζονται και λίγες μέρες για να μπορέσω να θρω αυτό τό ποσό, είπε ό Ριχάρδος αρχίζοντας να υποχωρή.

— Λοιπόν, δώσε μου τώρα ό,τι έχεις άπάνω σου και πές μου ποιά μέρα και ποιά ώρα θα έρωθούμε για να μου δώσης και τ' άλλα.

Ο Ριχάρδος έβγαλε από τό πορτοφόλι του δεκαεπτά λίρες, κράτησε απ' αυτές δυό και τις ύπόλοιπες τις έδωσε στον Νεκροθάφτη, ό όποιος τις τσέπωσε με μία άγρια χαρά.

— Ώραία! είπε ό άθλιος. Καλά άρχισαμε... Μου φαίνεται πως δεν θα μου κάνης τό κορόϊδο για τ' άλλα. Λέγε μου και πότε θα έρωθούμε...

— Μετά δεκαπέντε μέρες, σε μέρος που θα υποδείξης εσύ στο Λονδίνο.

— Άς γίνει τό θέλημά σου. Ξέρεις τό «Καπηλειό του Διαβόλου» στο Μπρίνκ - Λάν;

— Τί κέντρο είναι αυτό; ρώτησε ό Ριχάρδος ξαφνιασμένος από τ' όνομά του.

— Είναι μία ταβέρνα που δόλω την έξερουν και μπορούν να σου την δείξουν... Σε δεκαπέντε μέρες από σήμερα θα είμ' εκεί, στις όχθες τό θράβυ...

— Άν δεν είμαι στην όρισμένη ώρα, να με περιμένης λίγο... Κι' αν δεν έρθω εκείνο τό θράβυ, νάρθης τό άλλο... Θυμήσου πως όλα εξαρτώνται απ' τον τρόπο που θα κρατήσης τη συμφωνία μας...

— Θα την κρατήσω, απάντησε ό Ριχάρδος φέρνοντας τό χέρι του στην καρδιά του. Μά και σ' πρέπει να κρατήσης την ύπόσχεσί σου...

— Θα είμαι θουδός σαν ψάρι, απάντησε ό Νεκροθάφτης. Κι' αν τύχη άργότερα και σε συναντήσω πουθενά, θα κάνω πως δεν σε ξέρω καθόλου. Σύμφωνοι... Γεια σου...

Και ό κακοϋργος άπομακύνθηκε παίρνοντας τον δρόμο που ώδηγούσε πρὸς τό Λονδίνο.

Ο Ριχάρδος τον παρακολούθησε με τό βλέμμα του ως που εξαφανίστηκε στη στροφή τ'...

Τότε μόνο ανέ...

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΓΚΡΗΝΘΟΥΔ

Είπατε από δέκα μέρες, κατά τις έξη τό θράβυ, ένα μεγαλοπρεπές άμάξι

— Άγαπημένε μου άδελφέ! Άδελφέ μου! φώναξε ό Ριχάρδος.

στάθηκε μπροστά σ' ένα κομψό μέγαρο του Λονδίνου.

Ο ύπνρέτης που φορούσε οίκοσολή κατέβηκε άμέσως από τη θέσι του κι' έτρεξε και χτύπησε την πόρτα.

Ένας άλλος ύπνρέτης επίσης με οίκοσολή, άνοιξε άμέσως. Ο επιβάτης του άμαξίου που ήταν και ό ιδιοκτήτης του μεγάρου, έτρεξε άμέσως μέσα, άνέβηκε στο γραφείο του, πήρε τό καρτέ του των τσέκ, υπέγραψε ένα τσέκ χιλίων λιρών και φωνάζοντας έναν ύπνρέτη, του είπε:

— Νά τό πας άμέσως στον Λόρδο Τρεμορντήν...

Ο κ. Γκρήνθουδ — έτσι λεγόταν ό κύριος αυτός — είχε χάσει τις χίλιες λίρες σ' ένα στοιχημα με τον Λόρδο Τρεμορντήν κι' επειδή επρόκειτο περί χρέους τιμής, έπρεπε να τό πληρώσει πριν κάνει ό,τι ήθελε άλλο.

Όταν τελείωσε την εργασία αυτή, ένας άλλος ύπνρέτης μπήκε μέσα και είπε:

— Η κ. Μαγκλέ είναι κάτω και θέλει να σάς μιλήση.

— Ά! πάλι αυτή! Έκανε ό κ. Γκρήνθουδ με δυσφορία. Δεν είναι ούτε χρόνος που χρωστάω στον σύζυγό της τά χαλιά που άγόρασα απ' αυτόν κι' έχει τό θράσος να με ένοχη από τό πρωί ως τό θράβυ.

— Λέει πως αν δεν την πληρώσετε θα κλείσουν τον σύζυγό της στη φυλακή για χρέη. Τον έχουν συλλάβει μάλιστα και την περιμένει με τους άστυφύλακας σ' ένα καφενείο κοντά, στις φυλακές. Άν δεν του πιά τά χρήματα να πληρώσει θα τον κλείσουν μέσα.

— Τόσο τό χειρότερο γι' αυτόν...

— Μά είναι τίμιος κι' εργατικός άνθρωπος.

— Ποιός του είπε να δανείζη;...

— Έχει πέντε παιδιά.

— Είναι γελοίος! Αυτοί οι άνθρωποι μόνο παιδιά ξέρουν να κάνουν.

— Άν του δίνετε τό τέταρτο των δσων του χρωστάτε, θα μπορούσε να γλυτώσει από τη φυλακή...

— Ούτε μισό σελλίνι δεν μπορώ να του δώσω πριν απ' τό τέλος του 'Ιανουαρίου.

Η σύζυγός του λέει, ότι αν δεν του δώσετε αυτά τά χρήματα, είναι κατεστραμμένος...

— Άς καταστραφή... Λίγο μ' ενδιαφέρει... Δώσε την και στείλε μου τον Λαφλέρ...

Και ό κ. Γκρήνθουδ, ό όποιος ούτε για μία στιγμή δεν θέλησε ν' αναστάλη την πληρωμή του χρέους τιμής, άδιαφορούσε για τον δυστυχισμένο ταπητούργό, τον όποιον θάκλειναν στη φυλακή, αν δεν τον πληρώνε.

Ο κ. Γκρήνθουδ ήταν πολύ πλούσιος. Είχε άποκτήσει την περιουσία του ένας Θεός ξέρει πώς... και κατοικούσε στην άριστοκρατική συνοικία του Ουέστέντ...

— Λαφλέρ! είπε σε λίγο σ' έναν ύπνρέτη που μπήκε μέσα. Ήρθε κανείς;

— Ο έντιμότατος Λαφλέρ Κρίκιστερ κι' ό θαρώνος Άρμπορουγκ περιμένουν στο σαλόνι.

— Ά! πολύ καλά, είπε ό κ. Γκρήνθουδ. Έσπευσε ν' αλλάξει τουαλέττα και κατόπιν κατέβηκε στο σαλόνι για να χαιρετήσει τους καλεσμένους του.

— Άγαπητέ μου Ρούπερτ, χαίρω πολύ που σας βλέπω... Και σεις, κύριε Κρίκιστερ, τί κάνετε... Τι είχατε γίνει έξη μήνες τώρα;

— Ταξιδεύαμε στην ήπειρωτική Εσθονία, απάντησε ό θαρώνος. Διασκεδάσαμε περίφημα...

— Κι' ελ' αυτά, πρόσθεσε ό Κρίκιστερ, τά κάναμε χάρις στις ώραιες Παριανές και στις τσέπες των συζύγων τους.

— Άλήθεια, Ρούπερτ, είπε ό Γκρήνθουδ, έχασα να σου πω, ότι ό πεθερός σου ό Τρεμορντήν μου κέρδισε χίλιες λίρες.

— Πώς; ό γέρο-Λόρδος κάνει τέτοιες τρέλλες;

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ

ΜΕΤΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

Ο ΕΛΛΗΝ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ ΖΗΣΗΣ ΣΩΤΗΡΙΟΥ

Ο Ζήσης Σωτηρίου, όταν έφθασε στην Ελλάδα, αντιμετώπιζε πώς ένα νέο πνεύμα επικρατούσε στον τόπο. Οι άνθρωποι των πόλεων, τα παιδιά των αγωνιστών, οι υπάλληλοι και γενικώς η άστική τάξη άρχισε να μεταμορφώνεται, να «φραγέυει» όπως έλεγε. Η παραδόσεις του παρελθόντος, η πίστις στην ορθοδοξία και κυρίως το ήρωικό πνεύμα της φυλής, που πολέμησε κατά το 21 και πρόσφερε τη Λευτεριά στην Πατρίδα σιγά-σιγά άρχισαν να ξεχνούνται και να περιφρονούνται. Ο Σωτηρίου, παιδί του λαού, που γνώριζε κατάβαθα την ψυχολογία του, αν και πέρασε τα χρόνια της νεότητός του στην Ευρώπη έθελπε πως η τάσις αυτή δεν θαχε καλά αποτελέσματα. Για τοῦτο δόθηκε σ' έναν σκοπό: στο να διατηρήσει, κι' εξυπηρετήσει την λαϊκή παράδοση, τόσο στο πνεύμα, όσο και στην καρδιά. Είχε τόσο καταπάσει, τόσο περιφρονήσει το πνεύμα της Έπαναστάσεως, ώστε κι' αυτή η ανάμνησις της 25ης Μαρτίου είχε ξεχασθεί. Ο Σωτηρίου με θλίψη του έθελπε να περνάει αυτή η μέρα χωρίς κανένα γιορτασμό, χωρίς καμμία τελετή, χωρίς ένα νηπιότυπο για τους σκοτωμένους της Λευτερίας. Μονάχος πήγαινε στην εκκλησία κι' αναπαύοντας εκεί τη μέρα εκείνη, δοξολογούσε με την σκέψη του και τη φαντασία του τους μάρτυρας και τους αγωνιστές, που έπεσαν κατά τον αγώνα.

Τά 1838 μάζεψε μερικούς και γιόρτασε μαζί τους την 25 Μαρτίου. Τό επίσημο Κράτος δεν αντέδρασε. Ήσαν λίγοι. Τά 1839 ο Σωτηρίου προσκάλεσε περισσότερους: πήγαν στα Πατήσια κι' έκαναν ιδιωτική λειτουργία. Άλλ' έπειδή κι' άλλοι ζητούσαν να παρευρθούν, έγινε μια επιτροπή, κι' αποφασίστηκε να κάνουν μεγαλύτερη λειτουργία στην Καπνικαρέα των Αθηνών. Μαζέψαν και μερικά χρήματα, πληρώσαν τον μητροπολίτη και τον παρακάλεσαν να ιεουργήσει κατά την λειτουργία. Μόλις τόμαθε η Κυβέρνησις, έπίεσε τον μητροπολίτη να μην παρευρεθώ στην εκκλησία κι' έτσι μάταια ο Ζήσης Σωτηρίου μαζί με τους άλλους περίμεναν στην Καπνικαρέα απ' έξω. Έτσι ματαιώθηκε η τελετή. Τό θράδυ γιόρτασαν την 25ην Μαρτίου σ' έξοχικό κέντρο. Στά 1840 ο Σωτηρίου και πάλι προσπάθησε να δώση επίσημο χαρακτήρα στην 25ην Μαρτίου, μα δεν τό κατώρθωσε. Συγκέντρωσε και πάλι μερικούς κι' ιδιωτικά, μα ιεροτελεστικά έκανε την λειτουργία κι' ύστερα κάθησε μαζί τους σε κοινό τραπέζι, όπου τραγούδησαν πατριωτικά τραγούδια και χόρεψαν.

Τό είχε θάλει πείσμα ο Σωτηρίου να κάνει την 25ην Μαρτίου επίσημη γιορτή του Κράτους, φθάνοντας μέχρι τών άκρων. Και πραγματικώς τά 1841 κάλεσε πολλούς — 17 άτομα — κι' αφού έκαναν τό πρωτό δοξολογία ιδιωτική, τό θράδυ τούς προσκάλεσε σε τραπέζι. Ο Ζήσης έλειψε. Είχεν αρρωστήσει. Άλλ' οι άλλοι που συγκεντρώθηκαν βρήκαν αντιμετώπιση την αστυνομία. Τούς έπιασε και τούς κάλεσε για την 25ην Σεπτεμβρίου να δικασθούν!!! Ο Ζήσης δεν αναγραφόταν μέσα στο κλητήριο.

Τότε κάθησε κι' έγραψε στον Εισαγγελέα να συμπεριλάβει κι' αυτόν, στο κατηγορητήριο. Στην έφημερίδα «Αθηνα» του 1841 υπάρχει η έξης έπιστολή του Σωτηρίου που δείχνει όχι μόνο τά πατριωτικά του αίσθήματα, μα και την ευγένεια του χαρακτήρα και την αλληλεγγύη του με τούς άλλους. Παρακαλεί να δικασθώ κι' αυτός:

Ο Ζήσης Σωτηρίου
(Σκίτσο του ίδιου)

Τό 1842 ο Σωτηρίου με προφύλαξι έκανε την δοξολογία του χωρίς να προκαλέσει την Κυβέρνησις κι' έτσι απατήρητα πέρασε η μέρα εκείνη. Ο Ζήσης είχε τυπώσει μια προκήρυξι, που κυκλοφόρησε, χωρίς να συζητηθώ εύρυτερα. Τά 1843 πολλοί κατέβγαν και πάλι στον Σωτηρίου, έννοούντες να γιορτάσουν την 25 Μαρτίου. Πολλοί φοιτητές ακόμη τόν επισκέφθηκαν. Άλλ' όλοι αυτοί έλεγαν πως δυσκολεύονται γιατί η Κυβέρνησις τούς καταδικάζει και τούς ταλαιπωρεί ύστερα στά δικαστήρια. Ο Ζήσης πήρε την εύθύνη κι' αποφάσισε να κυκλοφορήσει μια προκήρυξι, όπου ειδοποιήσε τούς φίλους του πως αυτός και πάλι θα γιόρταζε την εθνική έορτή. Να η προκήρυξις:

«Επειδή εις τιμήν του δυνάτός μου δεν υπάρχει εκκλησιαστική έορτή διά να εορτάζω και εγώ κατά τό συνήθες άπεράσιον του λοιπού να εορτάζω την 25 Μαρτίου, ήμεραν καθ' ήν τό ελληνικόν Έθνος ανέλθει και είδε την σωτηρίαν του. Είδοποιώ δθεν τούς φίλους μου να λάβωσι την καλωσύνην να με επισκεφθούν κατά την εθνικήν ταύτην ήμεραν εις τό ξενοδοχείον του «Ερμού», τό όποιον επί τω σκοπώ τούτω έννοείται.»

Έν Αθήναις 11 Μαρτίου 1843.
ΖΗΣΗΣ ΣΩΤΗΡΙΟΥ
(Συνέχεια στή σελίδα 58)

«Είδον, κύριε Συνάκτα, ότι την 25 παρόντος μηνός μέλλουν να δικασθώσι 17 ή 18 εκ τών εορτασάντων την 25ην Μαρτίου. Δεν ήθεύρα άν δ κ. Εισαγγελεύς με ήξίωσε να είμαι εκ τού άξιόμου τούτου τών συναδέλφων. Διότι και εγώ είμαι συναγωνιστής και συναθλητής πολλών σεβασμών θυμάτων της Άνεξαρτησίας. Ζηλωτής ένθερμος να χύνω δάκρυα εύγνωμοσύνης εις την μνήμην τών αποθανόντων...» συνεισφέρει και εγώ κατά τό πρώτον και δεύτερον έτος του μνημοσύνου αυτού μετά τών λοιπών, συνεισφέρων δέ και κατά τό παρόν έτος τών ήρανών μου. Άλλα κατά δυστυχίαν σωματική ασθένεια δεν μ' επέτρεψε και να παρευρεθώ εις την φωτοχυσίαν και την πρόποσιν. Όθεν θεωρώ προσβολή της εις τιμής μου να μη συμμερισθώ και του ύπερ της μνήμης εκείνων άθλου και αγωνίσματος. Έλεγχομένους δέ και από την συνείδησιν μου αυτήν μήπως ένώνιον του άδικάστου Κριτηρίου, δικασθώ ως άγνώμων και άχάριστος και κακός πατριώτης, παρακαλώ διά της έφημερίδος σας τόν κ. Εισαγγελέα να μη με άποκλείση του χορού τών συμμομένων ύπερ της έορτής ταύτης εις τά δικαστήρια, διότι είμαι πρόθυμος να συμμεθώ μετ' αυτών εις οιαδήποτε ποιήν, είτε χρηματικόν είτε φιλικόν και τόν θάνατον αυτόν δέχομαι ως στέφανον άδομάτινον ύπερ της εθνικής ταύτης έορτής.

Αθήναι 21 Σεπτεμβρίου 1841

ΖΗΣΗΣ ΣΩΤΗΡΙΟΥ

Ο Εισαγγελεύς παρά την παρακλητική αυτή έπιστολή δεν κάλεσε τον Σωτηρίου. Έτσι δικάστηκαν οι άλλοι 17. Απ' αυτούς καταδικάστηκε μόνο ο Στακτιάος Κρίνος σι 45 μέρες φυλάκισι. Ο Ζήσης πήγαινε κάθε μέρα στον Μετρεσσό και πρόσφερε στον Κρίνο «διάφορα έδώματα ως καλός συνάδελφος και συνταγματικός!» Είναι παναντιωτικός άπίστευτο, πως ό τόσο πατριώτης βασιληιάς Όθων, άπαγόρευε να γιορτάζεται η 25 Μαρτίου και επέτρεπε την Κυβέρνησις να πιάνη να φυλακίσει και καταδικάσει ανθρώπους, που τελετουργικά κ' ειρηνικά έκαναν μια λειτουργία στην άμνησις της ήμέρας εκείνης κ' ύστερα κάθιζαν σε κοινό τραπέζι και γιόρταζαν!! Είναι άληθινό πως τότε άκόμη ήταν απόλυτη Μοναρχία και κάθε τέτοια έκδήλωσι νόμιμη ή κυβερνήσις πως στρεφόταν εναντίον της. Άλλ' η 25 Μαρτίου ήταν μια μέρα ήερη, στην όποιαν χρωστούσε την ύπαρξί της και Κράτος και Βασιλεία και Κυβέρνησις. Για τούτο είναι έντελώς άδικαιολόγητη κι' άχαρακτήριστη η στάσις αυτή του Κράτους άπέναντι της 25 Μαρτίου και ιδίως τών πατριωτών εκείνων, που έννοούσαν να την γιορτάζωσι.

Τό 1842 ο Σωτηρίου με προφύλαξι έκανε την δοξολογία του χωρίς να προκαλέσει την Κυβέρνησις κι' έτσι απατήρητα πέρασε η μέρα εκείνη. Ο Ζήσης είχε τυπώσει μια προκήρυξι, που κυκλοφόρησε, χωρίς να συζητηθώ εύρυτερα. Τά 1843 πολλοί κατέβγαν και πάλι στον Σωτηρίου, έννοούντες να γιορτάσουν την 25 Μαρτίου. Πολλοί φοιτητές ακόμη τόν επισκέφθηκαν. Άλλ' όλοι αυτοί έλεγαν πως δυσκολεύονται γιατί η Κυβέρνησις τούς καταδικάζει και τούς ταλαιπωρεί ύστερα στά δικαστήρια. Ο Ζήσης πήρε την εύθύνη κι' αποφάσισε να κυκλοφορήσει μια προκήρυξι, όπου ειδοποιήσε τούς φίλους του πως αυτός και πάλι θα γιόρταζε την εθνική έορτή. Να η προκήρυξις:

«Επειδή εις τιμήν του δυνάτός μου δεν υπάρχει εκκλησιαστική έορτή διά να εορτάζω και εγώ κατά τό συνήθες άπεράσιον του λοιπού να εορτάζω την 25 Μαρτίου, ήμεραν καθ' ήν τό ελληνικόν Έθνος ανέλθει και είδε την σωτηρίαν του. Είδοποιώ δθεν τούς φίλους μου να λάβωσι την καλωσύνην να με επισκεφθούν κατά την εθνικήν ταύτην ήμεραν εις τό ξενοδοχείον του «Ερμού», τό όποιον επί τω σκοπώ τούτω έννοείται.»

Έν Αθήναις 11 Μαρτίου 1843.
ΖΗΣΗΣ ΣΩΤΗΡΙΟΥ
(Συνέχεια στή σελίδα 58)

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)

Ο τοκογλύφος, συνοδευόμενος απ' τόν ξενοδόχο, μπήκε τότε στο δωμάτιο του ποιητού, κάθησε και είπε πως θα περίμενε. Ο Μπωντελαίρ, στο πλαϊνό δωμάτιο, έκανε τόν κορυφώ.

Ο ξενοδόχος, ωστόσο, καλόβολος άνθρωπος που δεν άγνοούσε ότι ο ένοικιαστής του ήταν κρυμμένος, κατάφερε με τά πολλά να πείσει τόν Προντέλ να φύγει. Τότε μόνο ο Μπωντελαίρ θύηκε από τόν κρυφώνα του, ξεσπώντας σ' ένα μικρό γέλιο.

Μέσα στον Μάιο του 1855 μόνο, ο Μπωντελαίρ άλλαξε πέντε φορές κατοικία «ζώντας μέσα στην άηδία, κοιμώμενος ανάμεσα στους κορόους, μεταφερόμενος σάν θέμα από ξενοδοχείο σε ξενοδοχείο.

Είχε αποκάμει πειά απ' αυτήν την ζωή.

«Πότε λοιπόν — γράφει — θ' αποκτήσω καμιατέρη, μάγειρο και νοικοκυριά; Είμαι απόλυτος κουρασμένος απ' τη ζωή τών μαγειρείων και τών ξενοδοχείων... Με σκοτώνει και με δηλητηριάζει... Είμαι κουρασμένος απ' τούς ρευματισμούς και τούς πονοκεφάλους, και τούς πυρετούς, και πρό παντων απ' την ανάγκη να θωάινω έξω δυο φορές την ήμέρα (για να πγαίνω να τρώω) κι' απ' τό χιόνι και τη λασπη και τη όροχη».

Ο ποιητής, στα διάφορα καταλύματα, όπου κατέφευγε, δεχόταν συνήθως τό πρωτό δυο ειδών επισκέψεις: Της μητέρας του και της Ιωάννας.

Μετά την έπιστροφή τους στο Παρίσι, ο στρατηγός Ωπλίκ και η γυναίκα του έμειναν σ' ένα μαγαρο της όδοϋ Σέρς - Μιντί. Η κ. Ωπλίκ δεχόταν εκεί κάθε Τρίτη.

Η καταραμένη σου Τρίτης! Έτσι της έλεγε σαρκαστικά ο γυός της, ο όποιος ούτε μια φορά δεν είχε πάει στις δεινώσεις αυτές. Γι' αυτόν τόν λόγο πήγαινε και τόν έθελπε η μητέρα του. Τώρα που ο Κάρολος δεν κατοικούσε πειά μ' αυτήν την «παλιογυναίκα», η μητέρα του μπορούσε να πγαίνει σίπιτι του.

Συχνά, μέσα στην άπόγνωσί του, ο Μπωντελαίρ εξαπέλυε μια πρόσκλησι προς εκείνην, η όποια, παρ' όλα δσα κι' άν συνέθεσαν, παρέμενε η μεγάλη άγάπη της ζωής του. Ω! δεν είχε πάψει θέβαινα να καταφεύγω στο μητρικό δαλάντιο, μα τώρα δεν ζητούσε μόνο χρήματα, αλλά και σποργή...

Ω! έλα, μητέρα μου, να μ' άγκαλιάσης!

Κι' εκείνη έτρεχε άμέσως...

Τί θλιβερός σκέψεις έπρεπε να κάνει καθισμένη στην έρηνη του ξεστρωτού κρεβάτιου του δυστυχισμένου παιδιού της, στην άνάστατη και σχεδόν άκάθαστη κάμαρη κάποιου ξενοδοχείου, αυτή η γυναίκα που χθές άκόμη ήταν πρέσβειρα στη Μαδρίτη.

Συχνά, βλέποντας αυτήν την αθλιότητα, άστη καθώς ήταν, θ' άφηνε να της ξεφεύγουν άστοχα λόγια, που είχαν ως συνέπεια άπαντήσεις όπως αυτή:

«Όσο για τούς φόβους σου για τόν εξευτελισμό της προσωπικότητός σου, από την αθλιότητα, μάθε ότι σ' δλη μου τη ζωή, στερούμενος τών πάντων, η ζώντας άνετα, άφιέρωνα πάντοτε δυο ώρες στην τουαλέττα μου. Μη λερώνεις λοιπόν τις έπιτοχές σου, με τέτοιες άνοησίες...»

Ω! η Μαρία Κλέμ, η μητριά του Πόε, δεν θα έλεγε καθόλου τέτοια πράγματα. Μην έλπιζεις λοιπόν, Καρολίνα, ότι θαχης ποτέ δίκρη...

«Όσο για την Ιωάννα, αυτή έφθανε στην κάμαρη του Καρόλου πρωτό-πρωτό ενώ ο έραστής της ήταν άκόμα πλαγιασμένος... Θεέ μου! πόσο γρήγα και τσακισμένη ήταν μέσα στην θαμπή λάμψη της αύγης! Σωριαζόταν σε μια καρέκλα κι' άναστένάζε. Ήταν πειά άρρωστη και τρισάθλια.

Ο Μπωντελαίρ, μπροστά σ' ένα τέτοιο έρείπιο, αίσθανόταν τά μάτια του να πλημμυρίζουν δάκρυα. Θυμώταν τώρα τις θυσίες, που η Ιωάννα είχε κάνει γι' αυτόν, τά χρέη που είχε κάνει προς χάριν του τά γραμμάτια που είχε ύπογραψει, για να του όρη χρήματα και τη θραυά που έπάνω στη μανία του, λίγο έλειπε να την σκοτώσει... Πώς να μη συγκινηθώ και να μην αίσθανθώ οίκτο;

Τώρα η Ιωάννα του ζητάει λίγα χρήματα... Αυτός ήταν άλλωστε ο μοναδικός σκοπός της έπισκέψεως... Ο έραστής της ψάχνει τά συρτάκια του και της δίνει τά λίγα που έχει... Έκείνη τά παίρνει και φεύγει...

Ο ποιητής μένει μόνος...

Έξω θρέχει, όμιχλη θαρειά σάν μολύβι άπλώνεται... Α κόμα μια μέρα που προσαναγγέλλεται γεμάτη άνία από τό πρωτό, ίλιγγιώδης, άφόρητη...

Ο μαύρος γάτος, τεντώνοντας την αδύνατη ράχι του, ζύνεται στο ξύλο μιας καρέκλας. Κ' έξαφνα πηδάει σιωπηλός, άπάνω στο τραπέζι, και κάθεται έπάνω στο καλαμάρι του ποιητού. Κάθε έργασία διακόπτεται...

Μά είν' αλήθεια αυτό.

Μήπως, άπεναντίας, από εκείνη την στιγμή άρχισε μέσα στο κεφάλι του σκυφτού αυτού ανθρώπου, μια θαβαιά κι' άόρατη έργασία, όμοια με τών κυψελών, άνυποψίαστη ίσως κι' από τόν ποιητή τόν ίδιο; Μήπως η σκληρή πραγματικότητα μεταμορφωνόταν σιγά-σιγά σε όλικό τέχνης, και θρισκοντας κατόπιν μέσα στις λέξεις τόν ρυθμό της, απέδιδε αυτόν τόν πρωτακούστο και ύπαραχτικό ήχο που μάς συγκινεί άκόμα και σήμερα;

Χωρίς άλλο, ο Μπωντελαίρ σ' εκείνες τις ήμέρες του λεθαργού, δεν έγραψε ούτε ένα στίχο· δεν θα είχε άλλως, με φυσικώς την δύναμη για να γράψη. Έτσι! Μά τότε περισσότερο από ποτέ λουζόταν στην ατμόσφαιρα της μπωντελαϊρικής ποιήσεως μέσα στα «κρύα σκότη» της, τά «φθινοπωρινά τέλη» της και τις «άνοιξεις τις γεμάτες λάσπες».

Πράγματι, ένα από τά χαρακτηριστικά αυτής της ποιήσεως είναι η άνία μέσα στην καταχνιά, αυτό που λένε οι «Άγγλοι «σπλίν»». Όταν η άνία, όπως στον Μπωντελαίρ είναι συνώνυμη του «σπλίν» δεν έχει τίποτε με την περαστική τεμπελιά και τη στιγμήσια κούρασι, βρίσκειται έπίσης μακριά από τη ρωμαντική μελαγχολία, που είναι γλυκειά σάν μέθη.

Η άνία του Μπωντελαίρ ήταν ένα αίσθημα άπέραντο, τόσο άπόλυτο, τόσο αίσιο, που όπως λέει ο ίδιος, «παίρνει τις διαστάσεις της άθανάσιος».

Εκτός από τις νοσηρές έκδηλώσεις που έβρουμε, ίσως ένας ψυχίατρος θ' άνεκάλυπτε σ' αυτήν την δευτάτη άπόγνωσι μια περίπτωση «κυκλικής νευρασθενείας».

Πράγματι, τό 1847, σε ήλικία 27 ετών, ο ποιητής, στην αλληλογραφία του, παραπονιόταν για ήθικές καταπτώσεις που έκτηνεύιζαν την θέλησί του.

Μά τώρα τά πράγματα είχαν προχωρήσει πολύ. Τό φθινόπωρο πρό πάντων, η άνία τόν συνέτριβε κυριολεκτικώς.

Ω! τότε η ιδέα του θανάτου τόν κυριεύε, όταν κοίτονταν εκεί, άκίνητος, εξαπλωμένος με τά ρούχα στο κρεβάτι του, μέσα σ' αυτό τό δωμάτιο του ξενοδοχείου, όπου τό δειλινό είχε άρχίσει ν' άπλώνεται...

Η άνταύγεια του γκαζιού που άναβε κάτω στον δρόμο φώτιζε άμυδρά την σκοτεινή κιάλας κάμαρή του... Ώνειροπολούσε...

(Ακολουθεί)

Εκπαιδευτική Δοξία

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο έπταετής μικρός ενός δραματικού συγγραφέως γυρίζει από το λύκειο. Είναι η πρώτη φορά που πάει στο σχολείο και οι γονείς του τον ανακρίνουν άπληστα:

— Καί η δασκάλα σου; Είπε ευγενικά; Θά την αγαπήσεις;
Και κείνος απλά:

— Ναι, ναι, άρχισα κιόλας να της κάνω κόρτε!

ΖΗΛΟΥΠΙΑ

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ (μπροστά στο άγαλμα του συζύγου της που τον παριστάνει δηγούμενο από τη Δόξα). — Ποια είν' αυτή η παληογυναικία που πάει μπροστά σου;

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΙΟΣ

(Του Μπιεντόκ)

Ένας πατέρας αυστηρός
σε όλους μεσ' στο σπίτι,
το γυιό του τον πρωτότοκο
μαλώνει κ' επιπλήττει
γιατί με κάποια σουρλουλού
τον είδε του ημικόμου:
— Μά την αλήθεια, ντρέπομαι,
— του λέει — που είσαι γυιός μου...
Κύτταμε, έμε, παληόπαιδο,
που έναρώτως γέρασα...
Μά πες τί σουλέγεν αυτή
στο πλάι σας σαν πέρασα;
Κι' ο γυιός εθύς του άπαντά:
— Νά σοι το πώ, πατέρα:
«Αυτός ο γέρο ραιμολί
με πήρε τη Δευτέρα...»

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΚΑΪΜΟΣ ΤΗΣ ΖΕΛΙ

Στη Ζελί καρφώθηκε η έμμονη ιδέα να παντρευτεί τον Ζακέ και κάθε θράδα πήγαινε στην εκκλησία κι' έκανε μια παράκλησι στην Παρθένο:

— Άγία Παρθένα, δώσε μου τον Ζακέ!... Δώσε μου τον Ζακέ!...

Ο καιτηλανάφτης, ακούγοντας αυτή την καθημερινή παράκλησι της Ζελί, σκέφθηκε να της παίξει ένα παιγνίδι.

Κρύφτηκε πίσω από το άγαλμα της Παρθένου και όταν ξαναήρθε η Ζελί, με την συνθημιμένη της φράσι:

— Άγία Παρθένα, δώσε μου τον Ζακέ!

Της αποκρίθηκε μ' άλλαχμένη φωνή:

— Δεν θά τον πάρης!... Δεν θά τον πάρης!...

Η Ζελί πίστεψε πως ήταν ο μικρός 'Ιησούς που της μιλούσε έτσι. Και του είπε θυμωμένα:

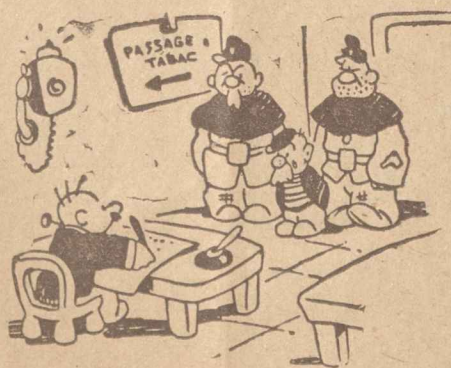
— Σώπα σύ, παληόπαιδο, κι' άσε τη μητέρα σου να κανονίση τα πράγματα. Αυτή ξέρει πολύ περισσότερα από σενα!...

ΠΟΛΥ ΜΟΝΤΕΡΝΟ

— Ο άντρας σας έφυγε, για να κάνει ένα μακρινό ταξίδι με το αυτοκίνητό του μήπως πήρατε ειδήσεις του;

— Έλασθε δυο επιστολές: Τη μια από μια φυλακή και την άλλη από ένα νοσοκομείο...

ΓΡΟΥΣΟΥΖΙΑ

Ο ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ. — Ήσουν σά καλά σου όταν έκομης τη γυναίκα σου δε δεκατρία καμμάτια;

Ο ΣΥΖΥΓΟΚΤΟΝΟΣ. — Ασφαλώς όχι, γιατί, αν ήμουν σά καλά μου θά θυμώμουν πως ο αριθμός 13 μου φέρνει γρουσουζιά.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ

ΦΩΤΙΑ ΚΑΙ ΛΑΥΡΑ

Περνώ και με τρελλαινούν

Τα ναζάκια σου τὰ ποιηρά,

Περνώ και δεν χορταίνω

Τὰ ματάκια σου τὰ φλογερά.

Α! δεν μπορώ να σε ξεχάσω,

Γειτονοπούλα μου τρελή...

Φοβούμ' ο μαύρος μήπως σκάσω

Από τη λαύρα την πολλή!...

ΠΙΚΟΥΚ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΦΛΕΓΜ

— Μά τρελλάθηκες... Πού πᾶς τό σοι αυτό αντί να σώσης τη λαίδη που κοιμάται σά με γαρο που καίγεται;

— Μά ακριβώς, τό πηγαίνω στη λαίδη, γιατί λέει πως δεν σηκώνεται ποτέ απ' τό κρεβάτι χωρίς να πιη τό σοι της.

ΓΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

«ΤΙΜΑ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΣΟΥ.»

Σ' ένα λαϊκό κρεσπαλειό, ένα χαμίνι δώδεκα χρονών κάνει τὰ ψώνια του:

— Θέλω ένα κιλό βωδινο κρέας, αλλά, σὰς παρακαλώ, να μην είναι πολύ τρυφερό.

— Άγαπάς, λοιπόν, τό σκληρό κρέας, παιδί μου;

— Όχι, κύριε, αλλά όταν είναι τρυφερό, ο μπαμπάς τό τρώει δλο...

ΡΩΣΣΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ

ΕΒΑΙΑ κάθε άνθρωπος έχει δικαίωμα να γλεντάει στις γιορτές και στις άργίες. Και μάλιστα άμα είναι ένα νέο και άμορφο κορίτσι που καθημέρα καθισμένο μπρός στη γραφομηχανή γράφει στερεότυπα γράμματα, που αρχίζουν περίπου έτσι:

«Κύριε, έλάσθεμ την τιμήν να γίνωμεν κάτοχοι της έπιστολής σας...»

Γ' αυτό η Τάνια Μπάν-κιν είχε πάρει την άποψαι

να πάη στο μπαλ - μασκε των Ριρόγκωφ. Τρεις μέρες και τρεις νύχτες σκεφτόταν αυτό τό πράγμα. Ήθελε τό κοστούμι που θά έκανε να ήταν πρωτότυπο, να μην τό είχε φορέσει ως τώρα κανείς να ήταν υπέροχο, άραιο, θαυμάσιο. Δυο φιλενάδες της Τάνιας θάλθηκαν να τη βοηθήσουν με την ψυχή τους. Κ' η τρεις μαζί, τότε άρχισαν την σύσκεψη: Όταν η Τάνια ρώτησε αν θά της πήγαινε να ντυθή περρότος, την άποστόμωσε η μια από τις φιλενάδες της:

— Έξοχα! Πιερρότος έθδομήντα κιλών...

— Μήπως έσο είσαι πιο άδύνατη;

— Μπορεί να μην εί-

μαι, αλλά τουλάχιστον δεν σκέφτομε να ντυθώ πιερρότος.

— Τότε να γίνω γαλάζιο λουλούδι, Γαλά-

ζίες κάλτσες, γαλά-

ζιο τοίλι, δαντέλλες...

— Όχι λουλούδι, μά

ένα γαλάζιο ζώο θά

γίνης έτσι, της είπε η

άλλη.

— Να γίνω πεταλού-

δα με χρωματιστά

πτερά;

— Θά γίνης μια πε

ταλούδα - τέρας!

Πάνω σ' αυτό η

Τάνια άναστήναξε.

— Θεέ μου, Θεέ μου!

Τι να κάνω;

Τέλος αφού δεν κα-

τάρθωσαν να συνεννο-

ηθούν ή τρεις φίλες,

βρήκαν ότι έπρεπε να

καταφύγουν σά φώ-

τα της μοδίστρας και του άντρα της του χοντρο-Ίθάν που

είχε κι' αυτός κάποιο γούστο. Η μοδίστρα Μαρία Άρντο-

λιόβνα έμενε στο ίδιο σπίτι. Την φώναξαν λοιπόν και της

ζήτησαν την γνώμη της.

Η μοδίστρα κατέπευσε μαζί με τον σύζυγό της που

κρατούσε στις πρόδες τό προσκεφαλάκι με τις καρφίτσες.

Αφού σκέφθηκε λίγο πήρε τό κατάλληλο ύφος και έξε-

φρασε με στόμφο την γνώμη της:

— Να γίνετε, δεσποινίς, θεός του έρωτος. Άρχαία έλλη-

νική ένδυμασία, στο χέρι τόσο με θέλος. Άλλά μπορείτε

άκόμα να ντυθήτε και ταχυδρομικός διανομέυς. Στην πλά-

τη μά τάντα και στο χέρι ένας πελώριος φάκελλος...

— Έξοχα! μούγγρισε ο χοντρο-Ίθάν.

Η Τάνια όμως δεν ήκανοποιήθηκε.

— Αυτά, είπε, τὰ ξέρουν δλοι και ως τώρα πολλοί τὰ

θάλανε. Θέλω κάτι πρωτότυπο, κάτι πρωτοφανές.

— Τότε πᾶς θρίσκει τό κοστούμι του Βάκχου, του θεού

των άμπελιών και του κρασιού;

— Η Τάνια έμεινε ευχαριστημένη, της άρεσε αυτή η ιδέα

και άποφάσισε να χαλάση ένα παληό καφέ φόρεμα που εί-

χε. Μά τό χρώμα αυτό δεν της άρεσε. Έπενέθε άλλιν η

μοδίστρα:

— Αυτό δεν θλάπτει, είπε. Δεν είναι δά και άπαραίτητο δλοι οι Βάκχοι να μοιάζουν μεταξύ τους...

Την βραδυά του χορού η Τάνια ντύθηκε κι' έβαλε στο κεφάλι της ένα στεφάνι από πράσινα φύλλα, στο όποιο κρέμασε μερικά τσαμπιά σταφύλια.

Τό σπίτι των Ριρόγκωφ ήταν γεμάτο από κόσμο, που έχόρευε. Μερικοί κακοαναθρεμμένοι δεν μπόρεσαν να συγκρατηθούν και να μην ειρωνευθούν την Τάνια. Μ' αυτήν την πρώτη κακή έντύπωσι πούκανε η Τάνια έχασε τό θάρρος της. Τραβήχτηκε και χώθηκε σε μια γωνιά. Τὰ καινούργια παπούτσια της, έσφιγγαν έλεεινά τὰ πόδια της. Η μάσκα της έξ άλλου είχε κολλήσει σά μούτρα της. Κάποιος σαχλός άρπαξε τὰ τσαμπιά απ' τό κεφάλι της και τὰ καταβρόχθισε. Γ' αυτά δλο η Τάνια ήταν πολύ στενοχωρημένη και είχε άρchiσει να μετανοιώνη για την έμπνευσί της να μασκαρευτή και να πάη σέ χορό.

Κι' ένω η Τάνια θρικόταν σ' αυτά τὰ χάλια γύρω της ο κόσμος άδιάφορος, χόρευε και γλεντούσε όσο καλλίτερα μπορούσε. Ένας κύριος ντυμένος μαρκήσιος χόρευε ρωσικούς χορούς. Άλλος παραπέρα με στολή δραγώνου στροβιλιζόταν με μια νέα που ήταν ντυμένη ψαράς. Γενικά δλοι εκεί μέσα είχαν βρη τον τρόπο να γλεντήσουν.

— Καθένας έχει τὰ κέφια του, σκέφθηκε θλιβερά η Τάνια.

Η στενοχώρια της ήταν μεγάλη. Είχε πληρώσει τριάντα καπίκια στον άμα-

ξα για να την φέρη.

Θά πλήρωνε άλλα τρι-

άντα για να γυρίση

σπίτι της. Όχι τού-

θλια της είχαν σσιχί-

σει τὰ καινούργια πα-

πούτσια της, έναίσιου

ρούθλι τὰ γάντια, 20

καπίκια μισό κιλό στα

φύλια... Ήταν λοιπόν

να μην στενοχωριέται

ή καυμένη, που τὰ εί-

χε διαθέσει δλο απ' τό

οστέριμά της; Γιατί,

αφού δεν επρόκειτο να

γλεντήση είχε εροδέσει

τόσα χρήματα, τὰ ό-

ποία μπορούσε να τὰ

χρησιμοποιήση γι' ά-

καμιά ανάγκη της;

Και σαν να μην έφθα-

ναν αυτά, άρχισε να

την τρώη ή μύτη της

ενοχλητικά και έξ αι-

τίας της μάσκας δεν

μπορούσε να την ξύση.

— Ω Θεέ μου, άρχισε να μονολογή, άς μπορούσα να

ξύσω λίγο την μύτη μου και θά ήμουνα ο ευτυχέστερος

άνθρωπος του κόσμου!

Ξαφνικά η τύχη της Τάνιας άλλαξε. Ο κεφατός μαρκή-

σιος την πλησίασε και ζήτησε να χορέψουν. Η Τάνια άγω-

σε να χορέψη. Μά μόλις έκανε τὰ πρώτα βήματα, κατάλα-

βε ότι ήταν άεσιρετικά δύσκολο πράγμα. Στενοχωρήθηκε.

Ο μαρκήσιος μύριζε σαν καπνισμένη και καθώς ήταν τό-

φλα μεθυμένος, πατούσε μια τὸ δέξι και μια τὸ άριστερό

της πόδι. Φαντασθηκε την άτυχη καπέλλα. Ήσαν πού η-

σαν στενά τὰ καινούργια παπούτσια της. Να την πατάη κι'

αυτό τό τέρας! Και σαν να μην τούς έσπρωχναν με τούς α-

γάρια που χόρευαν γύρω τους τούς έσπρωχναν με τούς α-

γκώνες διαρκώς, τούς είχαν έσθεώσει.

— Αυτό είναι τό γλέντι; σκέφθηκε η Τάνια. Αυτό είναι;

Παπούτσια που σφιγγουν τὰ πόδια, άνθρωποι που θρομούν

καπνό, χορευται που σε ξεχνιχάνουν! Ήμαρτον, Θεέ μου!

Όταν επρόκειτο να γυρίση σπίτι της η Τάνια δεν βρήκε

άμάξι φτηνότερο από 50 καπίκια, κι' αυτό την στενοχώρεσε.

(Συνέχεια στη σελίδα 56)

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

ΤΟΥ W. H. UPSON

ΣΤΟ γραφείο του μίστερ Χέντερσον, του διευθυντού της εταιρείας «Αγροτικά μηχανικά» χτύπησε άξαφνα το τηλέφωνο. Ο μίστερ Χέντερσον πήρε άμέσως το ακουστικό:

— Έμπρός! Έκανε μία φωνή. Έδω, ο Τζών Μόραν, από το αγρόκτημα του μίστερ Σάιμον Μπρέτ, της Ίνδιανας Μπλούφ. Παθαμε μία συμφορά με τη θεριστική μηχανή. Μπορείτε να μας στείλετε κάποιον να την διορθώσει;...

— Από μās την αγοράσατε;

— Δεν την αγόρασα εγώ! Την αγόρασε το αφεντικό μου ο μίστερ Μπρέτ. Εγώ είμαι ο οδηγός της κι' άρμέγω και τις αγελάδες...

— Τι συμβαίνει λοιπόν; Τι πάθατε;

— Έχασα ένα κόσμημα μεγάλης αξίας!

— Πώς είπατε;

— Ένα κόσμημα!... Καί θα ήθελα να ξρθη κάποιος να μās βοηθήσει να το θρούμε.

— Μά, φίλε μου... Οι υπάλληλοί μας δεν είναι ντέτεκτιβ! Είναι μηχανικοί!

— Ακριβώς, μās χρειάζεται ένας μηχανικός. Έπεσε μέσα στην αλωνιστική μηχανή.

— Ποιός έπεσε μέσα στην αλωνιστική μηχανή;

— Το δαχτυλίδι!... Ένα δαχτυλίδι μ' ένα αληθινό διαμάντι! Τ' αγόρασα πέρυσι τριακόσια πενήντα δολάρια.

— Έκατα δολάρια μπροστά και τ' άλλα με δόσεις. Την τελευταία δόση την πλήρωσα έδω και λίγες ημέρες...

— Που χάσατε αυτό το δαχτυλίδι;

— Μέσα στη μηχανή.

— Στη μηχανή; Μά πώς;

— Νά, άκούστε... Χθές το θρόδυ, ο μίστερ Μπρέτ μου είπε να λαδώσω τη μηχανή, γιατί ήθελε να θερίσουμε σήμερα... Πήρα λοιπόν το γκράσσο κι' άνοιξα το κουτί με τις ταχύτητες...

— Γιατί το άνοιξατε;

— Δεν είχα δη-ποτέ μου τί είχε μέσα.

— Από περιέργεια λοιπόν;

— Όχι, ήθελα να μάθω, να μορφωθώ! Ένας εύσυνειδήτος υπάλληλος...

— Άκούστε!... Δεν έχω καιρό για χάσιμο. Αν κατάλαβα καλά, αφήσατε να πέση ένα δαχτυλίδι μέσ' στο κουτί με τις ταχύτητες και θέλετε κάποιον για να σας βοηθήσει να το θγάλετε από εκεί μέσα.

— Μά δεν άφησα εγώ το δαχτυλίδι να πέση μέσα στο κουτί!

— Έ, τότε, πείτε μου τί κάνατε και τί θέλετε από μένα.

— Μά αυτό προσπαθώ να σας εξηγήσω... Την ώρα λοιπόν που κύτταξα τις ταχύτητες, ήρθε στο ύπόστεγο μία κοπέλλα για να μου μιλήσει. Είναι ή κόρη του γείτονά μας. Τη λένε Μαίρη Λή...

— Έχει καμιά σχέση με την ύπόθεσι;

— Πώς δεν έχει!... Πρέπει μάλιστα να σας πω ότι είμαστε άρραβωνιασμένοι. Είχε λοιπόν στο δαχτυλό της το δαχτυλίδι με το διαμάντι. Άρχισα να μιλάμε για το ταξίδι μας στο Χόλλυγουντ, γιατί ή Μαίρη έχει ένα άδελφό εκεί πέρα, που μās έγραψε ότι θα μου εύρισκε μία καλή θέσι, ύστερ' από τον γάμο μας. Για να μπορέσουμε λοιπόν να φύγουμε, πήραμε την άποφασι να πουλήσουμε το δαχτυλίδι. Μά ή Μαίρη θέλει να παντρευθούμε άμέσως και να φύγουμε την ίδια ημέρα για το Χόλλυγουντ. Έγώ όμως πρέπει να μείνω όλο το καλοκαίρι με τον μίστερ Μπρέτ... Ακόμη δεν άρχισε ο θερισμός! Απάνω σ' αυτό λοιπόν στήσαμε τον καυγά. Η Μαίρη δεν ύποχωρούσε. Κι'

εγώ, για να δώσω ένα τέλος, θέλησα να τη φιλήσω. Μά τα χέρια μου ήταν λαδωμένα και λείκασα το καινούργιο φόρεμά της. Η Μαίρη τότε άγρίεψε περισσότερο και με έλεπε «λιγδιάρη»! Έγώ φυσικά θυώσα κι' ο καυγάς φούντωσε πιο πολύ. Η Μαίρη στο τέλος, έξω φρενών, μου δήλωσε ότι δεν ήθελε πια να με ξέρη και μου πέταξε το δαχτυλίδι κατάμουτρα. Κι' έτσι έγινε ή συμφορά...

— Αλήθεια;

— Μάλιστα! Το δαχτυλίδι έκανε «γκέλ» και πού νομίζετε πώς έπεσε; Μέσα στο κουτί με τις ταχύτητες! Δυο δολάρια έφτασε να φάναμε ή Μαίρη κι' εγώ για να το θρούμε. Μά δεν θარიέστε!...

— Α! Σας βοηθούσε ή άρραβωνιαστική σας;

— Μόλις ή Μαίρη είδε τί είχε κάνει, μετανόησε πικρά για τον θυμό της. Όπως σας είπα, το δαχτυλίδι είναι ή σωτηρία μας... Άλλοιώς, δεν θα μπορέσουμε να θρούμε λεφτά για να πάμε στο Χόλλυγουντ. Κάναμε λοιπόν άνακάτω και το κουτί και όλη τη μηχανή για να το θρούμε, με τίποτε!... Γι' αυτό, πρέπει να μās στείλετε ένα μηχανικό! Μά γρήγορα, σας παρακαλώ, γιατί ο μίστερ Μπρέτ θέλει να θερίση σήμερα το στάρι του. Έχει κατεβή στην πόλι για να αγοράση σπάγγο για τα δεμάτια.

— Μείνετε ήσυχοι. Θα σας στείλω ένα μηχανικό με το πρώτο τραίνο.

— Χίλια εύχαριστώ! Πέστε στον μηχανικό να κατεβή στον σταθμό της Ίνδιανας Μπλούφ. Θα πάω να τον πάρω μ' ένα αυτοκίνητο...

— Πάει καλά. Χαίρετε και καλή επιτυχία.

Ο μίστερ Χέντερσον κρέμασε το ακουστικό άναψε ένα τσιγάρο κι' έπιασε το κεφάλι του.

Τί πονοκέφαλος! Μουρμούρισε.

Φώναξε ύστερα στο γραφείο του τον μηχανικό Τζόν Μάλλιν.

Τζόν, του είπε, έχω κάποια δουλειά για σένα...

Και του εξήγησε πού έπρεπε να πάη και τί έπρεπε να κάνει.

Ποτέ μου δεν ξανάκουσα ένα τέτοιο πράγμα! Έκανε ο Τζόν Μάλλιν.

Ούτε κι' εγώ! του άπάντησε ο μίστερ Χέντερσον. Μόλις όμως ο μηχανικός πέρασε το κατώφλι της πόρτας, χτύπησε πάλι το τηλέφωνο.

Έμπρός! Έκανε ο μίστερ Χέντερσον.

Έμπρός! του άπάντησε μία φωνή. Έδω, ο μίστερ Σάμον Μπρέτ από την Ίνδιανά Μπλούφ.

— Α! Λαμπρά! Έδω και λίγη ώρα μιλούσα με τον υπάλληλό σας, μίστερ Μπρέτ.

— Το ξέρω, πού να πάρη ο διάβολος! Σας ζήτησε έναν μηχανικό για να θγάλη το δαχτυλίδι του από την θεριστική μηχανή, δεν είναι έτσι; Έ, λοιπόν, σας τηλεφώνησε δίχως την άδειά μου! Σε πόση ώρα μπορεί να θρή ο μηχανικός σας το δαχτυλίδι;

— Έξαρτάται... Καθώς καταλαβαίνω, πρέπει να λύση τη μηχανή κι' αυτή ή ιστορία θα κρατήση δυο ήμερες!

Μά τότε δεν μου χρειάζεται ο μηχανικός σας! Μπορείτε να τον κρατήσετε! Έγώ θέλω να θερίσω σήμερα. Άύριο μπορεί να θρέξη. Θ' άρχισουμε λοιπόν το θερισμό είτε είναι, είτε δεν είναι μέσα στη μηχανή το δαχτυλίδι!...

— Δεν σας συμβουλεύω να το κάνετε αυτό. Το δαχτυλίδι θα γίνη λυωμά!

— Και τί με νοιάζει έμένα; Ένα μόνο πράγμα θέλω να ξέρω: θα θλάψη τη μηχανή;

— Ξέρω κι' εγώ; Καλό μία φορά δεν θα της κάνη... Έγώ θα θάλω μπροστά κι' ο Θεός βοηθός. Δεν θέλω νάρη κανείς μηχανικός έδω πέρα. Άκούτε;

— Πολύ καλά, μίστερ Μπρέτ. Ο μηχανικός μας έφυγε, μά έλπίζω πώς θα μπορέσω να τον είδοποιήσω.

Κι' ο μίστερ Χέντερσον κρέμασε το ακουστικό και κατόπιν το ξανάπηρε στο χέρι και τηλεφώνησε στη Μάργκαρετ, την ταμία του μπάρ που είναι στο σταθμό.

— Άκουσε, Μάργκαρετ... της είπε. Ξέρεις τον Τζόν Μάλλιν; Ναι! Θαυμάσια! Τον έστειλα σ' ένα πλάτη και θα είναι τώρα στο σταθμό. Κάνε μου λοιπόν τη χάρη να του πής να γυρίση πίσω. Δεν πρέπει να πάη στην Ίνδιανά Μπλούφ. Κατάλαβες;

— Μάλιστα, μίστερ Χέντερσον! του άπάντησε ή Μάργκαρετ.

Ο μίστερ Χέντερσον πήρε μία θαθειά άναπνοή κι' άναψε ένα πούρο. Μά την ίδια στιγμή χτύπησε πάλι το τηλέφωνο.

— Έμπρός! Έκανε μία γυναικεία φωνή. Σας τηλεφώνησε ο μίστερ Μπρέτ να μη στείλετε ένα μηχανικό;

— Μάλιστα. Μά πώς το ξέρετε; άπόρησε ο μίστερ Χέντερσον.

— Α, είσατε εσείς πού χάσατε το δαχτυλίδι...

— Μάλιστα... Μάλιστα... Και τώρα, πάω να τρελλαθώ από την άπελπισία μου! Σας παρακαλώ, βοηθήστε με!...

— Άν μπορώ, μίς Λή...

Μπορείτε! Τηλεφώνησε άμέσως σ' όν μίστερ Μπρέτ να μη θάλη μπροστά τη μηχανή, όσο είναι μέσα το δαχτυλίδι. Κι' έπειτα στείλετε, άμέσως πάλι, ένα μηχανικό σας. Άχι! Δεν ξέρετε τη μεγάλη συμφορά πού μās θρήκε. Δεν θα χαθή μόνο το δαχτυλίδι, μά μαζί μ' αυτό θα χάση και το μέλλον του ο άρραβωνιαστικός μου. Έχω έναν άδελφό στο Χόλλυγουντ...

— Ξέρω... Ξέρω...

— Πώς; Ξέρετε ότι ο Τζών θα δουλέψη στον κινηματογράφο;

— Μπά! Αλήθεια; Θα γίνη «άστéρας»;

— Όχι! Ο άδελφός μου είναι ήλεκτρολόγος σ' ένα στούντιο και θα τον πάρη βελή θά του... Καταλαβαίνετε;... Έπειτα, θέλω κι' εγώ να πάω στο Χόλλυγουντ.

— Α! Έσείς θέλετε να γίνετε «άστéρας»;

— Δεν είναι έτσι;

— Ακριβώς! Θα γίνω άστéρας! Μιλώ πολύ καθαρά...

— Το θέλω... Μιλάτε μάλιστα παραπολύ... Μά, δυστυχώς, δεν μπορώ να κάνω τίποτε...

— Όχι, πρός Θεού! Πρέπει να με βοηθήσετε. Πρέπει να τηλεφωνήσετε στον μίστερ Μπρέτ. Πέστε του ότι το διαμάντι θα χαλάει σ' υπανάλη... Έλδτε... Καταλαβαίνω ότι είσατε τόσο καλός!

— Σύμφωνοι... Θα το τηλεφωνήσω. Μά μην έλπίζετε πολλά πράγματα.

— Ω! εύχαριστώ! Έκανε ή Μαίρη Λή.

Ο μίστερ Χέντερσον μόλις κρέμασε το ακουστικό, είδε τον μηχανικό Τζόν Μάλλιν να μπαίνει στο γραφείο του.

— Α, γύρισε; Έκανε. Για στάσου, γιατί μου φαίνεται πώς θα πās εκεί κάτω... Έκανα την άνοησία να το ύποσχεθώ στη Μαίρη Λή...

Κι' έκανε να ζητήση την Ίνδιανά Μπλούφ. Μά δεν πρόλαβε. Το τηλέφωνο χτύπησε πάλι με θόρυθο.

Ο μίστερ Χέντερσον πήρε το ακουστικό.

— Έμπρός! φώναξε κάποιος με άγωνία. Θέλω να μιλήσω γρήγορα στον μίστερ Χέντερσον!...

— Έμπρός, σας άκούω!

— Α! Έσείς είσατε. Έδω, ο μίστερ Μπρέτ! Πάει, θα πάσουμε μεγάλες συμφορές, μίστερ Χέντερσον. Στείλτε μου, για την άγάπη του Θεού, ένα μηχανικό!...

— Μά έσείς μου είπατε να μη σας στείλω!...

— Ναι, μά νομίζα ότι ήταν ένα δαχτυλίδι μέσα στη μηχανή...

— Δεν είναι λοιπόν αλήθεια;

— Αλήθεια είναι, μά δεν φοβάμαι γι' αυτό. Φοβάμαι για την δυναμίτιδα!...

— Για τη δυναμίτιδα;

— Μάλιστα! Τώρα μόλις έμαθα ότι είναι όχτώ φυσίγγια δυναμίτιδος μέσα στο κουτί με τις ταχύτητες! Μπορείτε να φαντασθήτε ένα τέτοιο πράγμα;

— Όχι θέβαια!

— Καί δεν είναι μόνο αυτό... Είναι ακόμη εκεί μέσα και δώδεκα καπούλια!...

— Χριστέ και Παναγιά! Μά δεν μου λέτε, μίστερ Μπρέτ, μήπως περάσατε τη θεριστική μηχανή σας για τενεκέ τών σκοπιδιών;

— Ήταν άνοιχτό το κουτί...

— Κλείστε γρήγορα αυτό το καταραμένο κουτί με τις ταχύτητες, άλλοίως θα πέση εκεί μέσα και κανένα φουρνέλο της κουζίνας σας.

— Ξέρετε, έκείνος ο θλάκας ο Τζών Μόραν...

— Πάλι αυτός!

— Ναι... ναι. Του είχα δώσει τα φυσίγγια της δυναμίτιδος και τα καπούλια για να τα φυλάξη κι' έκείνος τα έβαλε σ' ένα θέσι έπάνω από το κουτί με τις ταχύτητες. Καταλαβαίνετε τώρα πώς έγινε ή συμφορά. Όταν άνοιξε το κουτί, έχασε εκεί μέσα ένα δαχτυλίδι και ψάχνοντας να θρή το δαχτυλίδι, έσπρωξε τα φυσίγγια της δυναμίτιδος και τα καπούλια και τα έρριξε μέσα στο κουτί!... Σας παρακαλώ, λοιπόν, στείλτε μου άμέσως έναν μηχανικό σας.

— Ηουάστε. Θάρρη με το πρώτο τραίνο...

Κι' ο μίστερ Χέντερσον έστειλε πάλι τον Τζόν Μάλλιν στην Ίνδιανά Μπλούφ. Έπειτα, έκανε να ρίξη μία ματιά στην άλληλογραφία του, μά ξαναχτύπησε το τηλέφωνο.

— Έμπρός! Ο μίστερ Χέντερσον εκεί;

— Μάλιστα εγώ.

— Έδω ο μίστερ Σάιμον Μπρέτ...

— Πώς; Έσείς είσατε πάλι;

— Ηθελα να σας πω, ότι δεν χρειάζομαι τον μηχανικό σας.

— Μά για σταθήτε... Άστειεύεσθε ή μήπως τρελλαθήκατε. Θέλετε ή δεν θέλετε ένα μηχανικό;

— Όχι, δεν θέλω. Όλα διορθώθηκαν. Όλα είνε εν τάξει!...

— Πάει καλά. Θα είδοποιήσω τον μηχανικό μου να γυρίση πίσω. Μά αν δεν τον προφθάσω, πρέπει να φροντίσετε εσείς...

Κι' ο μίστερ Χέντερσον, με τη βοήθεια της Μάργκαρετ είδοποίησε πάλι τον Τζόν Μάλλιν.

Έπειτα, τηλεφώνησε στο αγρόκτημα του Σάιμον Μπρέτ.

— Έμπρός! Έκανε. Έσείς είσατε, μίστερ Μπρέτ;

— Όχι. Ο μίστερ Μπρέτ θγήκε με την θεριστική μηχανή για να θερίση το στάρι του. Τί τον θέλετε;

— Πέστε του ότι είδοποιήθηκε ο μηχανικός...

— Α, έσείς είσατε, μίστερ Χέντερσον; Έδω, ο Τζών Μόραν...

— Μά δεν μου λέτε, φίλε μου, πώς δουλεύει ή θεριστική μηχανή μ' όλα τα φυσίγγια της δυναμίτιδος και τα καπούλια πού έχει μέσα;

— Ω, δεν είναι αλήθεια!

— Τί δεν είναι αλήθεια;

— Η ιστορία της δυναμίτιδος! Όταν είδα ότι ο μίστερ Μπρέτ ήταν άποφασισμένος να θάλη μπροστά τη μηχανή, φοβήθηκα για το δαχτυλίδι...

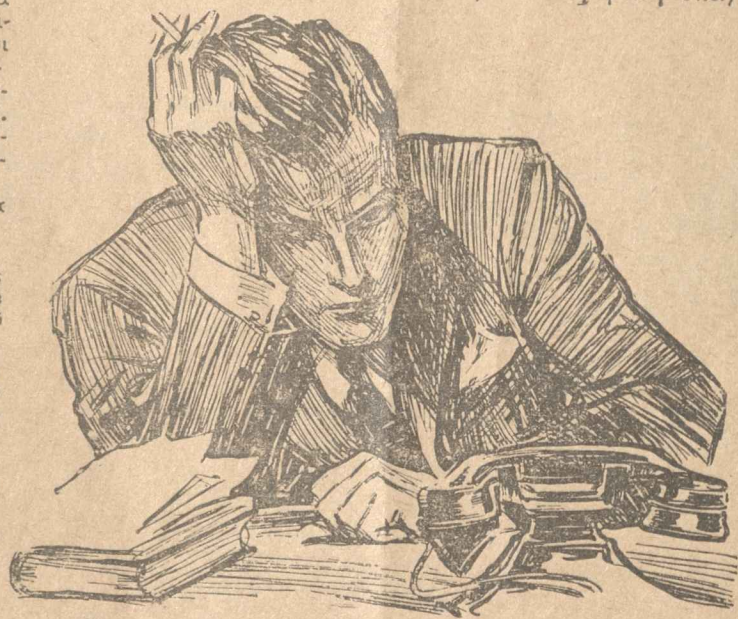
— Και ρίξατε μέσα στο κουτί με τις ταχύτητες τη δυναμίτιδα...

— Όχι... Άπλως μόνο την έκρυψα κάπου, για να φοβίσω τον μίστερ Μπρέτ. Κι' αλήθεια, όταν το είπα ψέματα ότι είχε πέσει κ' ή δυναμίτιδα μέσα στο κουτί, τρομοκρατήθηκε!...

— Έτρεξε λοιπόν να σας τηλεφωνήση, έξάλλος κι' έμεις σ' αυτό το μεταξύ θρήκαμε το δαχτυλίδι.

— Ποιός «έσείς»;

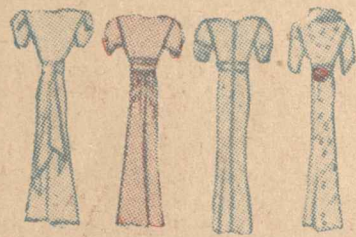
— Η Μαίρη κι' εγώ! Έκει πού μιλούσαμε, είδαμε το διαμάντι να άστράφει μπροστά στα πόδια μας! Καταλαβαίνετε τί είχε συμβή; Το δαχτυλίδι, αντί να πέση μέσα (Συνέχεια στη σελίδα 58)

— Τί πονοκέφαλος!... είπε ο μίστερ Χέντερσον.

Θα γίνω άστéρας

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

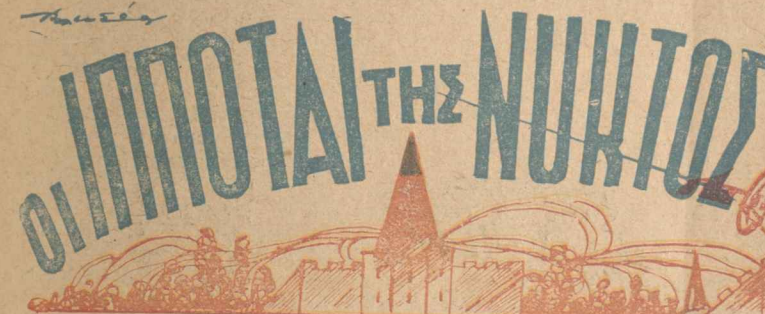

Θερινό φόρεμα από κρέπ ντέ σίν. 'Η εσάρπα και τὰ λουλούδια είναι από μιά κορδέλλα σατέν. Θερινό

έπίσης φόρεμα από κρέπ ντέ σίν με «πουά». Ζώνη από χρωματιστό λουστρίν. Μικρό απογευματινό φόρεμα από κρέπ ντέ σίν με σχέδια. Τὰ κοντά μανίκια είναι γαρνιρισμένα με μικρές πιέτες. Τό ντε κολτὲ κλείνει μ' ένα φιόγκο. Θερινό φόρεμα από «ραγιόν» έμπριμέ μ' έναν γιακά «πλισέ». Στή μέση, μιά ζώνη από κορδέλλα από σατέν δεμένη σε φιόγκο, στο χρώμα του έμπριμέ ύφασματος.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΞΙΦΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΝΔΥΟΥ

ΤΟΥ ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΑ'ΙΓ

(Συνέχεια από τὸ προηγούμενο)

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, εἶπε ὁ Μπαβολέ στὴν 'Ελισσάβετ, ἡ Μεγαλειότης σας παρατῆθηκε ἀπὸ τὸν θρόνο γιὰ δυὸ ὥρες. Ἐπομένως δὲν ἔχει πειὰ αὐλικὸς καὶ τὰ σέβη μου ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὴν γυναῖκα. Τὸ φιλοφρόνημα τοῦ Μπαβολέ ἄρραε στὴ βασίλισσα, ἡ ὁποία τὸν εὐχαρίστησε μ' ἓνα βλέμμα.

— Naί, ἔχω παρατῆθῃ γι' αὐτὸ τὸ διάστημα ἀπ' τὸν θρόνο μου καὶ ξέρετε γιὰτί ;

— Σὰς ἀκούω, Μεγαλειότητάτη...

— Γὰ νὰ ξεχάσω τὴ βασίλειά μου καὶ τίς φροντίδες καὶ γὰ νὰ θυμῶ τὴν νεότητά μου καὶ τὴ φιλία μου μετὰ τὴν καλὴ καὶ εὐγενικὴ ἐκείνη βασίλισσα τοῦ Βαλουά, ἀπὸ τὴν ὁποία μοῦ φέρνετε εἰδήσεις. Ἄς μιλήσουμε γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου εἶχα πάει πρὸ δεκαοκταετίας. Ὁ βασιλεὺς Κάρολος θ' ἔβαλε τότε, ἡ Μαργαρίτα δὲν εἶχε παντρευτῇ ἀκόμα τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας καὶ ἡ θρησκευτικὴ διαφοράς δὲν ὑπῆρχαν. Στὴν αὐλὴ τῆς Γαλλίας ἦταν μιά ἀτελείωτη γιορτῇ. Ἡ βασιλομήτωρ Αἰκατερίνη εἶχε προσκαλέσει ὅλους τοὺς μεγάλους καλλιτέχνες τῆς Ἰταλίας. Ἦταν ἡ ἐποχὴ τῶν ποιητῶν. Ὁ Ρονσάρ καὶ ὁ Κάρολος θ' συνεργάζοντο στὴ συγγραφὴ στροφῶν. Ὁ ἀββῶς Μπραντὼμ ἔγραφε ἐπιστολὰς πρὸς τὴν βασίλισσα...

— Ὁ βασιλεὺς Ἑρρίκος Η' ὁ πατέρας μου μετὰ εἶχε στείλει στὴ Γαλλία γιὰ νὰ σπουδάσω τὴν ὥραία γλῶσσα σας καὶ τὰ ὥραία ἥθη τῆς χώρας σας... Διασκέδαζα πολὺ στὸ Παρίσι. Ὅταν λοιπὸν θυμῶμαι τὴν ὥραία ἐκείνη ἐποχὴ, ἐναντιώνω καὶ ἡ μεγαλύτερή μου εὐτυχία εἶναι νὰ μιλάω διαρκῶς γι' αὐτήν... Δυστυχῶς, οἱ ὑπῆκοί μου ἔχουν τὸ πνεῦμα νωθρό... Πίνουν μύρτα, πιτὸ πρὸς θαρραίνει τὸ μαλὸ, εἶναι πολὺ σεμνότεροι στὰ θρησκευτικὰ τοὺς ζητήματα καὶ στὰ ἥθη καὶ ὁ πατισμός εἶναι γι' αὐτοὺς τέρας, τὸ ὁποῖο νομίζουν πὸς θλῆσκουν παντοῦ. Μερικοὶ μάλιστα φάνηκαν πὸς σκανδαλιστήκαν μετὰ τὸν νέο χορὸ πρὸς λέγεται ὅλας καὶ τὴν περασμένη νύχτα μερικοὶ θουνίσιοι λόρδοι θεώρησαν ἀναξιοπρεπὲς γιὰ τὴ βασίλισσά τους νὰ χορεύῃ τὸν χορὸ αὐτό.

— Εὐτυχῶς, τὴν διέκοψε ὁ Μπαβολέ, ὅλοι οἱ κύριοι τῆς αὐλῆς τῆς Μεγαλειότητός σας δὲν εἶναι τόσο ἄγριοι καὶ λεπτολόγοι.

— Ὡ! ἔκανε ἡ βασίλισσα.

— Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικοὶ τέλειοι ἱππῶται, εὐγενέστατοι ἄνθρωποι...

— Νομίζετε, κύριε...

— Βέβαια. Ὁ κόμης Λαϊσίστερ ἔξαφνα.

— Ἀδειανὸ κεφάλι, εἶπε ἡ βασίλισσα σκιρτῶντας.

— Naί, ἀλλὰ ἔχει καρδιά ἱπποτικὴ, καθὼς λένε... Εἶναι νέος, ὥρατος, κομψός... Ὅλα εἶναι θέσια καὶ πολὺ πνευματώδης.

— Naί... ἀρκετὰ... ψιθύρισε ἡ 'Ελισσάβετ...

— Ὁ Μπαβολέ ἤξερε καλὰ πὸς ὁ καλλίτερος τρόπος γιὰ νὰ καταστρέψῃ κανεὶς ἓνα ἄνθρωπο στὸ πνεῦμα καὶ στὴν καρδιά τῆς ἐρωμένης του εἶναι νὰ τὸν ἐγκωμιάζῃ ὑπερβολικά.

— Κύριε πρέσβυ, ἐξακολούθησε ἡ 'Ελισσάβετ ἀνυπόμονα, εὐαρεστηθῆτε νὰ μοῦ προσφέρεται τὸ μπράτσο σας. Θὰ γευματίσουμε μαζὺ καὶ θὰ πιούμε τὸ τσάι μας σάν δυὸ καλοὶ φίλοι.

— Ὡ! Θεέ μου! φώναξε ὁ Μπαβολέ, ρίχνοντάς τῆς ἓνα τρυφερὸ βλέμμα. Ἡ Μεγαλειότης σας μοῦ παίζει πολὺ σκληρὸ παίγνδι...

— Τί ἐννοεῖτε ;

— Ἡ Μεγαλειότης σας θὰ καταλάβῃ ἂν μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τῆς διηγηθῶ μιά ἀνατολίτικη ἱστορία...

— Ὁ ἀκούσω εὐχαρίστως τὴν ἱστορία σας. Ἀλλὰ προηγουμένως δώστε μοῦ τὸ μπράτσο σας γιὰ νὰ περάσουμε στὸ τραπέζι. Ὁ Ἀρθούρος, ὁ εὐνοούμενός μου ἀκόλουθος, θὰ μὰς ὑπηρετῇ.

Ἡ βασίλισσα ὠδήγησε τὸν Μπαβολέ στὸ πλατὺ δωματίο, ὅπου ἓνα τραπέζι μετὰ δυὸ σερόιτια ἦταν στρωμένο μετὰ ἀγγλικὴ ἀπλότητα. Ἀφ' οὗ καθῆσαν, τοῦ εἶπε :

— Καὶ τώρα διηγηθῆτε μοῦ τὴν ἱστορία σας.

— Τὸν παλὸν καιρὸ ζοῦσε μιά σουλτάνα πρὸς τὴν ἑλεγκαν Ναμουνά καὶ πρὸς τὴν ὡραιότερη γυναῖκα τοῦ αἰῶνος τῆς. Ἦταν, βλέπετε, τυχερὴ καὶ δὲν γεννήθηκε στὸν δικὸ μας αἰῶνα...

— Γιατί, κύριε ;

— Γιατί θὰ παραχωρῶσε ἀναγκαστικὰ σὲ κάποιον ἄλλο τὸν τίτλο τῆς βασίλισσας τῆς καλλονῆς.

— Κύριε, τὸν διέκοψε ἡ 'Ελισσάβετ, θέλω ν' ἀκούω τὴν ἱστορία σας καὶ ὄχι ὑπερβολικὰς κολάκειες. Ἐχετέ το αὐτὸ ὑπ' ὄψιν σας...

— Ἡ Ναμουνά λοιπὸν, ἐξακολούθησε ὁ Μπαβολέ, ἦταν ἡ ὡραιότερη γυναῖκα τοῦ αἰῶνος τῆς. Ὁ σουλτάνος σύζυγός της εἶχε πεθάνει καὶ κυβερνοῦσε μόνη τῆς τὸ κράτος τῆς. Πολλοὶ ξένοι ἡγεμόνες, ζητοῦσαν τὸ χερί της, ἀλλὰ ἐκείνη τοὺς ἀπέκρουε.

— Καὶ εἶχε δικήν, παρατήρησε ἡ βασίλισσα.

— Ἀνάμεσα στοὺς ὑπῆκοὺς της, ὑπῆρχαν καὶ μερικοὶ ποὺ ἐνοιώσαν τόσο ἔρωτα γι' αὐτήν, ὥστε πεθάναν ἢ κατὰ τὸν νόμον ἀπὸ ἀπελπισία, ψιθυρίζοντας τὸ γλυκὸ ὄνομα τῆς, Ναμουνά. Μεταξὺ τῶν αὐλικῶν, ἦταν καὶ ἓνας νεαρὸς ἀκόλουθος πολὺ φρόνιμος πρὸς τὴν βασίλισσάν του καὶ γι' αὐτὸ δὲν κόπιαζε τὴν βασίλισσάν του καὶ φρόντιζε νὰ μὴ τὴν ἀγαπήσῃ...

— Ὁ ματαιόδοξος! ψιθύρισε ἡ βασίλισσα χαμογελῶντας.

— Ὡ! ἡ Ναμουνά ἔκανε τὴν ἴδια ἀκριβὴς σκέψιν μετὰ τὴν Μεγαλειότητά σας, ἀπάντησε ὁ Μπαβολέ. Πείραγμα μάλιστα ἀπὸ τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ ἀκαλόουθου, τοῦ εἶπε μιά μέρα :

— Σαίμω, ὥραϊε μοῦ ἀκολουθεῖ μὴπως κατὰ τύχην μεθεωρεῖς ἀσχημῆ...

— Ὁχι, θέσια, Μεγαλειότητά, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος, ἀλλὰ σὰς κυττάω ὅσο τὸ δυνατόν λιγώτερο.

— Γιατί ;

— Γιατί δὲν θέλω νὰ πεθάνω.

— Γιατί, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Ναμουνά, ἐκεῖνοι πρὸς τοὺς πεθάναν ἦσαν θέσια πὸς δὲν θὰ τοὺς ἀγαπήσω ποτέ;...

— Ὅπως δὲν θ' ἀγαπήσετε ἐμένα...

— Καὶ πὸς ξέρεις εὐὸς ἂν σ' ἀγαπῶ κιόλας ;

— Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαναν τὸν Σαίμω νὰ σκιρτήσῃ. Ὑψωσε τὰ βλέμματά του πρὸς τὴν Ναμουνά, τὰ προσήλωσε στὸ πρόσωπό της πρὸς ἀγνοήσεως ἀπὸ ὁμορφίαν ἐπὶ πολλὴν ὥρα καὶ ὅταν τ' ἀπέσπασε ἀπ' αὐτὰ, ἦταν σάν τοὺς ἄλλους, τρελλὸς μέχρι θανάτου ἀπὸ ἔρωτα.

— Καὶ ἡ Ναμουνά ῥώτησε ἡ 'Ελισσάβετ :

— Ἡ Ναμουνά, Μεγαλειότητά, θέλησε ἀπλῶς νὰ διασκεδάσῃ εἰς θάρος τοῦ ἀκαλόουθου. Ὁ Σαίμω τὴν παρακολού-

θησε σάν σκιά της επί μερικές μέρες Ψήμα προς Ψήμα, έλπιζοντας ένα θλέμμα της, περιμένοντας ένα χαμόγελό της. Μα ή Ναμουνά ποτέ δεν γύρισε να τον κυττάξει και τὰ χείλη της έμεναν κλειστά και σφραγισμένα.

Τότε ο Σαίμω έκανε δ,τι κ' οι άλλοι. Πήγε στο ποτάμι, πέρασε μιά πέτρα στον λαιμό του και πνίγηκε... 'Από τότε, όπως θεβαιώνουν οι ποιηταί, το πνεύμα του πλανάται πάνω από τὰ νερά και ψιθυρίζει ολόενα:

— Ναμουνά... Σκληρή Ναμουνά!...

»Πώς σάς φαίνεται ή ιστορία μου, Μεγαλειότητ; ; ρώτησε ο Μπαθολέ τελειώνοντας.

»Πώς σάς φαίνεται ή ιστορία μου, Μεγαλειότητ; ; ρώτησε ο Μπαθολέ τελειώνοντας. Βρίσκω ότι ή Ναμουνά φέρθηκε σκληρά κι' άνόητα. Ποιος ξέρει αν το κράτος της, οι θησαυροί της, καθετί που αποτελούσε την περηφάνεια της και το μεγαλείο της, άξιζε όσο ο έρωτας του Σαίμω;

— 'Ω! σκέφθηκε ο Μπαθολέ. Περίφημα... Θα λογαριαστούμε, κόμη Λαΐσιστερ!

Και με δυνατή φωνή είπε στη βασίλισσα:

— Σας ζητώ συγγνώμη, αλλά ξέχασα να σας αναφέρω ότι ή ώραία σουλτάνα καταγινόταν αποκλειστικά με τις υποθέσεις του κράτους της κι' ότι την άπασχολούσε τόσο ή πολιτική, ώστε δεν σκεφτόταν καθόλου τον έρωτα.

— 'Α! ή πολιτική... είπε στενάζοντας ή 'Ελισσάβετ λυπημένα. 'Αφού την άπασχολούσε ή πολιτική τότε την κατακρίνω λιγότερο και την συμπάθω περισσότερο. Πάντως έγω, αν ήμουν στη θέση της, θα προσπαθούσα να συμβιβάσω την πολιτική με τον έρωτα...

Και λέγοντας τὰ λόγια αυτά, προσήλωσε το θλέμμα της στην εικόνα του Λαΐσιστερ, τον οποίο θρήκε χυδαίο και άσχημο μπροστά στον Μπαθολέ.

Εκείνη τη στιγμή, ο άκόλουθος 'Αρθούρος, ο οποίος είχε βγί για μιά στιγμή έξω από την αίθουσα, ξαναγύρισε και είπε στην βασίλισσα.

— 'Ο λόρδος κόμης Λαΐσιστερ θα θεωρούσε τον εαυτό του εύτυχη αν ή Α. Μεγαλειότης εύδοκούσε να τον δεχθί...

ΙΘ'

Το μέταπο της 'Ελισσάβετ συνωφρυώθηκε, μόλις άκουσε το όνομα αυτό. Δίστασε μιά στιγμή και έπειτα είπε στον άκόλουθο:

— 'Αγαπητέ μου 'Αρθούρε, πες στον λόρδο Λαΐσιστερ, ότι αυτήν την στιγμή έχω σοβαρή πολιτική συζήτηση με τον πρεσβευτή της Γαλλίας, την οποία δεν επιθυμώ να διακόψω.

Τὰ μάτια του 'Αρθούρου έλαμψαν από χαρά. 'Ο Λαΐσιστερ, ο άνθρωπος τον όποιον μισούσε περισσότερο, έξευτελιζόταν για πρώτη φορά.

— Ξέρω, είπε ο Μπαθολέ, όταν έμειναν πάλι μόνοι, έναν άνθρωπο που σας αγάπησε όσο αγάπησε ο Σαίμω τη Ναμουνά και τον όποιο σεις δεν γυρίσατε να κυττάξετε ποτέ.

— Θα εύχαριστώμουν πολύ, είπε ή βασίλισσα, αν έβλεπα αυτόν τον άνθρωπο...

— Τίποτε εύκολότερο, Μεγαλειότητ, φτάνει να μου δώσετε προθεσμία είκοσιτεσσάρων ώρων.

— Παραχώρω τὰ πάντα. Εύαρεστηθήτε να μου πήτε προηγούμενος το όνομά του.

— 'Οχι, είπε αποφασιστικά ο Μπαθολέ. Θέλω να παίξω το πρόσωπο του μυστηριώδους προστάτου.

— Και που και πώς θα μου τον παρουσιάσετε...

— 'Η Μεγαλειότης σας, όπως έμαθα, πρόκειται να επισκεφθί την Κυριακή ένα νέο πλοίο που ναυπηγείται στον Τάμεσι, δεν είν' έτσι ;...

— Μάλιστα.

— Λοιπόν, αν μου το επιτρέψετε θα έπωφεληθώ της εύκαιρίας για να σας παρουσιάσω τον ιδεώδη αυτόν έραστή...

«Ξέρει το παλαιό μυστικό μου, σκέφθηκε ή βασίλισσα. Θέλει να μου παρουσιάση τον Ράλεϋ».

Και με δυνατή φωνή ρώτησε:

— Τώρα που ήρθε ολόγος για πλοία, πείτε μου με ποιο πλοίο ήρθατε στην 'Αγγλία ;

— Με την «Περσεφόνη», μεγαλοπρεπή φρεγάτα της Μεγαλειότητός σας...

«Καλά το κατάλαβα, σκέφθηκε ή βασίλισσα. Είναι ή φρεγάτα που κυβερνάει ο Ράλεϋ...»

Εκείνη την στιγμή, ο Μπαθολέ σηκώθηκε κι' έβγαλε την έπιστολή που του είχε δώσει ή Μαργαρίτα της Γαλλίας. Την έδωσε στην 'Ελισσάβετ που είχε γίνει σκεπτική κι' έ-

πειτα την χαιρέτησε.

— Χαιρέτε, κύριε πρέσβυ, του άπάντησε ή βασίλισσα διαντάς του το χέρι της για να το φιλήση. Τώρα μπορούμε να ξαναγυρίσουμε στην πραγματικότητα, έγω δηλαδή ν' αναλάβω το στέμμα μου και σεις τὰ διπλωματικά σας καθήκοντα. 'Απόψε θα σας δεχθώ σ' ακρόασι μπροστά στο ύπουργικό συμβούλιο και θα συζητήσουμε για τὰ συμφέροντα των χωρών μας.

'Ο Μπαθολέ ύποκλήθηκε μιά φορά άκόμα και θγήκε έξω.

Στον αντίθαλαμο, όπου συνωστιζόταν το πλήθος των αλικών, είδε τον Λαΐσιστερ. 'Ηταν χλωμός και στο πρόσωπό του ζωγραφιζόταν όλη ή μανία του για την προσβολή που του είχε κάνει ή βασίλισσα.

Οι δυο άνδρες χαιρετήθηκαν με διασμένη εύγένεια κι' έπειτα ο κόμης είπε με σιγανή φωνή στον Μπαθολέ:

— 'Η έξοχότης σας θα με θρίσκη ίσως άγηνί, γιατί δεν ήρθα άκόμα να σας επισκεφθώ, ενώ σεις μου διαβιβάσατε τους χαιρετισμούς του δουκόσ ντ' 'Επερνόν, τον όποιο γνώρισα άλλοτε στο Παρίσι.

—'Η έξοχότης σας είναι συγχαρημένη, αποκρίθηκε ο Μπαθολέ χαιρετώντας.

— Ποιά ώρα, ή έξοχότης σας θα γυρίση στο άνάκτορο του Μπουκίγχαμ ; ρώτησε ο Λαΐσιστερ.

— 'Αμέσως, μιλόρδε.

— Μετά μιά ώρα θα λάθω την τιμή να σας επισκεφθώ.

Και ο Λαΐσιστερ, άφού χαιρέτησε, προχώρησε για να μπη στα διαμερίσματα της βασίλισσης.

— Θαυμάσια ! είπε ο Μπαθολέ θάινοντας άπ' το Ούάιτ Χάιλ. 'Ο δυστυχισμένος αυτός κόμης κυριεύθηκε από μανία. 'Ετσι θα κάνη καμιά άπερισκεψία μπροστά στην βασίλισσα κι' έπειτα θάρθη να μου προτείνη μονομαχία.

Στ' αλήθεια, ο Ράλεϋ είναι πολύ τυχερός άνθρωπος. Μετά όχτώ μέρες θα είναι εύνοούμενος της 'Ελισσάβετ και ή Μαρία Στούαρτ δεν θα πεθάνη...

'Όταν ο Μπαθολέ ξαναγύρισε στο διαμέρισμά του, στο άνάκτορο του Μπουκίγχαμ, θρήκε τον 'Εκτορα και τον Γκοτράν να τον περιμένουν εκεί.

— 'Αγαπητέ μου θείε, είσθε λαμπρός καθαλλάρης και ξέρετε να διασχίζετε τις άποστάσεις γρήγορα. Πρέπει να καθάλλησετε το άλογό σας και να πάτε στο Πλυμούθ. 'Εκει θα θρήτε τον σερ Ράλεϋ, κυβερνήτη της φρεγάτας «Περσεφόνη» θα του πήτε πως όλα πάνε καλά, και θα ξαναγυρίσετε, φέροντάς τον μαζί στο Λονδίνο. Πρόκειται για την σωτηρία της βασιλείας της Σκωτίας.

'Ο 'Εκτωρ, χωρίς να ζητήσει περισσότερες εξηγήσεις, θγήκε έξω και μετά δέκα λεπτά κάλπαζε προς τον δρόμο του Πλυμούθ.

— Ξέρετε, θείε μου, είπε ο Μπαθολέ στον Γκοτράν όταν έμειναν μόνοι ότι μεθαύριο ή βασίλισσα της Σκωτίας θα καταδικασθί εις θάνατον;

'Ο Γκοτράν τραθήχηκε πίσω ένα θήμα.

— Κι' ότι θα πεθάνη αν ως τότε δεν έχω ύποσκελίσει τον Λαΐσιστερ από την εύνοια της 'Ελισσάβετ για να τον αντικαταστήσω με τον Ράλεϋ. 'Αλλά μείνετε ήσυχος, πρόσθεσε ο Μπαθολέ χαμογελώντας θριαμβευτικά, στοιχηματίζω ότι ο Λαΐσιστερ θα κυλισθί μόνος του από το ύψος του μεγαλείου του.

Και διηγήθηκε λεπτομερώς στον Γκοτράν την συνομιλία του με την βασίλισσα. Καθώς τελείωνε, τον άνήγγειλαν την έπίσκεψη του κόμητος Λαΐσιστερ.

'Ο Γκοτράν έσπευσε ν' άποσυρθί κι' ο Μπαθολέ έτοιμάσθηκε να δεχθί ψύχραιμα την έπίσκεψη του ανθρώπου εκείνου, τον όποιο είχε όρικοθί να έξοντώση.

'Ο κόμης ήταν μόνος, κανένας άκόλουθος ή αξιωματικός δεν τον συνόδευε και ή σχεδόν άυστηρή απλότης της στολής του έδειχνε ότι ήθελε να πάη στο άνάκτορο του Μπουκίγχαμ άπαράτητος.

Οι δυο εύγενείς χαιρετήθηκαν με ψυχρή εύγένεια. 'Επειτα ο Μπαθολέ έδειξε μιά έδρα στον Λαΐσιστερ, αλλά εκείνος έμεινε όρθιος και δεν θέλησε να καθήση.

— Κύριε πρέσβυ, του είπε, σκεφθήκατε ποτέ τον παράδοξο εκείνο νόμο της συμπαιθείας και της αντιπαθείας;

— Ναι και όχι, άπάντησε ο Μπαθολέ, ο όποιος ήθελε ν' άφήση τον κόμητα να προχωρήση στο γλυτερό έδαφος που είχε πατήσει.

— Νά ένα παράδειγμα, έξακολούθησε ο κόμης. Δυο άνθρωποι έντελώς άγνωστοι μεταξύ τους, συναντώνται έξαφνα. Τὰ θλέμματά τους διασταυρώνονται... αυτό φθάνει... 'Η δυο αυτοί άνθρωποι μ' ένα μόνο θλέμμα ύπόσχονται ο

ένας στον άλλο αιώνια φίλια ή καταλαβαίνουν ότι τους χωρίζει μίσος αδιάλλακτο...

»Λοιπόν, κύριε, έμεις είμαστε πρόωρισμένοι να μισηθούμε. 'Αγαπών την βασίλισσα και την είδα χθές να στρίβεται στο μπράτσο σας... Σήμερα πάλι γευματίσατε μαζί της, έτσι δεν είναι ;

— Μάλιστα.

— Μόνος με τη βασίλισσα ;

— Βέβαια.

— Και σας άπασχόλησαν ή πολιτικές ύποθέσεις ;

— Καθόλου, μιλόρδε.

— 'Αλήθεια ;

— Μάλιστα.

— 'Α! τότε με πληροφόρησε άσχημα ο άκόλουθος της βασίλισσης, όταν μου είπε μπροστά σε είκοσι αλικούς ότι ή Μεγαλειότης της συζητούσε για την πολιτική με τον πρεσβευτή της Γαλλίας κι' ότι δεν μπορούσε να με δεχθί. Ξέρετε, κύριε, ότι είναι ή πρώτη φορά που ύφίσταμαι δημόσια τέτοια προσβολή, έγω που έχω έλευθερα είσοδο στα ύπουργικά συμβούλια.

— Σας συλλυπόμαι, μιλόρδε, αλλά και πάλι σας διαβεβαιώνω ότι ή πολιτική δεν άπασχόλησε καθόλου την βασίλισσα κι' έμένα.

— Θα μπορούσα να μάθω ποιο ήταν το θέμα της συνομιλίας σας ;

— Βέβαια. Μιλούσαμε για τον έρωτα, μιλόρδε.

Μιά άστραπη όργης έλαμψε στα χείλη του Λαΐσιστερ, ενώ τα χείλη του Μπαθολέ έδειχναν ειρωνεία και περιφρόνησι.

— Κύριε, έξακολούθησε ο κόμης, γίνεται συμπαιθής στη βασίλισσα. Αυτό είναι άναμφισήττο. ...

— 'Ο Θεός να σας άκούση, μιλόρδε...

— Θα σας άγαπήση για πολύν καιρό; Δεν ξέρω... Πολύ πιθανόν όμως...

— 'Ολα νίνονται σ' αυτόν τον κόσμο...

— 'Ακούστε... Δεν ξέρω αν άποθλέπετε στον έρωτα της βασίλισσης, αλλά καταλαβαίνω ότι θα τον χρησιμοποιήσετε για την καταστροφή μου, όπως κι' έχω θα τον χρησιμοποιήσω για τον όλεθρό σας... Γεννηθήκαμε έχθροι... 'Εγώ λοιπόν άποστρέφομαι τους κρυφούς πολέμους. Μ' άρέση ή άγών στο φός...

— Μπροστά σε μάρτυρας δηλαδή ;

— Αυτό είναι το θάθος της σκέψώς μου.

— Και της δικής μου, μιλόρδε.

— Παραδέχεσθε λοιπόν ότι με μισείτε όριεμφύτως ;

'Ο Μπαθολέ έμεινε επί μερικές στιγμές σιωπηλός κι' έπειτα άπάντησε.

— Εύαρεστηθήτε τώρα, μιλόρδε, να μ' άκούσετε και σεις.

— Σας άκούω.

— Προσωπικά, είπε ο Μπαθολέ, δεν σας μισώ. Είσθε νέος, ώραίος κι' άνδρικός και θα μπορούσα να είμαι φίλος σας. 'Αλλά επιδιώκουμε αντίθετους σκοπούς. Για να πετύχω έχω τον σκοπό μου, πρέπει να πέσετε σεις, να στερηθήτε της εύνοιας της βασίλισσης, να χάσετε την δύναμή σας...

— 'Α! έκανε ο κόμης Λαΐσιστερ γελώντας. Θα έφαρμόσετε ίσως τον έρωτα στην πολιτική;

— Ναι και όχι, μιλόρδε, άπάντησε ο Μπαθολέ.

— 'Αν έχη έτοι το πράγμα, θα μπορέσουμε ίσως να συνενωθούμε.

— 'Οχι, μιλόρδε, άπάντησε ο πρεσβευτής της Γαλλίας, το πράγμα είναι απολύτως αδύνατο. Σας το είπα και πριν ότι για να πετύχω τον σκοπό μου, πρέπει ή βασίλισσα να πάη να σας άγαπά.

— Κι' έχω, άπάντησε περήφανα ο Λαΐσιστερ, για να πετύχω τον σκοπό μου, δηλαδή για να έξακολουθήση να μ' άγαπά ή βασίλισσα, καταλαβαίνω ότι πρέπει να σας έξαφανίσω άπ' το πρόσωπο της γής.

— Συνεννοούμεθα περίφημα, μιλόρδε. Σπεύσατε λοιπόν να με διαγράψετε άπ' τους ζωντανούς ή τουλάχιστον να με διώξετε άπ' την 'Αγγλία, γιατί, αν σε τρεις ήμέρες δεν το κάνετε αυτό, ή βασίλισσα θα πάη να σας άγαπά και θα καταστήσετε ένας άσημος εύπατριδης.

— Κύριε, είπε ο κόμης Λαΐσιστερ, έχω δυο τρόπους για ν' άπαλλαγώ από σας. 'Ο πρώτος είναι ίσως και ο άσφα-

λέστερος.

— Μπορώ να τον μάθω;

— Γιατί όχι; Οι Σκώτοι από τότε που ή βασίλισσά τους θρίσκει στη φυλακή, συνωμοτούν κατά τις βασίλισσης

'Ελισσάβετ, στην όποια δεν άρκει ή μεγάλη έξυπνάδα για ν' άποφεύγη τις παγίδες τους που διαρκώς ανανεώνονται. 'Αν λοιπόν ο πρεσβευτής της Γαλλίας κατηγορηθί ότι συνεννοείται μαζί τους, πριν νυκτώση, θα φύγη από το Λονδίνο...

— Δυστυχώς, μιλόρδε, ή οδηγίς του θασιλέως μου, είναι έντελώς αντίθετες προς τὰ σχέδια των Σκώτων...

— Το ξέρω, αλλά είμαι άρκετά πλούσιος και δυνατός για να έτοιμάσω πλαστά έγγραφα και ν' αγοράσω καταδότες και συκοφάντες.

— Μπα! είπε ο Μπαθολέ ήσυχα. Το κόλπο θα ήταν έξυπνο.

— 'Ω! φώναξε ο κόμης. Είμαι εύγενής, κύριε...

— 'Εμελλα να το ύπενθυμίσω στην έξοχότητά σας...

— 'Όπως βλέπετε λοιπόν, το πρώτο αυτό μέσον είναι άνεφάρμοστο και ούτε σκέφτομαι καν να το χρησιμοποιήσω...

— 'Ας άκούσουμε το δεύτερο, μιλόρδε...

— Το δεύτερο, κύριε, είναι απλούστερο, τιμώτερο και πιο άξιο για σας και για μένα.

— Το μαντεύω. Θέλετε να διασταυρώσουμε τὰ ξίφη μας. Είμαι στη διάθεσί σας, μιλόρδε... 'Αλλά επιτρέψτε μου να σας παρατηρήσω ότι ή ιδιότης μου ως πρεσβευτού δεν μου επιτρέπει να σας προκαλέσω... Πρέπει να με προκαλέσετε λοιπόν έσείς. 'Επίσης δεν πρέπει να γίνη γνωστή ή πραγματική αίτία της μονομαχίας μας...

— Συμμερίζομαι την γνώμη σας... Βρήκα μάλιστα τρόπο να σας προκαλέσω έχω. 'Απόψε, στίς όχτώ ή ώρα, ή βασίλισσα θα σας δεχθί σε ακρόασι... 'Εγώ όμως θ' άπουσιάζω άπ' αυτήν και έτσι ή προσβολή που θα σας κάνω θα καταστήση άφευκτη την μονομαχία μεταξύ μας.

'Ο Λαΐσιστερ, άφού είπε τὰ λόγια αυτά, σηκώθηκε και χαιρέτησε:

— Χαίρετε, κύριε πρέσβυ, είπε, ή μάλλον καλή αντίμωσι. Και τράθηξε προς την πόρτα για να θγή έξω. 'Αμέσως όμως ξαναγύρισε και είπε:

— Κύριε, πρέπει να χτυπηθώ μαζί σας, χωρίς να ξέρω ποιο μυστηριώδη σκοπό επιδιώκετε και γιατί θέλετε τον όλεθρό μου...

— Είναι μυστικό, κύριε, αποκρίθηκε με σοβαρότητα ο Μπαθολέ. Το μόνο που μπορώ να σας πω είναι ότι θέλω να μην παρεντεθί μιά σελίδα αςχους στην ιστορία μιάς μεγάλης βασίλισσης.

Μόλις είπε τὰ λόγια αυτά ο Μπαθολέ, ο Λαΐσιστερ είπε από μέσα του:

«Φοβάμαι... 'Ο άνθρωπος αυτός με παγώνει...»

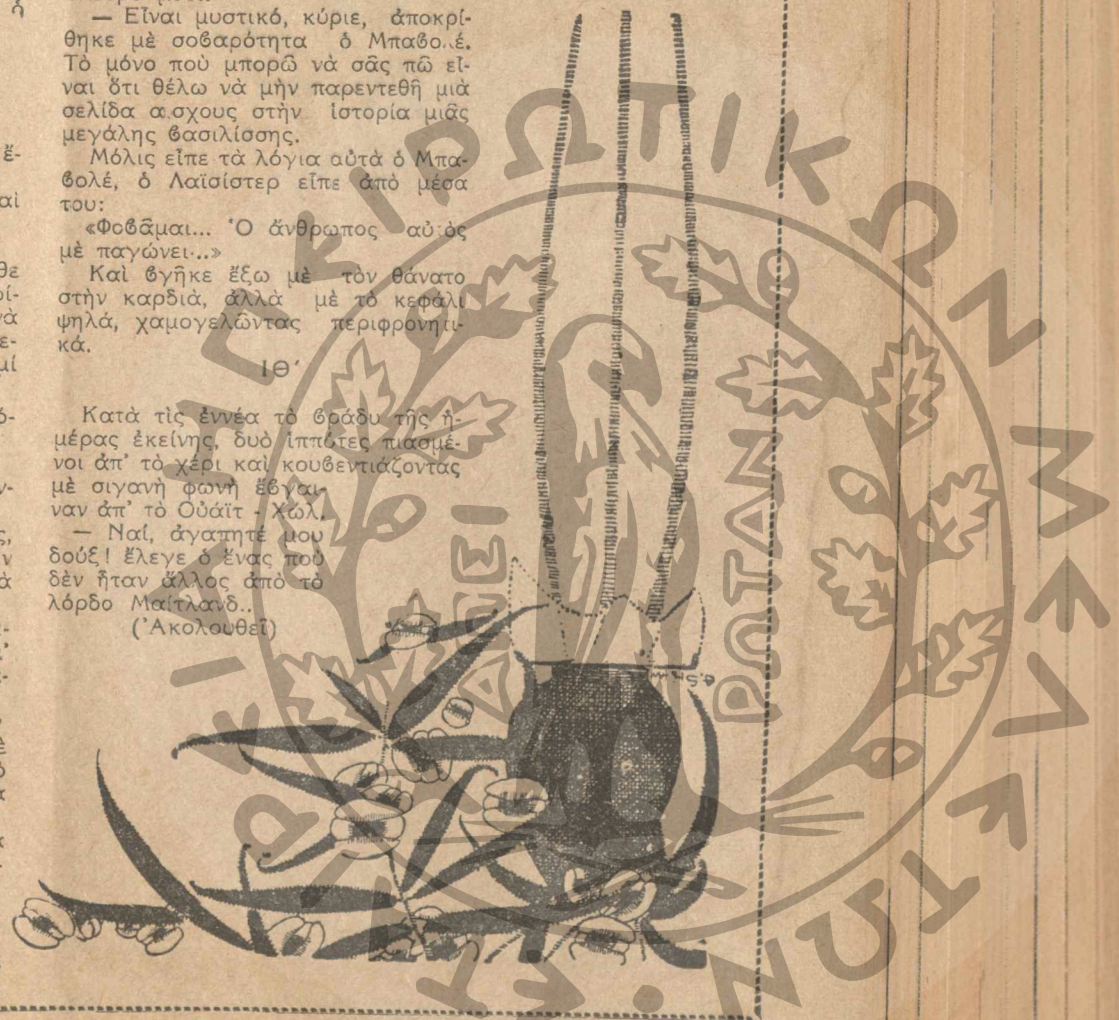
Και θγήκε έξω με τον θάνατο στην καρδιά, αλλά με το κεφάλι ψηλά, χαμογελώντας περιφρονητικά.

ΙΘ'

Κατά τις έννεα το θράδυ της ήμέρας εκείνης, δυο ήπιατες πασμέντοι άπ' το χέρι και κουβεντιάζοντας με σιγανή φωνή έβγαναν άπ' το Ούάιτ - Χάιλ.

— Ναι, άγαπητέ μου, δούε! έλεγε ο ένας που δεν ήταν άλλος από το λόρδο Μαίτλαντ.

('Ακολουθεί)

ΤΟ ΤΟΥΡΚΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙΟΥ

ΑΝΑΜΕΣΑ σ' ε διαμαντένια σκουλαρίκια, σ' ε διάφορα άλλα μπριγιαντένια κοσμήματα και σ' ε άλλες άλλες πολυτίμες πέτρες, είχαν χωρίσει θέσι και για άλλα πολλά σ' αν κι' έμένα δαχτυλίδια. Δεν είχα κανένα λόγον ν' α είμαι ευχαριστημένο. Μέσα σ' τα τόσα διαμαντίνα, μαργαριτάρια, μπριγιαντίνα, ποιάς θά πρόσεχε έναν απλό χρυσό κρίκο;

— "Όσο θά ζώ, σκέφτηκα, δεν θά τ' ο κουνήσω απ' αυτή τη θιτρίνα.

Σ' ε λίγο κατάλαβα ότι είχα άδικο. Μπρός σ' τη θιτρίνα μου σ' αθήκαν ένας νέος και μιά νέα. Πρώτα κ' ύταξαν έμένα, ύστερα άλλον κρίκο δυο, πού θρισκόταν κοντά μου. Κατόπιν, άφού κ' ύτάχτηκαν έρωτιάρικα, μπήκαν σ' το κατόστημα και άπευθύνθηκαν σ' τον καταστημάτάρχη:

— "Θέλουμε δαχτυλίδια άρραβώνων. Βγάλτε μας έκεινα πού είδαμε σ' τη θιτρίνα, είπαν.

Είχα μάθει τ' όνομά μου. "Όστε μ' έλεγαν «Δαχτυλίδι 'Αρραβώνων». Για ν' α μ' ας πολυλογώ τούς άρεσα. Εγώ κι' ένα άλλο μικρότερο δαχτυλίδι, συμφώνησαν σ' την τιμή και δήλωσαν πώς θά περνούσαν τ' ο θράζι ν' α μ' ας πάρουν.

Σ' ε λίγο ώρα έμαθα τόν λόγο, για τόν όποιο δεν μ' ας παραλάβαινε άμέσως. "Επρεπε ν' α χαρραχθούν γράμματα σ' το άπό μέσα μέρος μ' ας. Μ' ε πήρε λοιπόν ένας χρυσόχοός κι' έγραψε σ' το μέσο μου: «Α - τ - ι - φ - ε - τ - ο» και διπλά σ' το γυναικειό αυτό όνομο έβαλε και μιά χρονολογία. Μόλις άφησε έμένα, πήρε τ' άλλο, σ' το όποιο έγραψε τ' άντρικό όνο μ' α «Ν - ε - τ - ζ - α - τ - ο» και διπλά του έβαλε τήν ίδια με τήν δική μου χρονολογία.

Μαζύ με τόν σύντροφό μου μ' ας έβάλανε σ' ένα κουτί κι' έκει μέσα μείναμε μιά βδομάδα. Μιά μέρα ένοιωσα ότι μ' ας μεταφέρανε. Άνοιξαν τ' ο κουτί και δ' αν μ' ε έβαλαν, είδα ότι ήμουν σ' ένα μεγάλο σαλόνι όπου ήσαν ένα σωρό άνθρωποι, ντυμένοι με γιορτινά. Έκει ήσαν και τ' ο ζευγάρι πού μ' ας ψώνισε. "Ο νέος πήρε τόν σύντροφό μου και τόν πέρασε σ' το δάχτυλό τ' ος νέου. "Οί καλεσμένοι τούς έπευφήμησαν και τούς ευχήθηκαν. Πρόσεξα ότι τ' α δάχτυλα πολλών άπό κείνους πού ευχόντουσαν, ήσαν στολισμένα με κρίκους σ' αν κι' έμένα. "Όσο προχωρούσε τ' ο καιρός τόσο καταλάβαινα ότι ήμουν πολύτιμο πράγμα. "Ο νέος πού τ' ο σ' ολίξα τόν δάχτυλο, όταν έμεινε μόνος, με φίλησε, με μύρισε, με χάιδεψε. Μ' ε έβαλε απ' τ' ο δάχτυλό του, διάβασε τ' ο όνομα πού ήσαν γραμμένο και με ξαναφίλησε πολλές φορές.

Πέρασε καιρός. Βρισκόμουν πάντα σ' το δάχτυλό πού με πέρασαν. Σήμερα όμως έγινε ένα έπεισόδιο. "Ηλθε ή νέα ή όποια ήσαν πολύ θυμωμένη. Συζητήσανε με τόν νέο για πολλά πράγματα. «Γάμος - Στάνα - "Εξοδα» και κάτι τέτοιες λέξεις άκουσα. Και σ' ε μιά στιγμή ή νέα θυμωσε, έβγαλε τόν σύντροφό μου απ' τ' ο δάχτυλό της και τόν πέταξε χ' ομ με όρυή. Συγχρόνως και ό νέος έκανε τ' ο ίδιο. Μ' ε έβγαλε και με τ' ασε καταγής. Φοβήθηκα και κρύφτηκα κάτω άπό έναν καναπέ. Μιά δολοκλήρη μέρα και μιά νύχτα έμεινα εκεί, απ' όπου μ' ε έβγαλε τήν άλλη μέρα ή ύπηρέτρια. Μ' ε κρυψαν μερικές μέρες σ' ένα σωρτάρι. "Υ-

στερα πάλι ό νέος μ' ε έβαλε σ' το δάχτυλό του. Είδα σ' ε λίγο και τήν νέα, πού φορούσε κι' αυτή τόν σύντροφό μου.

"Ο νέος και ή νέα κάθισαν μπροστά σ' έναν άνθρωπο, πού τόν έλεγαν «ύπάλληλο επί τών γάμων», ό όποιος τούς ρώτησε κάτι, σ' το όποιο και νέος και ή νέα άπάντησαν «ναί». "Υστερα απ' τήν διαδικασία αυτή θγήκαν απ' έκει μαζί. Τώρα μένουμε μαζύ με τόν σύντροφό μου. Καμιά φορά τ' ο ζευγάρι πιάνεται χέρι με χέρι και μιλούν. Αυτή ή άρα είναι πολύ ευχάριστη για μένα, γιατί έτσι κατορθώνω και μιλά με τόν σύντροφό μου.

Μιά μέρα ό νέος είχε μπή σ' το τράμ. Τ' α μάτια του στριφογύριζαν δεξιά κι' άριστερά. Σ' ε μιά στιγμή προσήλωθη και κάπου άρκετη ώρα. Τότε ή περιέργεια μ' ε έκανε ν' ο κ' ύτάξω κι' εγώ σ' την ίδια διεύθυνση. Έκει καθόταν μιά ξανθιά νέα πολύ σ'ικ και πολύ άμυμένη. Είναι άλήθεια πώς δεν ήταν πλάσμα πού ν' α μ' ας... τ' ο λιγουρευθής. Φαίνεται, όμως πώς ό νέος ζήλεψε πού έβλεπα έπίμονα τήν άμυμένη νέα, γιατί άμέσως κατέβασε τ' ο χέρι του και «ν' ο ριπή όφθαλμού» μ' ε έβγαλε απ' τ' ο δάχτυλό του και μ' ε έκρυψε σ' την τσέπη τ' ος γιλέκου του. "Απ' τήν καινούργια μου θέσι δεν μπορούσα ν' α βλέπω, γιατί ήσαν κλειστή και σκοτεινή.

Γ' α αυτόν τόν λόγο δεν μ' ούρεσα ν' α μάθω τί άκριβώς συνέβη. Μόναχα άργά τ' ο θράζι δυο δάχτυλα μπήκαν σ' την τσέπη και μ' ε έβγαλαν απ' τήν φουλάκι μου. Άναγνώρισα τ' α δάχτυλα τ' ος νέου. Μπήκα ξανά σ' την θέσι μου - σ' το δάχτυλό του. Μόλις μπήκαμε σ' το σπ'ι ή νέα μ' ας δέχτηκε μ' ένα θυμωμένο ύφος:

— "Πού ήσουν άς αυτήν τήν ώρα; ρώτησε τόν νέο.

"Ο νέος τ' ος άπάντησε, μ' ας δεν έκανε κανένα λόγο ούτε για τήν συνάντησι τ' ος τράμ, ούτε για τήν φυλάκισή μου σ' το γιλέκου τήν τσέπη.

"Υστερ' άπό τ' ο έπεισόδιο αυτό συχνά - πυκνά έμεινα σ' την τσέπη τ' ος γιλέκου. Είχα συνηθίσει τόσο, ώστε μόλις έβλεπα καμιά άμορφη γυναίκα έτοιμαζόμουν ν' α ύποστ' ο τ' ο γραφτό μου...

"Ενα θράζι έγινε κάτι. "Ο νέος με είχε κλείσει πάλι σ' την τσέπη του και έέχασε ν' α με θγάλη. "Όταν μπήκαμε σ' το σπ'ι, άκουσα τ' ο φωνή τ' ος νέας:

— "Ποδναι τ' ο δαχτυλίδι σου;

— Είναι... είναι...

— "Πού είναι;

— Νά, ήθελα ν' α πλύνω τ' α χέρια μου και τ' ο βάζα σ' την τσέπη μου. Ξέχασα ν' α τ' ο ξαναφορέσω...

— "Όστε, όταν πλύνεις τ' α χέρια σου, θγάζεις τ' ο δαχτυλίδι; Ποτέ δεν τ' ο είχα προσέξει.

"Η φωνές δυνάμωσαν, ό θόρυβος μεγάλωσε. "Ο άντρας με πέταξε χ' ομ, γιατί είχε δεχθ' ο κατακέφαλα τόν σύντροφό μου! "Απ' τ' ος κρύπτες μ' ας παρακολούθούσαμε κι' οί δυο τήν συνέχεια τ' ος πανηγυριού. "Αντρας και γυναίκα ήρθαν σ' α χέρια, πιαστήκανε απ' τ' α μαλλιά. Τ' α χέρια διαγράψανε κύκλους, καμπύλες και ήρθαν σ' έπαφή με (Συνέχεια σ' τη σελίδα 56)

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΜΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΔ

ΠΟΙΟ είναι τ' ο ντεμπούτο μου σ' τη δημοσιογραφία; Αυτό έγινε π' ο καιροσ. Και τ' ο ντεμπούτοσ αυτό, για τ' ο όποιο θά σ' ας μιλήσω, δεν δημοσιεύτηκε ποτέ.

Τ' ο 1890 ό «Χρόνος» με είχε προσλάβει, μόλις άποφοίτησα από τή Σχολή τών Πολιτικών 'Επιστημών, ως ανταποκριτή του σ' το Λονδίνο. Είχα δικαίωμα άδείας ένός μηνός, πού τόν περνούσα, φυσικά, σ' τη Γαλλία. Τότε είχα σ' αυτή τήν ευτυχία, ενώ τώρα δεν έχω πειά ποτέ, ποτέ μιά τέτοια ευκαιρία.

Λοιπόν, τ' ο 1891 ή τ' ο 1892— δεν θυμ' ομαι πειά άκριβώς τόν χρόνο— τόν Αύγουστο ήμουν σ' το Παρίσι, μ' ας θάζοντες πεινιά και μ' ας ανυψόντας καμμιάν έφημερίδα. Μ' ας μιά μέρα ό διευθυντής τ' ος «Χρόνου» με κάλεσε κατεπειγόντως.

— "Ενα διεθνές συνέδριο τ' ος δημοσιογραφίας θ' αρχίσει σ' το Λονδίνο μ' ος είπε. Θά γίνη μιά πολύ σημαντική συγκέντρωσι. "Ο Αιμίλιος Ζολά, ό Αδρηλιανός Σχόλ, ό Φερνάνδος Χώ, ό διευθυντής τ' ος «Ζουρνάλ» θά παρευρεθ' ον σ' αυτό τ' ο συνέδριο. Κι' εγώ έπίσης είμαι καλεσμένος, μ' ας άς έρουσιδοτώ ν' α με άναπληρώσετε.

Αυτό δεν με διασκέδαζε καθόλου, γιατί θά ξανάπαιρνα τόσο γρήγορα τ' ο δρόμο για τήν 'Αγγλία. Μ' ας ή λύπη μου πέρασε γρήγορα, με τ' ο σκέψι πώς θά είχα τήν ευχάριστη ν' α κάνω τή γνωριμία μερικ' ον διασήμων συναδέλφων μου. Γνωρίστηκα μ' ας αυτούς σ' τον σταθμό τ' ος Βορρά. "Η κυρία Ζολά και ή κυρία Χώ συνώδευαν τούς συζύγους τ' ον. "Ο Σχόλ ήταν γεροντοπαλλήκαρο, όπως έξέρι ό καθένας. "Αφ' ού έταλλάξαμε μερικά ευγενικά λόγια, άποτραβήχτηκα με έξιοπρέπεια σ' το διαμέρισμά μου.

Αυτ' οί μεγάλοι άνδρες είχανε πάρει για οδηγό και διερμηνέα, άπό τ' ο Παρίσι, κάποιον Π. άναποκριτή σ' το Λονδίνο, δεν έέρω πειά τίνος γαλλικού φύλλου. Μόλις τ' ο θ' οπ' ορί έγκατέλειψε τ' ο Καλαί, ό Σχόλ με πλησίωσε μ' εγγένεια. "Η φιλοφροσύνη του ήτανε κάπως ένδιαφέρουσα: Είχε ανάγκη από μένα, για ν' α σφίξω γύρω άπό τ' ο άρκετά παχύ σ'ωμα του μιά ένειδική ζωή, πού τ' ος είχανε συστήσει για τή ναυτία. Τ' ος έκαμα αυτή τήν έκδούλεσι κι' ύστερα άρχισαμε ν' α συνομίλουμε.

... Καθώς πηγαίνοντο σ' τη γέφυρα, είδαμε τήν κυρία Ζολά και τήν κυρία Χώ, καθισμένες πίσω από τ' α δυο φουγάρα τ' ος πλοίου, ν' α τουρτουρίζουνε δυνατά.

— "Τι διάβολο κάνατε έδω; ρώτησεν ό Σχόλ.

— "Α! ό κ. Π. μ' ας είπε ν' α πιάσωμε σ' αυτή τή θέσι, πού είναι προσυλαγμένη άπό τόν άνεμο, και π' ος θά πήγαινε ν' α σ' ας σέρη κουβέρτες. Μ' ας δεν ξαναγύρισε. Ξεκινήσαμε τότε ν' α ν' α β' ον' ομε τόν Π. Σ' το τέλος τ' ον άνακαλύψαμε σ' το σ' αλόνι. Τ' ος είχε σ' αμ' ας ή κάτι συγκινητικό.

Αυτός ό δυστυχεμένος ό Π. είχε τήν άπρονοσία ν' α έκ' ας υπαπηρεθ' ο σ' έναν άρσεν 'Αγγλο, πού φορούσε μιά άμορ-

φη ταξιδιωτική κάσκα: «"Όταν ξαναγυρίζω σ' τον πατρίοτόπό σας, προμηθεύσ' ας πάντα τόν καπνό μου άπό τή Γαλλία. "Ο δικός σας είναι θρωμερός!»

... "Αλλά, καθώς έφερνε τ' ος κουβέρτες σ' τις κυρίες, θ' έβ' οθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με τόν ίδιον "Αγγλο, πού δεν φορούσε πειά μιά ταξιδιωτική κάσκα, μ' ας μιά κάσκα τελωνειακού ύπαλλ' ολου! Αυτός ό πανούργος καταδότης, άνοίγοντας τήν καπελλιέρα τ' ος Π, είχεν άνακαλύψει έκει καμμιά είκοσαριά πακέττα τσιγάρα, μέσ' σ' τη θαλίτσα του καμμιά τριανταριά, και μέσ' σ' τον ταξιδιωτικό του σάκκο δεν έέρω πειά πόσα. "Εκείνη τήν ώρα έτοιμαζότανε ν' α τ' ο θγάλη και τ' ος κάλτσες, για ν' α δ' ή μήπως φορούσεν άπό μέσα άλλες κάλτσες δαντελλένιες...

"Από τήν πρώτη στιγμή ό Σχόλ είχε πάρει σ' το ψιλό ας τ' ο τόν καυμένο τόν Π. "Ελεγε γι' αυτόν: «Συνάδελφός μας; Όχι δά! Δεν είμαστε τόσοσ ήλίθιοι!» Τώρα λοιπόν άρχισε ν' α γελά, ν' α γελά!... τόσοσ, ώστε έέχασεν όλό-τελα τή ναυτία του. Κι' εγώ είχα π' ας ν' α θρώ τόν Ζολά και τόν Χώ, πού τρέζανε άμέσως και άρχισαμε κι' ή τέσσερες ν' α γελούμε τόσοσ, πού κόντεψε ν' α άναποδογυρίσει τ' ο θ' οπαόρι άπό τ' α γέλια μ' ας.

Δεν θυμ' ομαι πειά τί πρόστιμο έπρεπε ν' α πληρώσει ό άτυχος Π. για τόν καπνό μ' ας ήταν άρκετά τ' ος ουχ' οτε.

Τέλος ξεμπαρκάραμε, πήραμε τ' ο τραίνο και φτάσαμε σ' το Λονδίνο, σ' το ξενοδοχείο «Σαβόι». Έκει δεν δεχτήκαμε ν' α γευματίσουμε σ' τη μεγάλη σάλλα, όπου όλος ό κόσμος ήτανε με θραυτή τουαλέττα, αλλά ζητήσαμε ν' α μ' ας σερβίρουνε σ' ένα ιδιαίτερο δωμάτιο.

"Ενώ τρώγαμε, κάποιος μ' ας έφερε μιά μεγαλοπρεπή άνθοδέσμη. "Ο Π. πού τ' α παθήματά του δεν τ' ος είχανε ταπεινώσει τήν ύπερηφάνειά, διάστηκε ν' α άρπάξει τήν κάρτα, πού ήταν σ' την άνθοδέσμη.

— "Α! είανε, ό κ. "Οσκάρ Ουάιλδ— αλλά πρόφερε Γουάιλδ σ' την άγγλική γλώσσα— στέλν' ας τ' α σεβάσματά του σ' τον κ. και τήν κ. Ζολά και ρωτάει ποτέ θά μ' ούρεση ν' α έχη τήν τιμή ν' α τούς παρουσιάσ' η.

— Γουάιλδ, είπεν ό Ζολά, έέρεις ποιός είν' ας αυτός; — "Ακούστε δ' ο Π. είπεν ό Σχόλ, δεν θ' αρχίσετε τώρα ν' α μ' ας παραζαλίζετε με τούς δημοσιογράφους σας!

"Εγώ, παρ' όλη τή δειλία μου, έτοιμαζόμουν έν τ' ούτοις ν' α ν' οίξω τ' ο στόμα μου, για ν' α επιχειρήσω ν' α έξηγήσω π' ος αυτός ό Γουάιλδ ήταν ένας συγγραφέας άρκετά ικανός, όταν ή λέξη «δημοσιογράφος» εί-

πωμένη άπό τόν Σχόλ, έβγαλε πολλούς σ' ας τ' α τ' ος Ζολά, πού ή έρε ν' α φροντίσει τ' ο δόξα τ' ος.

— Πέστε σ' αυτό τόν κύριο, διάταξε, π' ος ή διεύθυνσις τ' ος «Αλλ' ομπρας» έβασε σ' τη διεύθυνσ' ος μ' ας γι' ας άπόψε, ένας ιδιαίτερος θεωρείο. Ν' α άριθμός του. "Ας έρθ' η ν' α μ' ας συναντήσ' η έκει.

"Ο Γλασκ' ος έφυγε, για ν' α μεταδιέσ' η αυτή τήν άρκετά άγέφυχη πασαγ' ονία. "Υστερα ό Ζολά, άφ' ού σέβ' ηκε λίγο, είπε:

— Σ' την πραγματικότητα, κύριε Π. ας-

"Ο "Οσκάρ Ουάιλδ και ό φίλος του "Αλφρεντ Ντούγκλας.

τή ή κάρτα ξστάλη στη γυναίκα μου και σε μένα: Εύαρε-στηθήτε λοιπόν να μου τη δώσετε.
 'Ο Π. του την έδωσε και ο Ζολά, μόλις της έρριξε μια ματιά, φώναξε:

— 'Α! Θεέ μου! Ουάιλδ! Ήταν ο 'Οσκάρ Ουάιλδ! 'Αν είχατε προφέρει π' όνομα του, όπως όλος ο κόσμος θα το καταλαβαίναμε! Λυπούμαι άπερίοριστα για την απάντησι που μεταβίβασα στον κ. 'Οσκάρ Ουάιλδ! Είμαι άπελπισμένος!

Δυστυχώς ήτανε πειά πολύ άργά, για να επανορθώσει την άθελγητή αυτή άγένειά του. Δέν είχε να κάνει τίποτε άλλο, από το να περιμένη το ραντεβού που είχε δώσει στην «'Αλάμπρα». Στο τέλος άναχωρήσαμε μαζί για κεί. Μόλις φτάσαμε στο θέατρο έγκατασταθήκαμε στο διαμέρισμά μας, που η πόρτα του, κατά τις έντεκα ή ώρα άνοιξε σιγά-σιγά...

Η σύγχρονη γενεά δέν γνώρισε τον 'Οσκάρ Ουάιλδ. Ήταν ένας μεγάλος τύπος, ψηλός και πλατύστερνος, έντελως άτρυχος, με το πρόσωπο κόκκινο, σαν ενός μισοψημένου μπιφτεκιού. Είχε σχεδόν την εμφάνισι ενός ανθρώπου εύνοχημένου.

Μά δέν ήτανε μόνος του! Τόν άκολουθούσε ένας λεπτοκαμωμένος νέος ντυμένος με θραυνή τουαλέτα κι' αυτός επίσης κι' έχοντας το ίδιο όρχειοειδές στη μπουτονιέρα του:

Ένας πολύ μικροκαμωμένος νέος, με το πρόσωπο πουντραρισμένο, με μαύρα μαλλιά, άρκετά μακρυά και τόσο κομψός!

Ο 'Οσκάρ Ουάιλδ μās τόν σύστησε: Ήταν ο λόρδος 'Αλφρέδος Ντούγκλας.

Αυτός ο ίδιος 'Αλφρέδος Ντούγκλας, που ο πατέρας του κατηγόρησεν άργότερα τόν 'Οσκάρ Ουάιλδ πώς τόν είχε διαφθείρει, που ύπηρέεν η αίτία της ιστορικής καταδίκης του ποιητού και που είχαν έν τούτοις την χαμερπή άγένεια να τόν δυσφημήσιν σ' ένα από τά πιδ ντροπιασμένα έργα που έχω φυλάξει την άνάμνησί τους.

'Αμέσως ο Άδρηλιανός Σχόλ άρχισε να κάνει εύγενικά κοπιμήματα στον λόρδο 'Αλφρέδο Ντούγκλας.

— 'Α! μιλόρδε, θα κατατροπώνετε με την παρουσία σας τις πιδ ώραιες γυναίκες της ιστορίας σας, όλο το σμήνος τών καλλονών, από τις όποιες περιτριγυρίζταν ο βασιλιάς σας Κάρολος ο 3ος κι' αυτή την μίς Χόθουαρτ, τη φίλη του Ναπολέοντος του 3ου που είχα την εύτυχία να την γνωρίσω άλλοτε...

'Αγνώ αν απ' αυτή τη συνομιλία που είχε γίνει στη γαλλική γλώσσα, την όποια ο 'Οσκάρ Ουάιλδ καταλάβαινε στην έντέλεια και μιλούσε μ' έναν τρόπο ιδιαίτερο, ο ποιητής κατάλαβε ότι ο Σχόλ κοροϊδευε αυτόν και τόν φίλο του. Ο Ουάιλδ έπινε γάλα και άκουγε μ' ένα ύφος προσβεβλημένο, αυτά τα κοπιμάνα.

Και στο τέλος ψιθύρισε, μ' αληθινό αίσθημα.
 — Δέν βλέπετε παρά το πρόσωπό του, μά αν ξέρατε την καρδιά του!

Η καρδιά, του 'Αλφρέδου Ντούγκλας, θρήκε την εύκαιρία μερικά χρόνια άργότερα, να δείξη τί αξίζει! 'Απ' αυτόν τόν μικροκαμωμένο λόρδο 'Αλφρέδο Ντούγκλας προήλθαν έναντίον του δυστυχισμένου Ουάιλδ χειρότερες κατηγορίες, η πιδ ντροπιασμένες συκοφαντίες Δέν έπιμένον περισσότερο σ' αυτό το λεπτό σημείο: Ο 'Αλφρέδος, Ντούγκλας είχε ίσως μια καρδιά—με τέτοια αίσθηματά όμως, που η συνήθεις καρδιές τά άγνοούν!

...Έν πάση περιπτώσει σχετικά μ' αυτό το σημείο, πρέπει ν' άναγνωρίσουμε πώς ο 'Οσκάρ Ουάιλδ διέλεγε πολύ άσχημα τις άγάπες του!

ΠΙΕΡ ΜΙΑ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

(Σε προηγούμενα τεύχη δημοσιεύσαμε διάφορες Προδηγκιάνες και Γασκανικές παροιμίες, χαρακτηριστικές του σπιθηροδόλου πνεύματος τών λαών αυτών. Δημοσιεύουμε σήμερα μια νέα σειρά από Τουρκικές παροιμίες, γεμάτες από λαϊκό χιούμορ και θυμόσοφη διάθεσι — τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του τουρκικού λαού).

Μην κυττάζης ποτέ τὰ δόντια ενός άλλου, που τὸ δέχτηκες ὡς δῶρο.

•••
 "Όταν τρέφης τὸ κοράκι θά σοῦ θγάλη τὸ μάτι.

•••
 Νά πιστεύης στὰ δικά σου τὰ μάτια περισσότερο, παρά σ' ὅτι λένε οἱ ἄλλοι.

•••
 Για νά γνωρίσης καλά ἕναν ἄνθρωπο, πρέπει νά ταξιδέψης μαζί του.

•••
 Δέν θάζουνε φωτιά σὲ μιά κουθέρτα, γιατί θρέθηκε πάνω της ἕνας ψύλλος.

•••
 Ποντικός που δέν ἔχει παρά μόνο μιά τρύπα στή φωλιά του, θά πιασθῇ γρήγορα.

•••
 Μιά δυστυχία ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ χίλιες συμβουλές.

•••
 Τὸ χρήμα προσελκύει τὸ χρήμα.

•••
 Ζήτησε ἀπὸ τὴν τεμπέλη νά ἐργασθῇ, καὶ θά σοῦ δώσῃ συμβουλές.

•••
 Μην πετάς πέτρες στή λάσπη, γιατί θά λερωθῇς πρώτος ἐσύ.

•••
 "Όποιος μιλάει πολύ, γελιέται συχνά.

•••
 Μιά πίπα ἀξίζει καλύτερα παρά ἕνας κακὸς σύντροφος.

•••
 Δέν μπορεῖς νά κάνης ἕνα καράβι νά σαλπάρῃ, μονάχα με τὶς προσευχές.

•••
 'Ο μπακάλης κάνει τοὺς ζωντανούς νά ἐξοφλοῦνε τὰ χρέη τών νεκρῶν.

•••
 Τὸ σάπιο κουκὶ θά θρῇ ἕνα τυφλὸν ἀγοραστή.

•••
 'Ο σκύλος γαυγίζει.. Τὸ καραβάνι περνάει.

•••
 'Η μερίδα τοῦ ἑνός, μπορεῖ νά ἐπαρκέσῃ καὶ γιὰ δύο. Μά κανένας δέν θά μείνῃ χορτασμένος.

•••
 'Ο καταχρεωμένος ἄνθρωπος δέν πεθαίνει.. ἀδυνατίζει.

•••
 Τὸ χρήμα κάνει τὸν ἄνθρωπο φρόνιμο.

•••
 Πηγαίνοντας νά θρῆς ρύζι στήν Νταμιέττῃ κινδυνεύεις νά χάσῃς τὸ σῆμα πού ἔχεις σὸ σπῆτι σου.

•••
 'Ο ράφτης δέν μπορεῖ νά ράψῃ τὰ δικά του ρούχα.

•••
 Τὸ πλοῖο τῆς ὑπομονῆς δέν θυβίζεται ποτέ...

•••
 Τὸ μέρος ὅπου κάθε ἀλεπού θά πᾶν ὀπωσδήποτε, ἀργά ἢ γρήγορα, εἶναι τὸ κατάστημα τοῦ γουινεμπόρου.

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

ΤΟ ΜΙΣΟΣ

Τὸ ἀξίωμα εἶναι παλιό, ὅσο κι' ὁ κόσμος.

•••
 "Όση μεγάλη φίλια κι' αν συνδεθῇ δυὸ ἀνθρώποις, ὅσον περισσότερον καιρὸ κι' αν συνδένονται κι' αν ἀκόμη δέν χωρίζονται, οὔτε λεπτό, θάρρῃ ἢ μέρα πού τὴν θέσι τῆς φιλίας θά πάρῃ μιά ἔχθρα, ἴσης ἐκτάσεως. "Απειρα εἶναι τὰ παραδείγματα, πού τέτοιες φιλίες καταλήγανε σὲ σημείο, πού ὄχι μόνο νά μὴ μιλοῦνται οἱ ὡς τότε στενοὶ φίλοι, μά καὶ νά θέλουν νά κάνουν κακὸ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο.

•••
 "Ο Βανού, πού είχε συχαθῇ τὸν Πηγκουγιέ, δέν ἦταν καθόλου κακὸς ἄνθρωπος. Ἀντίθετα, ἦταν πολὺ καλός, εύθυμος πάντα, μαλακός, ὡραίος. Στους ὑπαλλήλους καὶ γενικά σὲ κάθε ἄνθρωπο πού γιὰ διάφορους λόγους ἐρχόταν σ' ἐπαφὴ μαζί του, φερνόταν με τὸν πιὸ γλυκὸ κι' εύγενικό τρόπο. Ἀκόμα κι' ὅταν συνέβαινε νά συναντήσῃ κανένα ζητιάνο, τοῦ ἔδινε μερικὲς δεκάρες.

•••
 Ἀν ὅμως κανεὶς συζητοῦσε μπροστά του γιὰ τὸν Πηγκουγιέ, ὅλο τὸ αἷμα ἀνέβαινε σὲ κεφάλι του, καὶ γινόταν ἔξω φρενῶν. Τί τοῦ εἶχε κάνει ὅμως ὁ Πηγκουγιέ; Κανείς δέν ἤξερε. Φαίνεται ὅτι δέν ἔπρεπε νά μάθῃ κανεὶς τὴν αἰτία τῆς ἔχθρας τους.

•••
 Εἶχαν γνωρισθῇ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού φοιτοῦσαν σὲ Πολυτεχνεῖο καὶ σπουδάζαν κ' οἱ δυὸ μηχανικοί. Σχεδόν μαζί ἐγγράφηκαν, μαζί σπουδάζανε, μαζί τελειώσανε, μαζί πῆραν δίπλωμα. Στὸ διάστημα αὐτὸ ὄχι λίγες φορές γλεντήσανε μαζί. Ἀν μάλιστα ὁ ἕνας τους ἦταν στενοχωρημένος οικονομικῶς, τὸ ταμεῖο τοῦ ἄλλου με κάθε προθυμία ἐτίθετο στήν διάθεσί του.

•••
 Ἀλλά ἤρθε ἡ μέρα πού, γιὰ ἀγνωστὴ στοὺς ἄλλους αἰτία, τὰ χάλασανε. Ἀπὸ κείνη τὴν ὥρα μέσα σὲ ἀτελιέ τοῦ Πολυτεχνείου δέν ἔβλεπε κανεὶς παρά δυὸ κατσούφηδες, πού μόνο σ' ἐσχάτη ἀνάγκη ἀπευθυνόντουσαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο καὶ μονάχα με τὴν λέξι: «Κύριε».

•••
 Μιά μέρα ὁ Βανού πέτυχε σ' ἕνα διαγωνισμό ἀρχιτεκτονικῆς καὶ πῆρε τὸ ἔπαθλο. Ὁ Πηγκουγιέ ὅταν τὸ ἔμαθε, δέν εὐχαριστήθηκε καθόλου, μά δέν τολμούσε καὶ νά κατακρίνῃ τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ διαγωνισμοῦ, αν καὶ πίστευε ὅτι διαπράξαν μεγάλη θλακεία κρίνοντας ὅπως ἔκριναν. Ἐξ ἄλλου ὁ Βανού, ὅσο ἔβλεπε καὶ σκεφτόταν πὼς ὁ Πηγκουγιέ πῆγαινε νά σκάσῃ ἀπ' τὸ κακὸ του, τόσο μεγαλύτερη χαρὰ ἐνοιῶθε.

•••
 Εἶχανε φτάσει σὲ σημείο ὁ μὲν Πηγκουγιέ νά εὐχεται μ' ὅλη του τὴν ψυχὴ τὴν ἀποτυχία τοῦ Βανού, ὁ δὲ τελευταῖος δέν ποθοῦσε τίποτε ἄλλο παρά νά ἐπιτυχῇ πάντοτε, ὄχι τόσο γιὰ δική του ἱκανοποίησι, ὅσο γιὰ νά βλέπῃ νά σκάῃ ἀπ' τὸ κακὸ του ὁ Πηγκουγιέ. Τί δέν θάδινε αν μποροῦσε κρυμμένος κάπου νά τὸν ἔβλεπε τὴν ὥρα πού θά ἐμάθανε μιά σπουδαία του ἐπιτυχία. Φανταζόταν ἕναν Πηγκουγιέ μαινόμενο, ἕναν ἄνθρωπο - θηρίο, σαν γέριχ τῆρι πιασμένη σὲ παγίδα. Κι' ἐνοιῶθε ὑπερτάτη χαρὰ! Ἐπειδὴ ἡ οἰκογένειά του δέν ἦταν πλούσια κ' ἡ ἐπιχορήγησι τοῦ ἐρχόταν φτωχική, ὁ Βανού δέν κατάρθανε νά ἱκανοποιῇ τις ἀνάγκες του. Μόλις κατάφερνε νά πληρώνῃ τὰ μικροχρέη του, τὸ μυλλιάρδο καὶ καμιά φορά τὴν ἑβδομάδα ἔπινε κανένα ποτηράκι κρασί.

•••
 Φυσικά κι' αὐτὲς ἡ μικρὲς ἀπολαύσεις ἐξοργίζαν εἰς βάθος τὸ στομαχιό του, τὼν θιβίαν καὶ τὼν ἀπαραιτητῶν ἐργαλείων τῆς ἐπιτήσεως πού σπουδάζε. Ὁ Βανού ἦταν μέγας τεμπέλης καὶ ἀσφαλῶς δέν θά πρόκοβε στήν ζωὴ του, αν δέν ὑπῆρχε ἡ ἔχθρα του στὸν Πηγκουγιέ. Γιὰ νά εἶναι σὲ θέσι νά τὸν κάνῃ νά σκάσῃ, ρίχτηκε με τὰ μούτρα στή μελέτη καὶ κατάρθανε νά ἐπιτύχῃ διακοίσεις καὶ ἐπαύλους τῶν καθηγητῶν του. Ήταν ὅμως ἀπαργόρητος πού δέν εἶχε τὴν εύτυχία νά παρακολουθῇ ἀπὸ κοντὰ τὴν ἔκρηξι τῆς ζήλειας τοῦ

ἀντιπάλου του.

•••
 "Όταν πῆραν τὸ δίπλωμα καὶ ζήτησαν τὴν κοινωνία, ἐπιστήμονες πειά, τὸν Πηγκουγιέ τὸν ἔστειλαν στήν ἐπαρχία, μακριὰ ἀπ' τὸ Παρίσι, γιὰ νά ἐπιβλέψῃ στήν ἀνέγερσι τοῦ χιρίου τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ. Ἐτοὶ ὁ δυστυχὴς δέν εἶχε τὴν εύ-

•••
 καιρία νά διαπρέψῃ καὶ νά κατακτήσῃ τὴν δόξα. Χαμένος σὲ μιά μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλι, χωρὶς μεγάλη οἰκοδομικὴ κ.νησι, ἔχοντας ὡς μοναδικὴ ἀπασχόλησι τὴν ἐπιβλεψὴ τοῦ χτισίματος ἑνὸς σταθμοῦ, πού νά θρῇ στάδιο δράσεως καὶ ν' ἀναδειχθῇ; Τὴν κατάστασί του καὶ τις συνθήκες κάτω ἀπ' τις ὁποῖες θρискόταν, τις εἶχε μάθει ὁ Βανού ἀπὸ κάποιον συγγενῇ του κι' ἐνοιῶσε ἀπερίγραπτη χαρὰ. Καὶ ἡ χαρὰ του ἦταν ἀκόμη μεγαλύτερη, ὅσο σκεφτόταν τί μούτρα θάκανε ὁ Πηγκουγιέ διαβάζοντας στὶς ἐφημερίδες καὶ παρακολουθώντας τις προόδους του καὶ τις ἐπιτυχίες του.

•••
 «Θά τὸν κάνω νά σκάσῃ ὁ ἄθλιος!» σκεφτόταν. Πραγματικὰ δὲ ὁ Βανού εἶχε ἀναδειχθῇ. Εἶχε πολλὰς ἐπιτυχίες καὶ ὅλος ὁ κόσμος τὸν ἀποκαλοῦσε «ὁ διακεκριμένος νέος ἀρχιτέκτων». Ήταν σχεδόν ἑνδοξος.

•••
 Παντρεύτηκε. Καὶ σὲ τὸ ζήτημα αὐτὸ θρέθηκε στήν ἀνάγκη νά διαλέξῃ. Ἐπρεπε νά παντρευθῇ τὸ κορίτσι πού ἀγαποῦσε, πού δέν εἶχε ὅμως προῖκα σαν φτωχοκόριτσο πού ἦταν ἢ καμιά πλούσια, ἀπὸ τις τόσες πού τοῦ προζέενεαν; Δέν χρειάστηκε νά κάμῃ πολλὰς σκέψεις. Γι' αὐτὸν προεῖχε τὸ συμφέρον. Αὐτός, ἕνας ἐρακωμένος ἀρχιτέκτων, πὼς μποροῦσε νά σκεφτεται γιὰ αἰσθηματά καὶ πράσινα ἄλογα; Μποροῦσε δηλαδὴ νά διαπράξῃ τέτοιου εἶδους θλακεία; Ἀγάπες καὶ κολοκυθία ρηγανάτα!... "Υστερα, πὼς θά μποροῦσε νά κάνῃ τὸν Πηγκουγιέ νά σκάσῃ; Εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα, ἀπὸ πολλὰ χρήματα, γιὰ νά ἀνέθῃ στήν πιὸ ὑψηλὴ κοινωνικὴ σκάλα, ἀπὸ ὅπου νά βλέπῃ τὸν ἐχθρό του σαν κουνούπι καὶ νά εὐχαριστῇται. "Όσο ψηλότερα θ' ἀνέβαινε αὐτός, τόσο ὁ φθόνος θά ἐπιγνε τὸν ἄλλο. Πρὸ παντὸς ἔπρεπε νά ἱκανοποιηθῇ τὸ πάθος του αὐτό...

•••
 Μπορεῖ, σκεφτόταν ὁ Βανού, νά ἔχουν δίκην ὅσοι ἱσχυρίζονται ὅτι ὁ γάμος ἀπὸ ἔρωτα εἶναι πιὸ ἐπιτυχέστερος. Μά δέν εἶναι θεῖο πὼς πάντα μπορεῖ νά συμβαίη ἔτσι. Ἐξ ἄλλου ἕνα πλούσιο σινουκέσσο θά με ἀναδείξῃ πιότερο κι' ὁ ταλαίπαρος Πηγκουγιέ θ' ἀφρίσῃ ἀπ' τὴ λύσσα του. Φτάνει πού ἐξωτερικῶς τὸ πράγμα θά φαντάζῃ. Εὐτυχῶς ὅτι ὁ κανόνας αὐτός εἶναι μακριὰ. Κι' αν ἀκόμα ἀτυχῇσῃ καὶ παρὰ μιά κακία, μιά γλώσσα, μιά στήνγλα, αὐτός δέν πρόκειται νά μάθῃ τίποτε. Αὐτός θά μάθῃ, θά διαβάσῃ στὶς ἐφημερίδες ὅτι ὁ Βανού ἐτέλεσε τοὺς γάμους του μετὰ τῆς χαριστοδότητος καὶ πολυφέρνου δεσποινίδος... Ἀ! ὡς ἤμουν σὲ μιά γωνία νά τὸν ἔβλεπα, τι μούτρα θά κάνῃ τὴν ὥρα πού θά μάθῃ πὼς πῆρα προῖκα ἑκατομμύρια!

•••
 Ἐτοὶ ὁ Βανού παντρεύτηκε ἢ μάλλον καὶ ὁ παντρεύτηκε.

•••
 Μιά μέρα ἀνέβηκεν σὲ Βανού τὴν ἐπισκεψὴ ἑνὸς πύργου στήν ἐπαρχία. Ἐτοὶ ὅλγῃ καὶ παρὰ τὸ πολυθρόνο Παρίσι. "Όταν θρέθηκε σὲ ἐξάσιον περιβάλλον τοῦ πύργου, ὁ αν ἀνέπτυξε μὲ πῶς καθαρόν ἀέρα, ὅταν ἐνοιῶσε τις εὐεργετικὰ ἀντίδρας τοῦ ἡλίου πλούσιες πάνω του μελαγχόλησε.

•••
 — Θεέ μου, ψιθύρισε, γιατί νά μὴν μ' ἀξιῶσῃς νά θρῶ μιά τέτοια εύτυχία; Μι' ἀθρόου ἐπαρχία, ὅπου νά ἐργάζωμαι καὶ νά ἀπολαύω τὴν φύσι;

•••
 Μά μόλις θυμήθηκε τὸν Πηγκουγιέ, ἔβλεπε πῶς τὴν σκέψι αὐτὴ ἀπ' τὸ νοῦ του. Θεὸς ρυλάει! Ποιὰ θάταν ὕστερα ἡ θέσι του μπροστά τὸν ἐχθρό του; Ὁχι, ὄχι! Τέτοιον ἐξευτελισμὸ δέν μποροῦσε νά ἐπιθυμῇ ὁ Βανού.

Για να επιτύχει να αναλάβει την επίσκεψη αυτού του πύργου, που έμοιαζε σαν ένα μικρό παλάτι, είναι αλήθεια πως είχε μετέλθει μέσα όχι και πολύ έντιμα. Και ίσως θα ένοιωθε τύψεις στην συνειδήσή του για τις μικρότητες και τις ταπεινώσεις που υποβλήθηκε για να επιτύχει την επίσκεψη του πύργου, αν δεν είχε γεμίσει την ψυχή του ολόκληρη το μίσος εναντίον του παιδικού του φίλου. Την έργολαβία αυτή είχαν επιδιώξει πολλοί μηχανικοί, γιατί ήταν απ' τις δουλειές που φημίζουν τον άνθρωπο, άσχετα απ' την υλική πλευρά του ζητήματος, ή οποία άλλωστε δεν ήταν καθόλου ευκαταφρόνητη. Μά ο Βανού είχε θέσει σ' ενέργεια όλα τα μέσα, θεμιτά και αθέμιτα — κ' ίσως περισσότερο αθέμιτα. Μά το είπαμε: μπρός στην ευχαρίστηση, να κάνει τον άλλο να σκάσει, δεν υπήρχε για τον Βανού προστυχία. Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα. Φυσικά είχε γίνει μεγάλος ντόρος γύρω απ' το δνομά του. Όλοι μιλούσαν με θαυμασμό για τον επιστήμονα που είχε προκριθεί για την επιδιόρθωση του πύργου, μεταξύ τώσαν και τώσαν φημισμένων μηχανικών. Αυτό τον ενδιέφερε τον Βανού. Από που θα μάθαινε ο Πηγκουγιέ τί ταπεινώσεις υπέστη, όσπου να επιτύχει τη δουλειά; Έκεινος μονάχα τα εξωτερικά φαινόμενα θα έβλεπε και θα άκουγε.

— Τον άχρειο, θα τον κάνω να ψοφήσ! σκεφτόταν ο Βανού. Και ποδοί ακόμα. Άς τελειώση μν το καλό ή επίσκεψη του πύργου. Δεν είναι μακρινός ο καιρός που θα διαβάσει ο Πηγκουγιέ!

«Είς τον διάσημον και διακεκριμένον αρχιτέκτονα κ. Βανού άπενεμήθη το παράσημον και άνωμάθη Ιππότης της Λεγεώνας της Τιμής».

Θά πεθάνη απ' το κακό του...

Κι' ο Βανού με τις σκέψεις αυτές, ποδ τις έβλεπε κι' άλλες να πραγματοποιούνται, έτρεμε απ' την χαρά του και χοροπηδούσε σαν παιδί. Τόση ήταν ή χαρά του, ώστε άγκάλιασε σφιχτά και χάιδεψε τη γυναίκα του, με την όποια κάθε άλλο παρά άρμονικές σχέσεις, είχε γιατί του έψηνε το ψάρι στα χείλη. Η γυναίκα, άσυνήθιστη σε τέτοιες έκδηλώσεις του άντρός της, με τον όποιο απ' τις πρώτες μέρες του γάμου των ζούσε σαν την γάτα με τον σκύλο, έαφνιάσθηκε.

— Διαχύσεις θλέπω, του είπε. Τι σου συνέβη; Μήπως παρασημοφορήθηκε;

— Όχι ακόμα. Μά δεν θ' άργήση. Να είσαι θέβαιη, άγαπητή μου φίλη, της άπάντησε με στόμφο.

— Χαίρω, κύριε, για την τιμή που θά γίνει στον σύζυγό μου. Ξέχασα να σου πω πως έχει έλθει ή θεία σου.

Ο Βανού γάρηκε εξαιρετικά, όχι γιατί θά έβλεπε τη θεία του, που είχε να την δη δέκα χρόνια, μά γιατί θά μάθαινε τα νέα του Πηγκουγιέ, ο όποιος θρικόταν στην ίδια επαρχία με την θεία του. Την υποδέχθηκε λοιπόν μ' έκδηλώσεις άγάπης και το πρώτο πράγμα που την ρώτησε ήταν, τί γινόνταν ο Πηγκουγιέ.

— Τι να γίνει; μεγαλώνει, του άπάντησε ή θεία του.
— Είναι αρκετά μεγάλος φαντάζομαι, όποτε...

— Βέβαια, είναι τώρα δώδεκα χρονών.

— Ρωτώ για τον πατέρα του, όχι για το παιδί.

— Α! τον μηχανικό, τον πατέρα του λές Μ' αυτός είναι καμιά δεκαριά χρόνια που άποχαίρεται αυτόν τον μάταιο κόσμο. Πού ζής, καυμένε!

Ο Βανού κοκκάλωσε. Σαν να είχε δεχθή κατακέφαλα έναν κεραυνό, σωριάστηκε σε μία πολυθρόνα. Τόσον καιρό είχε σκοτώσει τον έαυτό του, είχε ρημάξει την ύγεια του, είχε καταστρέψει τη ζωή του, είχε άφηρεί την άγαπημένη του Μαντλέν για να παντρευτεί αυτήν την φαντασμένη γυναίκα του. Αλλόμονο! Όλα αυτά τα είχε χώνευε και κούνησε το κεφάλι του θλιβερά. Απόποιονθά υποστή για να κάνει να σκάσει... Ένας πεθαμένος! Κα'

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΤΟΥ κ. Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ
ΠΑΠΑ ΜΕ ΜΠΑΜΙΕΣ ΚΑΙ ΑΓΟΥΡΙΔΕΣ

Καλλίτερα είναι τα πολύ μικρά παπιά γι' αυτό το φαγητό, όποτε να κόβονται στα τέσσερα μόνον. Δηλαδή σχίζονται στη μέση και κατόπιν κόβονται σε δύο. Έννοείται ότι το κόψιμο αυτό των παπιών γίνεται, αφού πρώτα μισοψηθούν και κοκκινισθούν στην κασαρόλα με άρκετο θούτυρο.

Άμα λοιπόν γίνει το ψήσιμό των αυτό, τα θγάζουν σε πιάτο και ρίχνουν στην ίδια κασαρόλα με το θούτυρο που ψήθηκαν τα παπιά, ως μίση χούφτα κρεμμύδι και το άσκατεύουν να ξανθίση. Τότε το σβύνουν με ένα ποτήρι κρασί, λίγο νερό και άρκετη ντομάτα μπλετέ ή φρέσκη, και προσθέτουν λίγο θούτυρο άκόμη, μαϊντανό, λίγο δούσμο, λίγη ζάχαρη και άλατοπίπερο. Βάζουν τότε και τα παπιά μέσα και στράνουμε από πάνω τις μπάμιες — να είναι μικρές — και ανάμεικτά τους σκορπίζουν και μία χούφτα περίπου άγουρίδες σταφυλιού — αν δεν υπάρχουν απ' αυτές τότε μπορούν να θάλουν τζανέρα ξυνά κομμένα στη μέση. Άν χρειάζεται ρίχνουν άκόμα λίγο νερό, όποτε να μισοχωθούν ή μπάμιες και από πάνω ρίχνουν ένα πιάτο να τα πιέξη και το σκέπασμα της κασαρόλας και αφήνουν να σιγοβράση το φαγητό όσπου να άπομείνη με λίγη σάλτσα.

ΠΑΠΑΙΑ ΓΚΙΟΥΒΕΤΣΙ

Για το φαγητό αυτό μπορεί να είναι και μεγάλα τα παπιά, έστω και χρονάρικα. Άφου καθαρισθούν και ξεκοιλιασθούν τα σχίζουν στη μέση εις δύο και έτσι τ' ά απλώνουν στο ταψί με το δέρμα πρώτα από κάτω. Τα άλατοπιπερώνουν, τα περιχύνουν με άρκετο θούτυρο και τα φουρνίζουν όποτε να μισοκοκκινίσουν από πάνω. Τότε τα γυρίζουν και από την άλλη πλευρά να ξανθίσουν και τους ρίχνουν το άνάλογο νερό και ντομάτα μπλετέ ή φρέσκιες μπόλικες, κι' αφού θράσουν λίγη ώρα ρίχνουν το σπαγγέττο ή κριθαράκι πάστα και άνάλογο άλατοπίπερο.

ΠΑΠΑΚΙΑ ΣΧΑΡΑΣ

Πρέπει να είναι μικρά τα παπιά για να ψιμθούν στη σχάρα. Άφου καθαρισθούν, κόβουν τα πόδια και τον λαιμό κοντά και τα σχίζουν εις δύο στη μέση. Τα άλατοπιπερώνουν καλά και τους στίβουν λίγο λεμόνι. Κατόπιν έχουν σε τηγάνι λίγο θούτυρο λωμένο χλιαρό, τα θουτούν μέσα και από τις δυο πλευρές των και τα απλώνουν επάνω σε γαλέττα ψηλή να κολλήση καλά ή γαλέττα. Τότε τα ψήνουν στη σχάρα προσέχοντας να μη μετακινούνται άπότομα για να μην πέση ή γαλέττα.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

τί θά έκανε στο έξης; Με την άκρη του ματιού του κύταζε την γυναίκα του που δεν την άγαπούσε ούτε καν την χώνευε και κούνησε το κεφάλι του θλιβερά. Άπό ποιόν θά έπαιρνε δύναμη, ποιός θά τον ενθάρρυνε στο έξης στον άγώνα της ζωής; Η γυναίκα του θλέποντάς τον έτσι σ' αυτήν την κατάστασι ψιθύρισε:

— Τι έπαθες; Τι χάλια εις' αυτά; Δεν παίρνεις έναν καθρέφτη να δής τα μούτρα σου;

Μά ο Βανού δεν της έδωσε άπάνκρισι. Ήταν κι' αυτός ένας χαμένος μέσα στής ζωής τη χαρά και το γλέντι...
ANDRE BIRABEAU

Ένας χαμένος μέσα στής ζωής τη χαρά και το γλέντι...

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΟΥ Φ. ΣΜΙΘ

ΤΡΑΓΟΥΔΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΑΥΓΗ...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.

Στη Νέα Όρλεάν των Ήνωμένων Πολιτειών, δυο παιδάκια, ο Φίλιππος κ' ή Δέα, άκολουθούμενα από τον σκύλο της τελευταίας, τον Χόμο, θγαίνουν ένα πρωί στους δρόμους για να πουλήσουν, ο πρώτος λουλούδια κ' ή δεύτερη κέρνα άγαλματάκια, που φτιάχνει ο πατέρας της. Ο Φίλιππος δεν φαίνεται και τόσο φτωχός, μά ή Δέα, της οποίας ο πατέρας είν' άρρωστος, ύποφέρει πολύ από την πτώχεια. Ο Φίλιππος μάλιστα μοιράζεται μαζί της το φαγητό του κι' έπειτα πηγαίνουν και θρικόουν μία άγασθ μιγάδα, την Σελίνα, ή οποία πουλάει ζαχαρώδη και γλυκίσματα κ' ή οποία έκθέτει στο τραπέζι της τα λουλούδια του Φίλιππου και τ' άγαλματάκια της Δέας για να πουληθούν εύκολότερα. Η Σελίνα έχει ένα παιδί, τον Άλιμπελ, που τον στέλνει και πουλάει φρούτα μ' ένα καλάθι κι' ο όποιος γυρίζει σε λίγο σε κακά χάλια, χωρίς το καλάθι του και τα φρούτα του, γιατί, καθώς λέει, το πέσανε στο ποτάμι.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Χάθηκε στο ποτάμι, τραύλιζε ο Άλιμπελ, γουρλώνοντας τα μάτια του και χύνοντας άφθονα δάκρυα.

— Χάθηκε στο ποτάμι; Ξανάπε άργά ή Σελίνα. Είσαι βέβαιος; Ξέρεις έμένα δεν μου άρέσουν τα ψέματα κι' αν δεν μου πής την αλήθεια, το θράδυ που θά σου θγάλω το παιταλόνι, θά σε κάνω να γνωρίσης καλά τη θέργα μου...

— Σο λέω την αλήθεια, μάνα! όλόλουζε ο Άλιμπελ. Το έχασα στο ποτάμι...

— Και πώς το έχασες στο ποτάμι; Θά ήθελα να το μάθω, είπε ή Σελίνα.

Και συγχρόνως του έδωσε ένα μπάτσο πράγμα που έκανε τον Άλιμπελ ν' άρχιση να ξεφωνίζει...

— Νά, μάνα... Άκου πώς το έχασα... Ήμουν άπάνω στο σανίδι που έχει στην άκρη ένα μεγάλο τροχό για να κατεβάζουν τα κάρθουνα στο θαποράκι... Κρατούσα το καλάθι μου και φώναζα: «Πάρτε ώραία γλυκά... Έξαφνα, ένα κακό παιδί ήρθε και με σκούνησε... Έπεσα μέσα στο ποτάμι... και θά πνιγόμευνα... ναί, θά πνιγόμευνα χωρίς άλλο αν δεν μ' άρπαζε ο άνθρωπος που γυρίζει τον τροχό...

— Μοι λές τάχα την αλήθεια; ρώτησε ή Σελίνα, έλατώνοντας κάπως το σφίξιμο του χεριού του Άλιμπελ, μά εξακολουθώντας πάντα να τον κρατάη.

— Ναί, σοι λέω την αλήθεια, μάνα της άπάντησε ο Άλιμπελ, κάνοντας έναν κομικό μορφασμό.

— Δεν σε πιστεύω, είπε ή Σελίνα. Και να σοι έπεσε το καλάθι στο ποτάμι, στοιχηματίζω πως δεν θά είχε μεγάλα πράγματα μέσα... Θά τα έφαγες όλα, παληόπαιδο. Ω, σε έβρα καλά και θά συγυρίσω το θράδυ με το ραβδί... Τώρα πηγαίνε να κάτσης κάτω απ' το τραπέζι μαζί με τον Χόμο που είναι καλλίτερός σου...

Και μ' έναν καινούργιο μπάτσο, που έκανε περισσότερο κρότο απ' τον πόνο που προκαλούσε στο παιδί, το έστειλε κάτω απ' το τραπέζι, όπου εκείνο ξαπλώθηκε με όλη του την άνεση με ύφος που φανέ-

ρωνε κρυφή ευχαρίστηση.

Σε λίγη ώρα, ο Άλιμπελ κοιμάτανε θασειά κι' έδειχνε πως όσα συνέβησαν προόλίγου του είχαν κάνει την ίδια αίσθησι που είχαν κάνει και στον σκύλο το σώμα του όποιου του χρησίμευε για προσκέφαλο.

— Βλέπετε, κύριε Φίλιππε, είπε ή Σελίνα γυρίζοντας γεμάτη άπελπισία προς τον μικρό της φίλο — θλέπετε που δεν μπορώ νάχω την παραμικρή έμπιστοσύνη σ' αυτό το παληόπαιδο... Είμαι σίγουρη πως έφαγε τα γλυκά και τα φρούτα που του είχα δώσει για να πουλήση κ' ύστερα πήγε με άλλα παληόπαιδα σαν κι' αυτόν και κούμπησε στο ποτάμι, όπου έχασε το καλάθι του... Τώρα πρέπει να το πάρω άλλο καλάθι... Ω! αυτό το παιδί θά με καταστρέψη... Γυιό που τον έχω, μά την αλήθεια! Ήταν μεγάλο δυστύχημα που έχασα τα δυό μου κορίτσια... Τί καλά, τί γνωστικά που ήσαν... Καλά το λέω έγω πάντα: Τα κορίτσια είναι καλά... τ' άγόρια δεν αξίζουν τίποτε...

— Α, Σελίνα, διαμαρτυρήθηκε ο Φίλιππος, κι' έγω άγόρι είμαι, μά δεν είμαι κακός.

— Ω, βέβαια δεν είσθε κακός... Άλλά σεις δεν είσατε μαύρος σαν τον Άλιμπελ... Τ' άσπρα παιδιά είν' άλλο πράγμα...

— Για σκέψου όμως, Σελίνα... Πόσο θά λυτώσουν αν πνιγόνταν ο Άλιμπελ!

— Ο Άλιμπελ να πνιγή! Μή φοβάστε, δεν είναι κουτός... Το μόνο που φοβάμαι είναι μήπως τον κρεμάσουν άργότερα, γιατί τίποτε καλό δεν θά βγεί απ' αυτόν... Ο Θεός ξέρει πόσα έχω τραβήξει απ' αυτό το παιδί και πόσα θά τραβήξω ακόμα...

Καθώς μιλούσε ή Σελίνα ταχτοποιούσε το τραπέζι της που είχε αναταράξη απ' τη φασαρία κι' έβλεπε σε μία καλή θέση τον Κουασιμόδο με την έλπιδα ότι θά παρουσιαζόταν άγοραστής.

— Είμαι θέβαιη, είπε σε κάποια στιγμή, πως εκείνος ο κύριος που περνάει καμιά φορά από δω κι' άγοράζει πάντα άνθη, αν έβλεπε αυτό το άγαλματάκι, θά το άγοράζε... Είναι ζαχαρώδης και μένει σε ένα μεγάλο κι' ώραίο σπάζι έδω κοντά... Είναι πλούσιος, πολύ πλούσιος!

Μιά έκφρασις χαράς κι' έλπίδας ζωγραφίστηκε στο χλωμό πρόσωπο της Δέας, ή οποία είχε ζυγνήσει στο μεταξύ και άκούσε τα λόγια της Σελίνας. Κάθησε σ' ένα σκαμνάκι κοντά στη Σελίνα και άρχισε να κυτάζει προσεχτικά τους διαβάτες, ενώ ο Φίλιππος κύταζε όσους έρχόντουσαν από την άλλη μεριά του δρόμου.

Περίμεναν κ' οι δυο τον άγνωστο άγοραστή.

Ε'

Ο ΚΟΥΑΣΙΜΟΔΟΣ ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ

Ο κύριος για τον όποιον ή Σελίνα έλεγε πως «ήταν πλούσιος, πολύ πλούσιος» σταματούσε πραγματικά που και που μπροστά στον πάγκο της για ν' άγοράση λίγα φυστικά καρυσιόμενα. Κάθε φορά έξέαζε προσεχτικά με το καλάθι γεμικό του δλεμάτα δυο παιδιών που θρικόντουσαν πάντα,

κοντά στη μιγάδα και με την ευκαιρία αυτή αγόραζε ένα μπουκέτο τριαντάφυλλα ή μενεξέδες από τον Φίλιππο...

Ήταν, όπως είχε πη ή Σελίνα, ζωγράφος, λεγόταν Έντουαρντς "Ενσμπορτ" και ήταν γνωστότατος στη Νέα Υόρκη, όπου έμενε συνήθως. Η Σελίνα δεν ήξερε τίποτε θετικό για την περιουσία του, αλλά τον φανταζότανε πλούσιο πρώτα γιατί δεν ήταν από την Νέα Ορλεάνη κι' έπειτα γιατί κάθε μέρα σχεδόν αγόραζε λουλούδια. Και κατά τη γνώμη της για ν' αγοράζει κανείς λουλούδια τόσο συχνά, έπρεπε να είναι «πλούσιος, πολύ πλούσιος»...

Όταν ο κ. "Ενσμπορτ" φάνηκε στο δρόμο την ημέρα εκείνη, η μιγάς κυριευμένη καθώς ήταν από αγωνία, νόμισε στην αρχή ότι θα προσπερνούσε από τον πάγκο της, χωρίς να πάρη τίποτε.

Γελώτανε όμως... Ο ζωγράφος σταμάτησε μπρός στον πάγκο της και σκυθώντας πάνω από το καλάθι με τα λουλούδια του Φιλίππου, τα μυρίστηκε επί πολλή ώρα με ή-δονη.

— Τί ώραία που είναι! Πώς μυρίζουν! είπε.

Και διάλεξε μερικά λουλούδια κυττάζοντας όλοένα τον Φίλιππο και την Δέα, ενώ τα δυο παιδιά στεκόντουσαν με τα μάτια ορθάνοιχτα, προσηλωμένα επάνω του.

Συγχρόνως η αγαθή Σελίνα είχε δώσει στο πρόσωπό της το γλυκύτερο της χαμόγελο και όταν ο ζωγράφος αγόρασε κι' απ' αυτήν μια σακκούλτσα φυτίκια, του είπε με μεγάλη ευγένεια.

— "Αν θέλετε, κύριε, να σας δείξω μερικά αγαλματάκια που έχω εδώ για να μου πητε την γνώμη σας. Νά, κυττάχτε αυτό εδώ..."

Και έδωσε στον ζωγράφο το αγαλματάκι που παρίστανε τον Κουασιμόδο, ενώ η Δέα είχε χλωμιάσει και τα μάτια του Φιλίππου ήταν γεμάτα αγωνία.

Ο ζωγράφος απόθεσε τα λουλούδια και το σακκούλακι με τα φυτίκια που είχε αγοράσει επάνω στο τραπέζι. "Επί μερικές στιγμές εξήτασε σιωπηλός το αγαλματάκι στριφογυρίζοντάς το στα χέρια του κι' έπειτα, πολύ ευχαριστημένος, καθώς φαινόταν από την εξέτασή του, ρώησε περιφέροντας διαδοχικά τα θλέμματά του στη Σελίνα και στα παιδιά.

— Ποιός το έκανε αυτό;
— Ο πατέρας μου, απάντησε η Δέα με συστολή.
— Ο πατέρας σας! Μα τότε είναι πρώτης τάξεως καλλιτέχνης! Αυτό το αγαλματάκι είναι θαυμάσια δουλεμένο. Πώς λέγεται, μικρή μου, ο πατέρας σου και που κατοικεί;
— Η Δέα χαμήλωσε το κεφάλι της και δεν απάντησε.
— Ο πατέρας της είναι πάντα άρρωστος, είπε η Σελίνα έγγίζοντας το μέτωπό της με ύφος έκφραστοί. Δεν θέλει να θλέψη κανένα και αυτή η μικρούλα — και εδείς με το θλέμμα τη Δέα — δεν θέλει να λήη στους ξένους πού κατοικεί...

— Καταλαβαίνω, ψιθύρισε ο καλλιτέχνης.
Και γυρίζοντας προς την Δέα, τη ρώτησε με γλυκύτητα:

— Ξέρεις να μου πης, παιδί μου, τί παριστάνει αυτό το αγαλματάκι;

— Τον Κουασιμόδο, απάντησε η μικρούλα.

— Ναι, αυτός είναι πράγματι!... Η αναπαράστασις είναι θαυμάσια!... Άλλά τί περίεργο πράγμα!

Και ξανάρχισε να κυττάζει το αγαλματάκι.

— Το πουλάτε; ρώτησε τέλος.

— Μάλιστα, κύριε, απάντησε η Δέα ζωηρά. "Αν το αγοράζατε, ο καυμένος ο πατέρας μου θα γινόταν πολύ ευτυχισμένος. Μου είπε ότι χωρίς άλλο πρέπει να το πουλήσω σήμερα..."

— Και πόσα θέλετε;

— Ο πατέρας μου μου είπε ότι μπορώ να το αφήσω πέντε δολάρια. Είναι πολλά πέντε δολάρια; ρώτησε με δειλία η Δέα. Λέει ότι το έργο του αξίζει!... Άλλά αν νομίζετε ότι είναι ακριβός...

— Το έργο είναι πολύ καλό, είπε ο ζωγράφος, ενώ με κάποια αφηρημάδα έβαλε το χέρι του στην τσέπη του κι' έβγαλε από μέσα ένα χαρτονόμισμα των πέντε δολλαρίων.

Τα μάτια της Δέας έλαμπαν από δάκρυα.

— Ξέρετε πόσον καιρό θέλει ο πατέρας σας για να φτιάξη ένα τέτοιο αγαλματάκι;

— Ω, πολύν καιρό, κύριε!... Δεν ξέρω όμως καλά, γιατί εργάζεται την νύχτα, ενώ εγώ κοιμάμαι...

— Μπα! Εργάζεται την νύχτα; ρώτησε ο ζωγράφος "Ενσμπορτ, ο οποίος έγινε πολύ σκεπτικός. Και πουλάτε πολ-

λά απ' αυτά; αγαλματάκια;

— Όχι, κύριε... Είναι πολύς καιρός που δεν πούλησα κανένα...

— Έχει να πουλήσει από τις "Απόκρhes, είπε ο Φίλιππος, ο οποίος παρακολούθησε τη συνομιλία μ' εξαιρετικό ενδιαφέρον. Ένας ξένος αγόρασε τις "Απόκρhes, ένα αγαλματάκι, αλλά δεν θέλησε να δώσει περισσότερα από τρία δολάρια.

— Είσατε αδελφία; ρώτησε ο ζωγράφος τον Φίλιππο, χαμογελώντας του με συμπάθεια.

— Όχι, κύριε, του απάντησε εκείνος. Ούτε αδελφία είμαστε, ούτε καν συγγενείς. Είμαστε όμως φίλοι κι' έπειδή η Δέα είναι κορίτσι προσπαθώ να τη βοηθήσω και να την υποστηρίξω όσο μπορώ...

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, ο Φίλιππος, ύψωσε τα μάτια του, η γλυκύτατη λάμψη των οποίων συγκίνησε παράδοξα τον ζωγράφο. Τα ώραία εκείνα μάτια, τα θαθεία και γαλάζια, κάπου τα είχε δη κι' άλλοτε...

— Πώς το μοιάζει! είπε από μέσα του. Το ίδιο θλέμμα, το ίδιο χαμόγελο και σχεδόν η ίδια ηλικία... Θα ήθελα να τον έβλεπε ή Λαύρα...

Τί έντοπως θά τη έκανε τάχα;

Για μία στιγμή έξεχσε πού βρισκόταν. Μια ανάνησι ακακρυνή, παλιά, μπερδεύτηκε στο μυαλό του με μία άλλη νεότερη. Η εικόνα ενός παιδιού ξυπόλητου που έκοβε νυμφαίες σε μία μικρή λίμνη και η εικόνα ενός άλλου παιδιού που στεκόταν κοντά στον όκρινά του και παρακολουθούσε κάθε κίνησι του πινέλλου του, συγχέονταν με την εικόνα του παιδιού που έβλεπε τώρα μπροστά του.

Ζωηρή συγκίνησις τον είχε κυριεύσει όσο έμενε εκεί σι ωπηλός με τα μάτια του προσηλωμένα στη ζωηρή κι' εκφραστική φυσιογνωμία του Φιλίππου. Τέλος συνήλθε από την ρέμβη του και είπε με φωνή πολύ τρυφερή:

— Φαίνεται πολύ καλό παιδί και το κοριτσάκι είναι τυχερό που θρήκε ένα τόσο λαμπρό φίλο. Πώς σε λένε; Θά ήθελα να γνωριστώ μαζί σου καλλίτερα...

Το παιδί κοκκίνισε από ευχαρίστησι και είπε:

— Με λένε Φίλιππο, κύριε...

— Φίλιππο;... Παράδοξο... Και το έπθετό σου ποιά είναι;

— Όλοι με λένε Φίλιππο της "Αντωνίας... Δεν ξέρω αν έχω άλλο όνομα. Θά ρωτήσω το θράδυ τη θεία "Αντωνία.

— Και τί την έχεις την "Αντωνία; Θεία σου, είπας;

— Όχι, κύριε... Δεν είναι πραγματική θεία μου, αλλά έτσι συνήθισα να τη λέω... Είναι μαύρη κι' εγώ, καθώς θλέπετε, είμαι άσπρος...

— Κι' έμενες πάντοτε με την "Αντωνία;

— Πάντοτε... όσο θυμάμαι...

— Όστε λοιπόν δεν έχεις γονείς;

— Γονείς!... Δεν πιστεύω να έχω... Δεν ξέρω... Θά ρωτήσω τη θεία μου...

— Και πού καθόσαστε;

— Μακριά, στην οδό Κήπων... Η θεία έχει ένα περιβόλι και πουλάει λουλούδια. Είναι πολύ ώραίο το περιβόλι μας... Θέλετε ναρβήτε να το δητε; Η θεία "Αντωνία υπερηφανεύεται γι' αυτό και χαίρεται, όταν έρχονται και το θλέπουν ξένοι.

— Βεβαίτητα θάρθω, απάντησε ο "Εντουάρντς "Ενσμπορτ. Είναι ζωγράφος, αγαπάω την τέχνη μου και μου άρέσει να ζωγραφίζω λουλούδια... Έσύ αγαπάς τη ζωγραφική; Μου φαίνεται πως δεν θά είδες ποτέ σου εικόνας.

— "Ισα-ίσα, έχω δη πολλές... Στις εκκλησίες, στα μαγαζιά...

Και κοκκινίζοντας τα παιδάκι, εξακολούθησε:

— Προσπάθησα, μάλιστα, να ζωγραφίσω κι' εγώ...

Ο ζωγράφος γέλασε και απάντησε:

Τότε, φίλε μου, άφου εγώ είμαι ζωγράφος και άφου και σ' αγαπάς τη ζωγραφική, μπορείς ναρβήσεις στο σπίτι μου να σου μάθω την τέχνη μου.

— Πολύ ευχαρίστως, κύριε, αν μ' αφήνη ή θεία "Αντωνία, απάντησε ο Φίλιππος. Θά την ρωτήσω και αν μ' αφήνη, θάρθω άριο...

— Θά ήθελα να μου φέρης και τη μικρή σου φίλη. Θέλω να της κάνω την εικόνα της.

Κι' ο καλλιτέχνης γύρισε τα θλέμματά του, προς την Δέα, η οποία κύτταζε μ' αγωνία το χαρτονόμισμα των πέντε δολλαρίων που εκείνος εξακολουθούσε να κρατά στα χέρια του.

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ,"

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΟΣ

[Ένα περίεργο άρθρο για το χρώμα που χαρακτηρίζει τις διασημότερες «γόνιμες» του Χόλλυγουντ.]

Μία από τις μεγαλύτερες προσωπικότητες της σημερινής "Αμερικής, ο διάσημος ψυχολόγος "Ερβιν Σμιθ, άσχισε να άσχοληται εσχάτως με τη ζωή, τις συνήθειες και την προσωπικότητα των «"Αστερών" του Χόλλυγουντ.

Ο δόκτωρ "Ερβιν Σμιθ, κατά την γνώμη μου, ανέκλυψε ένα καινούργιο πεδίο έπιστημονικής δράσεως. Διά μέσου των «"Αστέρων" μελετάει τους ανθρώπινους χαρακτήρες και διαφωτίζει πολλές σκοτεινές και μυστηριώδεις γωνίες της ψυχής μας. Οι «"αστέρες" είναι γι' αυτόν οι ιδανικοί τύποι διαφόρων χαρακτήρων: ή Γκρέα Γκάρμπο, παραδείγματος χάριν είναι ο τύπος της περιπαθούς γυναίκας. Είναι το πάθος. Η Μάρλεν Ντήτριχ είναι ή γοητεία. Η Ζαννέτ Γκαϊννορ, ή "Αθώτης και ούτω καθέξής. Ο "Αμερικανός λοιπόν ψυχολόγος έχει κάνει μέχρι σήμερα πολλές πρωτότυπες μελέτες, μία δέ από τις πιο περιέργως άσφαλώς είναι εκείνη που έγραψε εσχάτως για το «χρώμα και την προσωπικότητα».

Κατά τον "Ερβιν Σμιθ κάθε άνθρωπος και ιδιαίτέρως κάθε γυναίκα, έχει ένα προσωπικό χρώμα που δεν έχει καμμία σχέση, ούτε με το χρώμα των μαλλιών, ούτε με το χρώμα του δέρματος ή των ματιών. Το χρώμα της προσωπικότητας δεν φαίνεται, μα υποβάλλεται στην φαντασία. Υπάρχουν γυναίκες που μάς κάνουν να συλλογίζωμαστε το γαλάζιο χρώμα τ' ούρανού, των νερών, των λουλουδιών κι' άλλες πάλι μάς θυμίζουν το χρώμα των ρόδων σ' όλους τους τόνους του, από το άνοιχτό ρόζ ως το ξανθό σκούρο του χρυσού. "Ετσι, κάθε άνθρωπος έχει το δικό του χρώμα. Αυτό το χρώμα αποκαλύπτεται με τον πιο έντονο τρόπο στην καλλίτερη περίοδο της ζωής του: από τα κοσιπέντε ως τα τριανταπέντε χρόνια.

..

"Ας δομε τώρα τί μάς λείει για τους διαφόρους ιδανικούς «τύπους» των γυναικών που αντιπροσωπεύουν οι «"αστέρες», ο διάσημος ψυχολόγος "Ερβιν Σμιθ.

Η Μαϊύ Γουέστ, σύμφωνα με την μελέτη του που αναφέραμε, είπε ο τύπος της γυναίκας που αντιμετώπισε την ζωή με τον πιο σκληρό και τον πιο ελεύθερο τρόπο. "Από «αριστία» ήπιοδρομού έγινε ιδιοκτήτρια μιας λέσχης τυχηρών παιγνιδιών και από επιχειρηματίας χορεύτρια του μιούζικ-χάλ και ήθοποιός του κινηματογράφου. Η γυναίκα, που άλλοτε έκανε την αθλήτρια στο τσίρκο και σήκωνε μεγάλη θάρη με τα στιβαρά μπράτσα της, έχει σήμερα μία μεγάλη συλλογή κοσμημάτων που αξίζουν πολλά εκατομμύρια δολάρια. Κατά την γνώμη λοιπόν τον μυγάλο ψυχολόγου το χρώμα που χαρακτηρίζει την προσωπικότητα της Μαϊύ Γουέστ είναι το κόκκινο.

Το κόκκινο, είναι το χρώμα της πάλης, του πολέμου, του αίματος. Είναι το χρώμα που θυμίζουν όλοι όσοι αντιμετώπιζουν τη ζωή με θάρρος και με σφιγμένες τις γροθιές, έτοιμοι για τον πιο άγριο άγώνα.

Κι' αυτό ακριβώς το χρώμα θυμίζει ή Μαϊύ Γουέστ, άδιάφορο αν προτιμά τα κατάλευκα σατέν και τις πιτζάμες χρώματος «μπλε ρουαγιάλ». Ένας ζωγράφος θά έ-

Λορέττα Γιούγκ, ή γυναίκα - τριαντάφυλλο!...

ή κινήσεις της, ο χορός της, το γέλιο της, ή λαμπρή γυμνασία του σώματός της, το «στόλ» των φορεμάτων, φέρνει στο νοή το χρώμα του χρυσού, το χρώμα των ειδώλων και των κοσμημάτων των "Ερσοροδέρμων της "Αλάσκας. Και όμως ή Καρόλ Λομπάρντ έχει γκρίζα μάτια και ένα κατάλευκο και μετάξινο δέρμα. "Αλλ' όπως είπαμε, το χρώμα της προσωπικότητας δεν έχει καμμία σχέση με τα φυσικά χρώματα του άτόμου.

"Ας εξετάσουμε τώρα την Τζόαν Κράουφορντ. Είναι γνωστόν ότι ή «"βεντέτα" αυτή είναι μία από τις πιο φλογερές, τις πιο δραμητικές, τις πιο «θελλώδεις» γυναίκες της "Αμερικής. Το χρώμα της προσωπικότητός της είναι το πορφυρό. Η Τζόαν Κράουφορντ, ή γυναίκα που άγαπάει μ' όλη την δύναμη της ψυχής της και μ' όλες τις αισθήσεις της, μάς θυμίζει άμέσως την πορφύρα. Η Τζόαν Κράουφορντ είναι όλη μια φλόγα, είναι μία άττίταση ψυχής, μία προσωπικότητα που σπάζει και ξεπερνάει τα όρια της κλασικής της. Η πορφύρα, είναι το χρώμα των αισθήσεων.

Η Νόρμα Σήρερ, πάντα κατά τον "Ερβιν Σμιθ αντιπροσωπεύει το μενεξεδένο χρώμα, που είναι άναμφισβήτητο το χρώμα της τρυφερότητας του αισθητισμού, της απλής και ήρεμης άγάπης. Η Νόρμα Σήρερ είναι ο τύπος της ιδανικής «ερωτευμένης», της γυναίκας που λατρεύει έναν άνδρα με ελκρινεία και άφοσίωσι και που είναι έτοιμη να θυσιάση άκοινη και την ζωή της σ' αυτόν. Τέτοιες γυναίκες έχουν ένα μόνο έρωτα στη ζωή τους.

(Συνέχεια στη σελίδα 56)

Στο ΜΕΓΑΛΟ ΔΡΟΜΟ

«Αχ, ή ζωή!... Τίποτα δεν είναι σίγουρο εδώ κάτω. Τίποτα δεν διαρκεί. Όλα περνούν, όλα αλλάζουν από τί μία στιγμή στην άλλη. Πίσω από την ευτυχία, την πολυπόθητη ευτυχία, караδο κεί ή δυστυχία κ' ή συμφορά. Η μέρα ξημερώνει για έναν άνθρωπο υπέρλαμπρη για να τελειώσει μαύρη και συννεφιασμένη...»

«Αχ, ή ζωή!... Γιατί να είμαστε τόσο αδύναμα πλάσματα, Θεέ μου!... Γιατί μās έχεις παραδώσει στα νύχια της σκληρής Μοίρας;...»

«Ακούστε την παρακάτω Ιστορία. Ακούστε την ... Και θα δήτε πόσο ψεύτικη πράγμα είναι ή χαρά κ' ή ευτυχία σ' αυτόν τον κόσμο...»

Όταν έφυγαν όλοι, ο δικηγόρος, οι δημοσιογράφοι, οι φίλοι που είχανε τρέξει πρόθυμοι για να παρηγορήσουν ή να δώσουν ανώφελες συμβουλές, όταν ο κ. και ή κ. Λουλιέ, αφού περιπύχθηκαν επί πολλήν ώρα, με πόνο, την κόρη τους — το «φτωχό θύμα!...» — αποσύρθηκαν στα δωμάτιά τους, όταν δεν ακουγόταν άλλος θόρυβος μέσα σ' ολόκληρο το σπίτι, από το μονότονο τίκ-τάκ του εκκρεμοῦ, ή Παυλίνα, μόνη τέλος, έβγαλε την εσάρπα που συγκρατούσε τα ξανθά μαλλιά της και ύστερα σωριάστηκε σέ μία καρέκλα μπροστά στο ανοιχτό παράθυρο.

Εκεί, στηρίζοντας τους αγκώνες στα γόνατά της, με τα μαλλιά της άταχτα, χλωμή, με το βλέμμα της θυσιμένο στον ουρανό, που τ'όν φώτιζε ή λαμπρή σελήνη, άρχισε να θάζη σέ τάξι τις συγκινήσεις της σκληρής εκείνης μέρας.

Τό πρωί είχε γίνει γυναίκα ενός ανωτέρου υπαλλήλου, του Φιλίππου Νταρβέλ, πλούσιου και ισχυρού ανθρώπου. Κι' απόψε ήταν ή γυναίκα ενός φυλακισμένου, ενός ανθρώπου που τόν είχανε κλείσει στή φυλακή, σ' ένα κελλί, ναί σ' ένα άπαισιο και υγρό κελλί! Τι τρομερό!... Χτές ακόμα ήτανε τόσο ευτυχισμένη ή στιγμή που την είχε πάρει στήν αγκαλιά του και κατέθηκαν στον ανθισμένο κήπο του σπιτιού! Θεέ μου! Την κρατούσε στα γέρα του μπράτσα, σαν μικρό παιδί κι' ένοιωθε τόν εαυτό της μεθυμένο από εὐδαιμονία. Την άλλη μέρα θα γινότανε γυναίκα του ωραίου, του κομψού, του καλού κατωμένου αυτού Νταρβέλ! Κι' απόψε;...

Ξαφνικά άκουσε από το ανοιχτό παράθυρο υπόκωφα θήματα, που άλλοτε πλησίαζαν κι' άλλοτε απομακρυνόντουσαν. Ήσαν θήματα θαρειά και ρυθμικά. Η Παυλίνα έσκυψε από το παράθυρο και κύτταξε.

Απόψε, μπροστά στήν πόρτα της, φύλαγε ή Αστυνομία. Η Παυλίνα έκλεισε απότομα το παράθυρό της. Για μία στιγμή έμεινε ακίνητη, με τους ώμους στηριγμένους στον τοίχο.

Σκύβοντας κατόπιν το κεφάλι της προχώρησε στο κρεβάτι της, κάθησε κι' άρχισε πάλι να σκέπτεται.

— Ήρεμία! Ήρεμία! ψιθύριζε. Τι συνέθη, λοιπόν; Δεν καταλαβαίνω τίποτα! Κατηγορούσαν τόν άντρα της, πώς είχε κλέψει στο υπουργείο, τα μυστικά του κράτους. Τόν κατηγορούσανε για πολύ θαρειές πράξεις. Μά ή Παυλίνα δεν είχε καταλάβει τίποτε απ' όλ' αυτά...

Είχανε ψάξει τα συρτάρια, είχαν αναποδογυρίσει τα πάντα μέσ' στο γραφείο του και μάζεψαν μία θαλίτσα επιστολές, που θρήκαν εκεί. Πήρανε μαζί τους και τόν Φιλίππο. «Μην άησυχείς, της είπεναντός φεύοντας, θα ξαναγυρίσω». Κι' όμως δεν είχε ξαναγυρίσει.

Ήταν ένοχος;... Ο κ. Λουλιέ, ο πατέρας της Παυλίνας, δήλωνε στους δημοσιογράφους, με τό κύρος της αστηρής κι' έντιμης ζωής του: — «Ο γαμπρός μου είναι άθώος!» Αλλά, κρυφά, κατηγορούσε την γυναίκα του, γιατί είχε δεσμεύσει την κόρη τους σ' έναν λωποδύτη: «Εσὺ έκαμες αυτόν τόν γάμο» της έλεγε. Και την κατηγορούσε πως θαμπώθηκε από την εμφάνισι και την γοητεία του Νταρβέλ: «Ήταν ένας άπατεώνας! Σου το είχα πη τόσες φορές!...» επανειλάμθανε με πικρία και πείσμα.

Κι' όμως ο καυμένος ο γέρος έλεγε ψέματα. Κι' αυτός επίσης ήτανε περήφανος, όταν ο Φιλίππος Νταρβέλ του ζήτησε τώχέρι της Παυλίνας, ήτανε περήφανος γιατί ο γαμπρός του είχε μία μεγάλη θέσι και άνακατευότανε στα δημόσια πράγματα. Και χωρίς καμιά υποψία του διπλασίασε την προίκα, όταν αυτός τοῦτό ζή- (Συνέχεια στή σελίδα 32)

Την είχε πάρει στήν αγκαλιά του και κατέθηκαν στον κήπο...

τησε. Μάλιστα προσπαθούσε και να τον δικαιολογήσει στις δυο γυναίκες.

Μά η Παυλίνα δεν είχε ανάγκη από δικαιολογίες, γιατί αυτή τον είχε αγαπήσει από την πρώτη στιγμή. Όταν την είχε πάρει την προηγούμενη μέρα στην αγκαλιά του και κατέβηκαν στον κήπο, η Παυλίνα είχε νοιώσει την μεγαλύτερη ευτυχία της ζωής της. Πόσο είχε λαχταρήσει την άποψη νύχτα, την πρώτη νύχτα, του γάμου τους!

Και τώρα εκείνος ήταν στη φυλακή!... Η Παυλίνα έκλεισε τα μάτια της και προσπάθησε να τον δει εκεί που βρίσκονταν. Τον είδε πραγματικά μέσα στο άθλιο κελλί του: δεν κοιμότανε, ήταν λυπημένος.

Τί σκεπτόταν άραγε;... Θά σκεπτόταν ασφαλώς εκείνη που τον περίμενε, που δεν θα τον εγκατέλειπε ποτέ, εκείνη που θα ήταν πολύ εοχτισμένη να τον έπαιρνε, όταν θα τον έλευθερωναν και να φεύγανε μακριά από το Παρίσι, εκείνη που δεν του είχε παραπονεθεί καθόλου, γιατί τον αγαπούσε.

Κάνοντας αυτήν την σκέψη τον έβλεπε, μέσα στο κελλί του να χαμογελά. Τον αγαπούσε, αυτόν, έναν λωποδύτη, έναν άπατεώνα!

— Τον αγαπώ, τον αγαπώ! Είναι δικός μου! Ψιθύριζε με λύσσα η Παυλίνα.

Η μητέρα της Παυλίνης δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Η κατηγορία του συζύγου της την βασάνιζε.

Βγήκε από το δωμάτιό της και με έλαφρά βήματα έφτασε στο κατώφλι του δωματίου της Παυλίνης.

Είδε φως μέσα στο δωμάτιο και έσπρωξε ήσυχα - ήσυχα την πόρτα.

Μπαίνοντας μέσα, ένοιωσε ένα δυνατό σφίξιμο στην καρδιά της, καθώς είδε πως η Παυλίνα δεν είχε ξαπλώσει ακόμα και προχώρησε για να την πάρη στην αγκαλιά της και να την παρηγορήσει η να κλάψη μαζί της.

Μά όταν η Παυλίνα γύρισε το κεφάλι της, η μητέρα της, αντίκρυσε τα λαμπερά μάτια της και το χαρούμενο πρόσωπό της.

«Υστερα, γρήγορα - γρήγορα, για να μείνη μόνη της, με την έλπιδα της, με την τρέλλα της, με την αυταπάτη της, παρακάλεσε την κυρία Λουλιέ.

— «Ω! άφησέ με, μαμά, άφησέ με! Έχω ανάγκη να μείνω μόνη!

Και όταν η κ. Λουλιέ, με την ψυχή αναπαυμένη, έφυγε, η Παυλίνα γδύθηκε, άνοιξε το παράθυρο, όπως συνήθιζε κάποτε θράδυ και ξάπλωσε.

Εσθυσε τη λάμπα, για να θλέπη καλλίτερα, μέσα στο σκοτάδι, τον φυλακισμένο. Εκείνος της χαμογελούσε. Κι εκείνη του έστελνε το χαμόγελό της.

Και να τώρα, εγκαταλείπανε τα πάντα, φεύγανε μαζί από τη Γαλλία και πηγαίνανε μακριά από τις κακιές των ανθρώπων, πολύ μακριά, στον μεγάλο δρόμο της ζωής και της ευτυχίας.

Εξω στο πλακόστρωτο, ακουγότουσαν πάντα τα βαριά και ρυθμικά βήματα του φρουρού...

Η Άστυνομία έκανε το καθήκον της.

Μά η Παυλίνα, θυσιάζοντας στο ευτυχισμένο όνειρό της, δεν τ' άκουγε πια... Ωνειρευόταν την ευτυχία... τον έρωτα...

ΜΠΙΝΕ ΒΑΛΜΕ

ΛΑΪΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥΣ

Κάλλιο γείτονα τον διάβολο, παρά έναν δικηγόρο.

Οι καπετανέοι κ' οι δικηγόροι σπάνια φιλοξενούνται στον ούρανο.

Ο πεινασμένος άνθρωπος βρίσκει πιο πολλές δικαιολογίες κ' από εκατό δικηγόρους.

Οι δικηγόροι και τα γρανάζια... θέλουν λάδιμα. Ο ρ λ α ν δ ι κ ή

Οι δικηγόροι και τα γρανάζια... θέλουν λάδιμα. Ο ρ λ α ν δ ι κ ή

Οι δικηγόροι και τα γρανάζια... θέλουν λάδιμα. Ο ρ λ α ν δ ι κ ή

Οι δικηγόροι και τα γρανάζια... θέλουν λάδιμα. Ο ρ λ α ν δ ι κ ή

Οι δικηγόροι και τα γρανάζια... θέλουν λάδιμα. Ο ρ λ α ν δ ι κ ή

Οι δικηγόροι και τα γρανάζια... θέλουν λάδιμα. Ο ρ λ α ν δ ι κ ή

Οι δικηγόροι και τα γρανάζια... θέλουν λάδιμα. Ο ρ λ α ν δ ι κ ή

Οι δικηγόροι και τα γρανάζια... θέλουν λάδιμα. Ο ρ λ α ν δ ι κ ή

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΑΡΑΧΝΗ ΠΟΥ ΤΡΩΕΙ ΠΟΥΛΙΑ

Στο θόρειο τμήμα της νοτίου 'Αμερικής ζή ένα είδος αράχνης που πιάνει και τρώει πουλιά.

Η αράχνη αυτή έχει μήκος 16 εκατοστά του μέτρου. Σε μερικές περιοχές μάλιστα συναντώνται αράχνες μεγάλες, όσο κι' ένας ποντικός. Μερικά είδη απ' αυτές πιάνουν τους ιστούς των σε χαλάσματα ή και σε δέντρα απάνω και παραφυλάνε τα πουλιά.

Μόλις ένα πουλί πιασθή στον ιστό, ορμάει η αράχνη, το πιάνει και το καταβροχθίζει.

ΦΤΗΝΕΣ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΟ ΚΟΓΚΟ

Σε πολλά ακόμα μέρη του κόσμου η γυναίκα θεωρείται σαν παρακατινό πλάσμα σαν πλάσμα χωρίς καμμία αξία. Ένα από τα μέρη αυτά είναι και το Κογκό της 'Αφρικής. Εκεί οι άντρες αγοράζουν τα κορίτσια απ' τους γονείς των. Η αξία της γυναίκας κυμαίνεται αναλόγως της ηλικίας, της ωμορφιάς και προ πάντων... της εναγκαλιστικότητας της.

Ένα κορίτσι πληρώνεται με μια γελάδα, μ' ένα ταύρο, με 15 κιλά σίδερο, μ' ένα σερόβιτο κουζίνας κλπ. Ο άντρας είναι... Ιδιοκτήτης της γυναίκας του και εξουσιάζει και την ζωή της. Αν θέλη την ψήνει ζωντανή, ή την γδέρνει!...

Τί Παράδεισος το Κογκό!...

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΠΕΖΗ ΣΕ 8 ΧΡΟΝΙΑ

Ο φεμινισμός σημειώνει πρόοδο.

Δύο νεαρές 'Αγγλίδες υπηρέτριες, που διαρρήκναι τις βαρετές δουλειές της κουζίνας, αποφάσισαν να κάμουν πζή τον γύρο του κόσμου. Πήραν από μια - δυο λίρες ή καθεμιά κι' από δυο κουβέρτες και χωρίς πολλές φασαρίες άρχισαν την πεζοπορία τους.

Παραπάνω από έξη μήνες τώρα οι δυο νεαρές 'Αγγλίδες συνεχίζουν τον ποδορόδρομό τους. Κοιμούνται όπου θραδυάσουν. Ο γύρος που άρχισαν θα διαρκέση 8 ολόκληρα χρόνια, ύστερ' απ' τα οποία θάχουν γυρίσει στην πατρίδα τους.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ ΗΤΑΝ ΑΡΜΕΝΙΟΣ

Αν πιστέψουμε μια γερμανική έφημερίδα, ο Γάλλος στρατάρχης Μυράτ, τον όποιον εγκατέστησε βασιλέα της Νεαπόλεως ο Μέγας Ναπολέων, του όποιου ήταν και γαμπρός, στην πραγματικότητα δεν ήταν Γάλλος, αλλά 'Αρμένιος.

Κατά την γερμανική έφημερίδα, άνομαζόταν Όθακίμ Μουραντιάν κ' είχε γεννηθή το 1777, σε μια επαρχία του Μαυροβουνίου.

Όταν ήταν παιδί ακόμα συνώδευσε τον έμπορο πατέρα του στην Γερμανία κι' απ' εκεί πήγε στη Γαλλία. Δεκάξη χρονών είχε μη έσωτερικός σ' ένα σχολείο 'Ιησουϊτών με το όνομα Ζοκαίμ Μυράτ και άργότερα κατατάχθηκε στον γαλλικό στρατό!

Η «ΚΟΡΕΣ» ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ ΜΑΣ

Νά και μια είδησι που αναστάτωση τον διεθνή υπόκοσμο. Η είδησι μας έρχεται από τη Δανία: Οι διασημότεροι Δανοί οφθαλμολόγοι από πολλά χρόνια έκαμαν σχετικά πειράματα. Και τ' αποτελέσματα των πειραμάτων αυτών ήταν καταπληκτικά. Αποδείχθηκε δηλαδή, ότι δεν υπάρχουν δυο όμοιες «κόρες» ματιών.

Η έφευρεσι θα έφασσθή εις θάρος των κληματιών, όπως ως τώρα τα δαχτυλικά άποτυπώματα.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΑ ΤΟΝ ΙΔΑΝΙΚΟ ΑΝΔΡΑ !..

(Μιά ανέκδοτη αυτοβιογραφία της μεγαλειτέρας άοιδού του κόσμου Γκραίης Μούρ.)

«Έχουν μεγάλο άδικο εκείνοι που πιστεύουν ότι ο γάμος είναι άσπονδος έχθρος της τέχνης. 'Αντιθέτως, έχω τη γνώμη ότι ο γάμος είναι απαραίτητος σε μια καλλιτέχνηδα. Μά να ένωσώμεθα: μιλώ για το γάμο από έρωτα.

Δυό είναι οι λόγοι που αναγκάζουν μια γυναίκα να παντρευτεί. Ο πρώτος είναι η προστασία, ή ασφάλεια, ή ήσυχία που θέλει να θρη μια γυναίκα με το γάμο. Ο δεύτερος είναι ο έρωας.

Σήμερα όμως, εότυχως, ο πρώτος λόγος μπορεί να λείψη, γιατί η γυναίκες εργάζονται και δημιουργούν νέες τους μια ανεξάρτητη κι' ελεύθερη ζωή. 'Ετσι δεν θυσιάζουν πια την προσωπικότητά τους, την ελευθερία τους, τα ιδανικά τους για οικονομικούς λόγους.

Τίποτε δεν τις υποχρεώνει να παντρευθούν, όταν δεν θέλουν. 'Ετσι, όλα τα κορίτσια που δουλεύουν, που κερδίζουν μόνα τους τη ζωή τους, μπορούν τώρα να προσφέρουν στον έαυτό τους την πολυτέλεια να παντρευθούν από έρωτα.

Ο γάμος από συμφέρον είναι ένας εφιάλτης που εξαφανίζεται σιγά, σιγά από τη ζωή των γυναικών.

«Εγώ, φυσικά, ύστερ' από όλα αυτά, είμαι μια ένθουσιώδης παραγανδίστρια του γάμου από έρωτα. Ο γάμος και ο έρωας είναι για μένα δυό αχώριστα πράγματα. Τέλος, πιστεύω ότι ο γάμος δεν είναι καμμία έμπορική υπόθεση που μπορεί να καταλήξη στο διαζύγιο όπως διαλύεται μια εταιρεία. Κάθε άλλο: ο γάμος είναι αυτή ή ίδια ή ζωή μας.

«Όπως όλες ή γυναίκες, έτσι κι' εγώ, από τα παιδικά μου χρόνια, είχα δημιουργήσει στη φαντασία μου ένα τύπο άνδρος που δεν ήθελα να παντρευτώ. Από μικρή είχα ένα δικό μου τύπο ιδανικού άνδρος. Πώς ήταν τώρα αυτός ο ιδανικός άνδρας; Ήταν ψηλός,

μελαχρινός και από την.. Νότιο 'Αμερική. Είχα καθορίσει μάλιστα και τη χώρα: τον ήθελα από την 'Αργεντινή! Αυτά τα ρωμαντικά όνειρά μου θα σάς φαίνονται ασφαλώς άπίστευτα. 'Ε, λοιπόν, έχετε δίκιο, γιατί κι' εγώ γελούσα με τον έαυτό μου, κάθε φορά που συλλογιζόμουν το είδανικό μου». Μια έποχή μάλιστα πίστεψα ότι τα όνειρα δεν είχαν καμμία σχέση με την πραγματικότητα, γιατί μου άρεσαν κατά καιρούς διάφοροι αξιολάτρευτοι νέοι που δεν ήταν ούτε ψηλοί, ούτε μελαχρινοί, ούτε Νοτιοαμερικανοί! Μά όλες αυτές ή ευχάριστες περιπέτειες δεν άφηναν κανένα ίχνος στην καρδιά μου. Και ξέρετε γιατί; 'Απλούστατα, γιατί είχα την τρέλλα να πιστεύω στο ιδανικό μου. Κάθε φορά λοιπόν που μου έκαναν λόγο για γάμο, έσπευδα να άπαντήσω:

«Όχι ακόμη! Δεν θέλω να παντρευτώ! Δεν θρήκα ακόμη το ιδανικό μου».

Μ' αυτές λοιπόν τις ιδέες πήρα το 1931 το υπερωκεάνειο για να πάω να δώσω μερικές συναυλίες στην Εύρώπη.

Μά το ίδιο κιόλας θράδι της επιβίβασέως μου, πριν ακόμη χαθούν στο βάθος του ορίζοντος οι φωτισμένοι ούρανοί της Νέας 'Υόρκης, έγινε το θαύμα!

Για να ξεσκάσω λίγο εκείνη την ώρα και να ξεχάσω τη λύπη μου που άφηνε την αγαπημένη μου 'Αμερική, έπαιζα πίνγκ-πώνγκ με τη γραμματέα μου. 'Αεφνα ή μικρή μάλλα μου έξφυγε κι' έπεσε από το τραπέζι. Την ίδια στιγμή, ένας άγνωστος κύριος που περνούσε, έσκυψε, την πήρε από κάτω, μου την έδωσε με μια ευγενική υπόκλιση και χωρίς να πη τίποτε, ούτε μια λέξη, εξακολούθησε το δρόμο του.

«Έάν ήταν κανένας 'Αμερικανός, είπα άμέσως στη γραμματέα μου, θα εύρισκε την ευκαιρία να πιάση κουβέντα...».

Μά ο ήχος της φωνής του με παραξένεψε. Είχα λοιπόν συγκινηθή; Ναι, το όμολογώ! Ο άγνωστος αυτός με είχε άναστατώσει. Είχα δει εξαφνικά μπροστά μου την ενσάρκωση του ιδανικού μου! Θεέ μου, ήταν λοιπόν δυνατόν να συμβαίνουν τέτοια θαύματα στη ζωή;

Ο άγνωστος κύριος ήταν ψηλός και μελαχρινός, όπως φανταζόμουν τον ιδανικό άνδρα. Ήταν μάλιστα και ξένος, όπως φαινόταν από την συμπεριφορά του.

Θά σάς εξομολογηθώ και κάτι άλλο: Ο άγνωστος είχε παραξενευθή από την κατάπληξη που είχε ζωγραφιστή στο πρόσωπό μου κι' είχε γυρίσει το κεφάλι του για να με ξανακυττάξη.

Εγώ τότε, δόλχαρη, παράτησα την παρτίδα του πίνγκ-πώνγκ και είπα στη σαστισμένη γραμματέα μου, ξεσπώντας σένα ήχηρό γέλιο:

«Είδες αυτόν τάν κύριο που πέρασε; Είπε ο μέλλων σύζυγός μου!».

Η γραμματέα μου γούρλωσε τα μάτια της κι' έπειτα κούνησε περιλυπατό κεφάλι της. Ήταν θέση πως είχα τρέλλαθ.

Δυστυχώς, την άλλη μέρα το πρωί δεν υπέρεσα ν' ανεβώ στην γέφυρα του πλοίου. Με είχε πιάσει ή θάλασσα. Κι' έτσι επί τρεις ολόκληρες ήμέρες έμεινα κλεισμένη στην καμπίνα μου. Μά δεν μ' ένοιωσε και τόσο: ήμουν ήσυχ.

Ήξερα πως θά ξανάβρισκα πολύ εύκολα το «ιδανικό μου» αφού ταξιδεύαμε με το ίδιο υπερωκεάνειο. Δεν υπήρχε κανένας φόβος να χάσω τον άγνωστο εκείνο κύριο. Με προστάτευε ο δρόμος.

(Συνέχεια στη σελίδα 58)

Η Γκραίης Μούρ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ Κ' ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΛΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Σύντροφοι, πρόσθεσε ο Μαγκλουάρ, ως δώσουμε, δ,τι μπορούμε για ν' αγοράσουμε ένα τάφο για την Ζερμαίν, ένα τάφο όπου θα θάλουμε ένα σταυρό, μπρός στον οποίο η μικρή Μάρθα θα πηγαίνει να προσεύχεται και να κλαίει, λέγοντας : «Οί φτωχοί δεν ξεχνάνε τους φτωχούς!»

Ακούγοντας τα λόγια αυτά του Μαγκλουάρ, η γυναίκες έκλαιγαν.

Οι άνδρες τόν έπεδοκίμασαν με το κεφάλι τους κ' είχαν θάλει κιόλας το χέρι στην τσέπη τους για να βγάλουν τόν δόλο που ο οργανοπαίχτης τούς ζητούσε με ένα τρόπο τόσο συγκινητικό.

Ο Μαγκλουάρ ξαναείπε:

— Ο καθένας ως δώσει, δ,τι θέλει, δ,τι μπορεί... Αρχίζω τόν Έρανο.

Και, αφού έρριξε πρώτος δυο πεντόφραγκα μέσ' στο καπέλλο του, άρχισε να περιφέρεται ανάμεσα στα τραπέζια.

Ο Έρρικός Σαθάν, κατασυγκινημένος, έδωσε είκοσι φράγκα.

Η κυρά Ώμπεν άλλα τόσα.

Η κυρά Βερονίκη δέκα φράγκα.

Η ύπηρετρες, χύνοντας άφθονα δάκρυα, άδειασαν τις τσέπες τους.

Όλα τα χέρια άπλωνόντουσαν με προθυμία προς το καπέλλο του Μαγκλουάρ για να ρίξουν την εισφορά τους.

Ένας μόνος άνθρωπος δεν έδωσε τίποτε και χαμήλωσε, ντροπισμένος, το κεφάλι του. Ήταν ο Άναπαράδιος, ο μηχανεργάτης που τόσο άρρα σινδράμει ο Έρρικός Σαθάν.

Ο Μαγκλουάρ στάθηκε μπροστά του.

— Ε, σύντροφε, του έιπε, μήπως, μόνος έσύ, δεν κατάλαβες τί έιπα ή μήπως δεν έρίσκεις σωστό αυτό που κάνω.

Με λένε Άναπαράδιος απάντησε ο εργάτης, με όλοφάνερη στενοχώρια και χτυπώντας τις τσέπες του γιλέκου του που δεν απέδωσαν κανένα μεταλλικό ήχο... Και με θάφτισαν πολύ καλά έτσι γιατί είμαι πάντα απένταρος...

Αυτό δεν είναι δικαιολογία, Πόσα θέλεις να προσφέρης...

Σου τα δανειζώ εγώ και μου τα επιστρέφεις άργότερα.

— Όχι, όχι, όχι δανεικά, απάντησε ζωηρά ο εργάτης. Αυτό θα μου έφερνε δυστυχία... Έξ άλλου χρωστάω παντού και δεν θα μπορέσω ίσως να σου τα επιστρέψω...

— Άμα θελήσεις θα μου τα επιστρέψης.

— Όχι είμ' ένας μέθυσος... αγαπάω πολύ τη μουκάλα και πίνω δ,τι έχω! Ω! Άν είχα πιεί λιγότερο τις γιορτές των Χριστουγέννων θα μου είχε περισσέψει κάτι κ' έτσι θα σάς έδειχνα ότι δεν είμαι άκαρδος...

Τό έέρουμε πώς δεν είσαι άκαρδος, του απάντησε ένας από τούς εργάτες. Όλοι μας ήμαστε πρόθυμοι να προσφέρουμε για σένα δ,τι θέλεις...

Σας έπαιναλαμθάνω πώς δεν θέλω δανεικά, έιπε ο Άναπαράδιος ξεροκέφαλος σαν μουλάρι.

— Μά πρέπει να...

— Ά, σουτ! Άμα λέω όχι, είναι όχι...

Μά μόλις άποτελείωσε αυτή τη φράση, ο Άναπαράδιος χτύπησε το μέτωπο σαν να του ήρθε μία ξαφνική έμπνευσις.

Δεν θέλω δανεικά, έπρόσθεσε άπευθυνόμενος στον Μαγκλουάρ. Θα μου δώσης όμως χρήματα για να προσφέρω κι' εγώ κάτι στον Έρανο και θα σου δώσω έν, αντίλλαγμα, κι' εγώ κάτι στον Έρανο και θα σου δώσω έν αντίλλαγμα.

— Έν' αντίλλαγμα; ρώτησε ο οργανοπαίχτης.

— Ναι.

Και ο Άναπαράδιος, ψάχνοντας μέσα στην τσέπη της μπλούζας του, λαδωμένος έβγαλε ένα παλιό πορτοφόλι λιγωμένο και πήρε από μέσα ένα γαλαζωπό, χαρτί, διπλωμένο στα δύο το οποίο έδωσε στον Μαγκλουάρ.

Τί είναι αυτό; ρώτησε εκείνος, γελώντας. Κανένα χιλιάρικο μήπως;

— Όχι... Είν' ένα λαχείο για τη μεγάλη κλήρωση όπερ του Τεχνικού Όρφανοτροφείου... Τό αγοράσα μία μέρα που είχα περισσευούμενα λεφτά και δεν ήξερα τί να τά κάνω. Στοιχίζει ένα φράγκο και μπορεί να κερδίση κανείς μ' αυτό μεγάλα ποσά: πέντε χιλιάδες, δέκα χιλιάδες, πενήντα χιλιάδες... Βάλε λοιπόν ένα φράγκο για μένα στον Έρανο και πάρε το λαχείο... Θα είναι δικό σου, και, αν κερδίσης κανένα μεγάλο ποσόν, τόσο το καλλίτερο για σένα... θα πλουτίσης μικρό μου Μαγκλουάρ...

Ο Μαγκλουάρ έσπρώξε το λαχείο που του έδινε ο Άναπαράδιος.

— Κράτα το, του έιπε θα θάλω για σένα ένα φράγκο...

— Ποτέ! ξεφώνισε ο Άναπαράδιος μανιασμένος. Κράτα το λαχείο, γιατί άλλωθς θα πιστέψω πώς με περιφρονείς και πώς με θεωρείς έναν τιποτένιο.

— Καλά, ξεροκέφαλε, δός μου το λαχείο σου και αν κερδίσω τόν πρώτο άριθμό...

Ο Άναπαράδιος δεν άφησε το Μαγκλουάρ να τελειώση τη φράση του που είχε άρχισει. Μαντεύοντας τη σκέψη του, φώναξε:

— Όχι, δεν θέλω να μοιραστούμε τα κέρδη... θα τα πω όλα και θα σκάσω... Τό λαχείο είναι δικό σου, όπως δικά σου θα είναι και τα χρήματα... αν κερδίσης...

— Τουλάχιστον, έιπε ο Μαγκλουάρ γελώντας, δεν θ' άρνηθής να σου κάνω ένα μεγάλο τραπέζι...

— Ά! όσο γι' αυτό δέχομαι... Σύμφωνοι...

Ο Μαγκλουάρ έρριξε ένα φράγκο μέσα στο καπέλλο κι' έπειτα μέτρησε το προϊόν του έράνου.

— Έκατόν είκοσι έφτά φράγκα! φώναξε.

Όλοι άρρισαν να χειροκροτούν.

Ευχαριστώ, σύντροφοί μου, έιπε ο κουλός, είστε όλοι τίμιοι άνθρωποι. Με τα χρήματα αυτά θα μπορέσω να αγοράάσουμε ένα τάφο στο νεκροταφείο του Σαιν-Ουέν, να τού θάλουμε σταυρό και ν' αγοράάσουμε έναν ώραίο στέφανο για την κηδεία με την έπιγραφή:

«Οι εργάται των εργοστασίων του Σαιν-Ουέν, εις μίαν άδελφήν των πτωχών εργάτιδας».

Οι εργάτες περιστοιχισαν τόν οργανοπαίκτη κι' όλοι ήθελαν να τόν συγχαρούν για την έμπνευσί του.

Ο Μαγκλουάρ, σαστισμένος, δεν είξερε πώς να γλυ-

μεγαλώση αυτή την όρφανούλα όπως θα την μεγάλωνε μία γυναίκα; Ποιό όρφανοτροφείο θα μπορούσε ν' άγρυπνήσ' αυτήν σ' αυτήν μία θετή μητέρα, που θα την αγαπούσε σ' α να ήταν πραγματικά κόρη της;

— Κόρη της! έπρόσθεσε με φωνή θαθεία. Είχα κι' εγώ μία κόρη... Μά την έχασα... Θα μεγαλώσω αυτήν έδω... Θα την περιβάλω με χάδια... με τρυφερότητες... με φροντίδες... Θα μου θυμίζει τó παιδί μου...

Και πού σιγανά ακόμα, με φωνή που μόνο ή ίδια την άκουσε, έιπε:

— Κι' ο Θεός να με βοηθήση να την προσέχω καλύτερα άπ' ό,τι πρόσεχα την κόρη μου...

Οι πελάτες της κ' Ώμπεν κυτταζόντουσαν κι' άναρωτιόντουσαν αν έπρεπε να έπιδοκιμάσουν ή ν' άποδοκιμάσουν αυτό που είχαν άκούσει κι' αν ή άπλη θυρωρός του εργοστασίου Μπερνιέρ θα μπορούσε ν' αντικαταστήση τη Δημοσία Πρόνοια.

Η μαμά Βερονίκη περεξήγησε τη σημασία αυτών των βλεμμάτων.

— Μήπως νομίζετε, ρώτησε, ότι μ μπορεί κανείς να μ' έμποδίση να υιοθετήσω αυτό τó κορίτσι;

Κι' έπειδή κανείς δεν της απάντησε, εξακολούθησε άπευθυνομένη προς τó γυιό του Γαβριήλ Σαθάν:

τωση από τα συγχαρητήρια αυτά.

Βρήκε ώστόσο ένα πλάγιο μέσον για να διακόψη τις διαχύσεις των εργατών.

— Ναί, έιπε, ό,τι κάναμε ήταν καλό... Ήταν τó καθήκον μας... Μά σκεφθήκαμε μόνο την πεθαιμένη μητέρα... Μένει όμως τó παιδί ζωντανό, όρφανό και μόνο στον κόσμο. Τί θ' άπογίνη ή φτωχή μικρούλα;

Μία γυναίκα ψιθύρισε τότε:

— Μά υπάρχουν όρφανοτροφεία.

Η κυρά Βερονίκη, ή θυρωρός του εργοστασίου Μπερνιέρ, άκουσε αυτή τη στιγμή.

Στην άρχή δεν μίλησε, μά μόλις άκουσε τη λέξη «όρφανοτροφεία» τινάχθηκε επάνω κι' έλαθε ξαφνικά τó λόγο:

— Ω! όχι! όχι! Όχι σ' όρφανοτροφείο! φώναξε σφίγγοντας την κόρη της Ζερμαίν στο στήθος της.

— Μά... πήγε να πη ή γυναίκα που είχε διατυπώσει αυτή την πρόταση.

— Όχι! ξανάπε ή Βερονίκη, ζωηρά. Μή προτείνετε ποτέ, να σταλή ένα παιδί σ' όρφανοτροφείο, όταν μπορεί κανείς να τó υιοθετήση... Δεν κατηγορώ τά όρφανοτροφεία... Κάθε άλλο... Είναι άναγκαία... Δίνουν προστασία στους έντελώς έγκαταλειμμένους... Μά δεν άρχει εκεί μέσα στοργή... Τά όρφανοτροφεία εξασφαλίζουν τη ζωή των παιδιών, μά δεν μπορούν να τούς δώσουν τις χαρές της ήλικίας τους... Τά φυλακίζουν μέσα στα σπίτια όπου ή πειθαρχία είναι άσστηρή, όπου θα σιλεύει, ίσως ή δικαιοσύνη, μά που δεν έχουν κανέναν άέρα οίκογενειακό.

Η μαμά Βερονίκη άπλωσε τó χέρι της προς τη Μάρθα κι' εξακολούθησε:

— Ποιό όρφανοτροφείο θα μπορούσε να

—Θέλεις να γίνω ή μαμά σου εγώ; ρώτησε ή Βερονίκη.

— Κύριε Έρρικε, σεις πού είσθε τόσο σπουδαγμένοι, πρέπει να τ'ο ξερετε αυτό... Πέστε μου τι πρέπει να κάμω για να υιοθετήσω την ορφανούλα ;

— Πρέπει, καλή μου κυρία Βερονίκη, της απάντησε ο νέος, να πάτε στον αστυνόμο του Σαντ-Ουέν και να του ανακοινώσετε τη φιλάνθρωπη απόφασί σας... Αυτός θα σας υποδείξει τι πρέπει να κάνετε κατόπιν για να πραγματοποιήσετε το σχέδιό σας, το οποίο είμαι βέβαιος πως θα εγκριθεί απ' τις αρχές, αν αποδείξετε ότι είσθε σε θέσι να επαρκεσετε στις ανάγκες της ορφανής.

— Κερδίζω αρκετά και μπορώ να την τρέφω, να τη ντύω και να τη σπουδάσω.

— "Α ! Όσο γι' αυτό, ναί ! έπεδοκίμασε η ξενοδόχα κυρά Ώμπέν. Είσαι μια καλή και αξία γυναίκα, κυρία Βερονίκη, και αν, για να μεγαλώσης τη μικρούλα, έχης ανάγκη από βοήθεια, μην ξεχνάς ότι η κυρά Ώμπέν, είν' έδω...

— Κι' ο Μαγκλουάρ επίσης ! πρόσθεσε ο κουλός οργανοπαίχτης.

Έκείνη τη στιγμή, η μικρούλα Μάρθα συνήλθε από τη λιποθυμία της.

Έρριξε γύρω της μια ξαφνιασμένη, ματιά, σαν ν' αναρωτιώταν πού ήταν, κι' έπειτα καθώς η αναμνήσεις ξύπνησαν στο μυαλό της, σκέφτηκε τη μητέρα της :

— Μαμά ! Μαμά ! φώναξε σαν τρελλή.

Ακούγοντας αυτή την πονεμένη κραυγή, η Βερονίκη, ανασκίρτησε κι' αγκάλιασε τη Μάρθα.

— Άγαπημένη μου μικρούλα, της είπε, μη φωνάζεις πια τη φτωχή σου μαμά... Ξέρεις ότι δεν μπορεί να σου απαντήσει...

— Τό ξέρω... Τό ξέρω... τραύλισε η μικρούλα με λυγμούς. Ξέρω ότι δεν μ' ακούει πια η μικρή μου μαμά κι' όπι δεν θα μου απαντήσει ποτέ... ποτέ πια... Ξέρω πως πέθανε...

Τότε ξαφνικά, με μια άκατανίκητη όρμη της καρδιάς, με μια θαυρία συγκίνηση, η Βερονίκη, ρώτησε :

— Θέλεις να γίνω η μαμά σου... έγω ;

XV

Ακούγοντας αυτή την απροσδόκητη έρώτηση : «θέλεις να γίνω η μαμά σου, έγω ;» η Μάρθα προσήλωσε τα δακρυομένα μεγάλα μάτια της στην αγαθή γυναίκα.

Ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε τη Βερονίκη.

Αισθάνθηκε μέσα της μι' άλλόκοτη και μυστηριώδη συγκίνηση.

— Έσεϊς, μαμά μου ;, τραύλισε.

— Ναί, έγω, λατρευτή μου μικρούλα... Δεν μπορείς να μείνεις μόνη και, αν θέλεις, θα σε πάρω μαζί μου... Θά σ' αγαπάω με όλη μου την καρδιά... Θά σ' αναθρέψω... Θά μεγαλώσης κοντά μου και θ' άγρυπνώ κοντά σου σαν καλή μητέρα...

Η φωνή της Βερονίκης προκαλούσε στη μικρούλα Βερονίκη την ίδια παράδοση εντύπωση που της είχε κάνει προηγούμενος το θέλημα της.

— Μά δεν σάς γνωρίζω, κυρία... τραύλισε.

— Θά σε μάθω έγω να με γνωρίσης και να μ' αγαπήσης...

— Και δεν θα μ' έμποδιζετε να συλλογίζωμαι τη φτωχή μητερούλα μου που δεν θα την ξαναβω πια ;

— "Ιστιά-ιστία, αγαπημένη μου, θα σου μιλάω έγω όλοένα γι' αυτή για να μην την ξεχάσης...

— "Ω ! δεν θα την ξεχάσω ποτέ !... Ποτέ !...

Και τὰ δάκρυα της μικρούλας ξεχύθηκαν πάλι άσυγκράτητα...

Η Βερονίκη, ξαναείπε :

— Θά προσευχόμαστε κ' η δυο γι' αυτήν και θα πηγαίνουμε συχνά λουλούδια στον τάφο της... Λοιπόν, πές μου, θέλεις ν' αντικαταστήσω τη μητέρα σου ;

— Όσο θυσιάζω κι' αν ήταν στον πόνο της, η Μάρθα αισθάνονταν μια άκατανίκητη έλξη προς την αγαθή γυναίκα που της μιλούσε.

— Ναί... είπε ανάμεσα απ' τούς λυγμούς της, ναί... τó θέλω... αν μ' αγαπάτε όπως μ' αγαπούσε εκείνη...

Και παθαίνοντας μια καινούργια κρίση, ξανάπεσε λιπόθυμη στην άγκαλιά της Βερονίκης.

Η συγκινητική αυτή σκηνή είχε ταράξει όλες τις καρδιές και τὰ μάτια όλων ήσαν υγρά.

— Δεν τελειώσαμε ακόμα, είπε η κυρά Ώμπέν, σκουπί...

ζοντας τὰ δάκρυά της. Πρέπει να δηλώσουμε στο δημαρχιστόν θάνατο... να συνεννοηθούμε με τόν εργολάβο κηδεϊών... να δούμε τόν κ. έφημέριο... Πρέπει να τ' αναλάβω ένας άντρας αυτά...

— "Ο Μαγκλουάρ... είπαν δυο - τρείς φωνές.

— Ναί, παιδιά μου, τ' αναλαμβάνω, είπε ο κουλός. Θ' ασχοληθώ μ' όλα και σάς έγγυώμαι πως δεν θα ξεχάσω τίποτε. Μά για να δηλώσω τó θάνατο, κυρά Ώμπέν, μου χρειάζονται χαρτιά που να πιστοποιούν την ταυτότητα της νεκρής... τούλάχιστον η πράξις της γεννήσεώς της...

— Έχω ότι χρειάζεται, απάντησε η ξενοδόχα ψάχνοντας τις τσέπες της για να θρη τὰ χαρτιά που της είχε παραδώσει η Ζερμαίν λίγες στιγμές πρό του θανάτου της. "Εχω τó πιστοποιητικό της γεννήσεως της μητέρας καθώς και της κόρης... Νά, πάρ' τα !. Είν' ότι σου χρειάζεται.

Στό εργοστάσιο όπου δούλευε και στο ξενοδοχείο της κυράς Ώμπέν, η πεθαμένη ήταν γνωστή μονάχα με τó μικρό της όνομα Ζερμαίν.

Γι' αυτό ένα άσθημα περιεργείας, πολύ φυσικό άλλωστε, τούς κυρίευσε όλους: θά μάθαιναν ασφαλώς τώρα τó οικογενειακό όνομα της μικρής Μάρθας και της μητέρας της.

Ο Μαγκλουάρ πήρε τὰ πιστοποιητικά, τὰ ξεδίπλωσε και τούς έρριξε μια ματιά.

— Έν τάξει είπατε κατόπιν. Νά η πράξις της γεννήσεως της μητέρας : «Ζερμαίν-Ντενίς Σολλιέ, γεννηθείσα έν Παρισίς τó 1865».

Μολοντί η κυρά Βερονίκη είχε εκείνη τη στιγμή, συγκεντρωμένη όλη της την προσοχή στη Μάρθα, την όποια προσπαθούσε να συνεφέρει, άκουσε ώστόσο τó Μαγκλουάρ.

Ακούοντας τὰ όνόματα «Ζερμαίν-Ντενίς Σολλιέ», πετάχτηκε έπάνω σαν να την τίνανε έλατήριο, έγκαταλείποντας την μικρή ορφανή στα χέρια της σεργιτάρας Μαρίας, ή όποια είχε τρέξει να την βοηθήσει.

Τό πρόσωπό της είχε γίνει πελιδνό κι' όλο τó κορμί της έτρεμε. Τά μάτια της, διεσταλμένα, τρομαχτικά στην έκφραση, προσηλωθήκαν στον Μαγκλουάρ και τὰ τρεμάμενα χείλη της ψιθύριζαν :

— Ζερμαίν... Ντενίς... Σολλιέ...

Ο Μαγκλουάρ έξακολουθούσε την άναγνωση του πιστοποιητικού :

—...Νόμιμος κόρη του Πέτρου Σολλιέ, και της Βερονίκης Ντυπόν...

Η Βερονίκη, ξετρελλαμένη, τρεκλίζοντας σαν μεθυσμένη, έτρεξε προς τόν μονόχειρα οργανοπαίκτη :

— Άκουσα καλά ; φώναξε με φωνή σπασμένη από τη συγκίνηση. Άκουσα καλά αυτό που είπατε : «Ζερμαίν-Ντενίς Σολλιέ», κόρη του Πέτρου Σολλιέ και της Βερονίκης Ντυπόν...» "Ετσι είναι τὰ όνόματα ;

— Ναί, έτσι είναι, απάντησε ο Μαγκλουάρ, είναι τó πιστοποιητικό της γεννήσεως της μητέρας της μικρής Μάρθας...

Και έβειξε τó χαρτί, του όποιου είχε διαβάσει τó κείμενο.

Η Βερονίκη του τó πήρε απ' τὰ χέρια του και, μόλις συγκρατούμενη με τὰ μάτια έξαλλα, τó ξαναδιάβασε με δυνατή φωνή :

— Ζερμαίν-Ντενίς Σολλιέ, νόμιμος κόρη του Πέτρου Σολλιέ και της Βερονίκης Ντυπόν, γεννηθείσα την 19 Δεκεμβρίου 1865.

Ένα τρομερό ξεφωνητό θγήκε απ' τó λαρύγκι της :

— Ζερμαίν Σολλιέ ! φώναξε. Γεννηθείσα τó 1865 !... Μά είναι η Ζερμαίν !... Είναι η κόρη μου ! η χαμένη μου κόρη !... Είναι τó παιδί μου που τόσο τ' αναζητήσα...

που τόσο τó έκλαψα. "Κι' αυτό τó λατρευτό μικρό πλάσμα, έξακολουθούσε απλώνοντας τó χέρι προς τη Μάρθα, αυτός ό άγγελος του καλού Θεού, είναι ή έγγονή μου...

Σας λέω πως η Ζερμαίν ήταν ή κόρη μου, ή κόρη μου, ή κόρη μου... Καί τήν ξαναεθρίσκω σήμερα... τήν ξαναεθρίσκω νεκρή... "Ω ! κόρη μου ! Κόρη μου !

Και έβειξε τó χαρτί, του όποιου είχε διαβάσει τó κείμενο.

Η Βερονίκη του τó πήρε απ' τὰ χέρια του και, μόλις συγκρατούμενη με τὰ μάτια έξαλλα, τó ξαναδιάβασε με δυνατή φωνή :

— Ζερμαίν-Ντενίς Σολλιέ, νόμιμος κόρη του Πέτρου Σολλιέ και της Βερονίκης Ντυπόν, γεννηθείσα την 19 Δεκεμβρίου 1865.

Ένα τρομερό ξεφωνητό θγήκε απ' τó λαρύγκι της :

— Ζερμαίν Σολλιέ ! φώναξε. Γεννηθείσα τó 1865 !... Μά είναι η Ζερμαίν !... Είναι η κόρη μου ! η χαμένη μου κόρη !... Είναι τó παιδί μου που τόσο τ' αναζητήσα...

που τόσο τó έκλαψα. "Κι' αυτό τó λατρευτό μικρό πλάσμα, έξακολουθούσε απλώνοντας τó χέρι προς τη Μάρθα, αυτός ό άγγελος του καλού Θεού, είναι ή έγγονή μου...

Σας λέω πως η Ζερμαίν ήταν ή κόρη μου, ή κόρη μου, ή κόρη μου... Καί τήν ξαναεθρίσκω σήμερα... τήν ξαναεθρίσκω νεκρή... "Ω ! κόρη μου ! Κόρη μου !

Και έβειξε τó χαρτί, του όποιου είχε διαβάσει τó κείμενο.

Η Βερονίκη του τó πήρε απ' τὰ χέρια του και, μόλις συγκρατούμενη με τὰ μάτια έξαλλα, τó ξαναδιάβασε με δυνατή φωνή :

— Ζερμαίν-Ντενίς Σολλιέ, νόμιμος κόρη του Πέτρου Σολλιέ και της Βερονίκης Ντυπόν, γεννηθείσα την 19 Δεκεμβρίου 1865.

Ένα τρομερό ξεφωνητό θγήκε απ' τó λαρύγκι της :

— Ζερμαίν Σολλιέ ! φώναξε. Γεννηθείσα τó 1865 !... Μά είναι η Ζερμαίν !... Είναι η κόρη μου ! η χαμένη μου κόρη !... Είναι τó παιδί μου που τόσο τ' αναζητήσα...

που τόσο τó έκλαψα. "Κι' αυτό τó λατρευτό μικρό πλάσμα, έξακολουθούσε απλώνοντας τó χέρι προς τη Μάρθα, αυτός ό άγγελος του καλού Θεού, είναι ή έγγονή μου...

Σας λέω πως η Ζερμαίν ήταν ή κόρη μου, ή κόρη μου, ή κόρη μου... Καί τήν ξαναεθρίσκω σήμερα... τήν ξαναεθρίσκω νεκρή... "Ω ! κόρη μου ! Κόρη μου !

Και έβειξε τó χαρτί, του όποιου είχε διαβάσει τó κείμενο.

Η Βερονίκη του τó πήρε απ' τὰ χέρια του και, μόλις συγκρατούμενη με τὰ μάτια έξαλλα, τó ξαναδιάβασε με δυνατή φωνή :

— Ζερμαίν-Ντενίς Σολλιέ, νόμιμος κόρη του Πέτρου Σολλιέ και της Βερονίκης Ντυπόν, γεννηθείσα την 19 Δεκεμβρίου 1865.

και δεν σε ξαναείδα ζωντανή...

Η δυστυχισμένη μητέρα, φαινόταν σαν τρελλή.

Όρμησε προς τη Μάρθα που ήταν πάντα λιπόθυμη, την έπηρε από τὰ χέρια της υπηρέτριας της Μαρίας, και τη γέμισε οίληματα.

— Περιποιήσου την καλά !... Είπε στη Μάρια. Πρόσεχε την ! Θά ξεναγώσω !... Είναι η κόρη της Ζερμαίν... Είναι τó παιδί της κόρης μου !... Νά γιατί η καρδιά μου μ' έσπρωχνε προς αυτήν, να γιατί μόλις την είδα την άγαπήσα !

Η Βερονίκη, ξαφνικά, έπαψε να μιλά...

Μιά όουνηρή σκέψις είχε περάσει από τó αναστατωμένο μυαλό της...

Και, τρέχοντας προς τόν Μαγκλουάρ, του φώναξε :

— Τό πιστοποιητικό της γεννήσεως της έγγονής μου !... Δότε τó μου !... Θέλω να μάθω τó όνομα του άνδρος που έγκατέλειψε έτσι τη γυναίκα του και τó παιδί του...

Ο Μαγκλουάρ όμως δ'σταζε να της τó δώσει...

— "Ω ! δότε τó μου ! Δότε τó μου ! φώναξε η Βερονίκη ανατριχιάζοντας.

Ο οργανοπαίκτης μ'ι μπορώντας πια ν' άρνηθι, της τó έδωσε.

Με χέρι τρεμάμενο ή θυρωρός ξεδίπλωσε τó έγγραφο και τó διάβασε :

Μιά κραυγή όργης κι' άγανακτήσεως ξεφύγε απ' τó λαρύγκι της.

— "Ω ! τόν άνδρo ! Τόν άτιμο ! φώναξε κατόπιν με τὰ δόντια σφιγμένα, με φωνή σφυριχτή...

Και, παίρνοντας την κυρά Ώμπέν απ' τó χέρι, της είπε :

— "Οδηγήστε με στο δωμάτιό της... Η μητέρα της τούλάχιστον θά είναι κοντά της και θά της παρασταθι ός ότου να την πάρουν από δώ...

Η ξενοδόχα θγήκε μαζί της απ' την αίθουσα του εστιατορίου, αφήνοντας τούς πελάτες καταταραγμένους από τη θαυρία συγκίνηση που τούς είχε προκαλέσει ή σπαραχτική αυτή σκηνή.

Λίγο έλειψε ή Βερονίκη να σωριασθι κάτω, καθώς διέσχιζε τó κατώφλι της νεκρικής κάμαρης, όπου αναπαύοταν ή κόρη της.

Τά πόδια της λύγιζαν κάτω απ' τó σώμα της κ' ή καρδιά της δεν χωρούσε πια μέσα στο στήθος της.

Βλέποντας την να μπαίνει μέσα μαζί με την κυρά Ώμπέν, ή Κατερίνα, ή υπηρέτρια, που προσευχόταν κοντά στο κρεβάτι, τραβήχτηκε λίγο παραμερα.

Η Βερονίκη έκανε μερικά θήματα κλονιζόμενη, ενώ τὰ μάτια της, πλημμυρισμένα στα δάκρυα προσηλωθήκαν στο άδυνατισμένο και χλωμό πρόσωπο εκείνης που ήταν κόρη της.

Σωριάσθηκε κατόπιν κοντά στη νεκρική κλίνη απλώνοντας τὰ χέρια της προς τó παιδί της.

— Ζερμαίν... Ζερμαίν...

Ζερμαίν μου... έπαναλάμβανε με θαυριούς στεναγμούς. "Ω ! φτωχή μου κόρη !...

Και άνασκαμώνοντας μέσα στα χέρια της τó κ'όφ'λι της πεθαμένης, άκούμπησε τὰ χείλη της στο παγωμένο της μέτωπο.

Τά κράτησε εκεί έπι πολλή ώρα, κλαίγοντας, όλοζώντας.

— Ήταν λοιπόν γραφό να την ξαναβω έτσι ; τραύλισε έξαλλη. Νά την ξαναβω νεκρή, σκοτωμένη από την κούραση, από τις στερήσεις, από την θλίψη...

— "Ω ! πόσο μισώ τόν άτιμο που μου έκαψε και μου σκότωσε τó παιδί μου !

Η ώρα έν τω μεταξύ περνούσε.

Σε κάποια στιγμή, ή πόρτα τού δωματίου άνοιξε άργα και ο Μαγκλουάρ παρουσιάστηκε :

— Κυρία Σολλιέ... είν...

πε με σιγανή φωνή :

Η κυρά Ώμπέν και ή Βερονίκη γύρισαν για να δουν ποιός είχε μιλήσει.

Όταν ή μητέρα της Ζερμαίν είδε τόν οργανοπαίκτη ξεσπασε σε νέους λυγμούς.

— Νά ή κόρη μου !... Τό φτωχό μου παιδί... είπε απλώνοντας τó χέρι πάνω απ' τó πτώμα.

Ο Μαγκλουάρ προχώρησε προς αυτήν :

— Θάρρος, κυρία Βερονίκη, της είπε, τó χτύπημα είναι σκληρό... τó καταλαβαίνω... Η θλίψις σας είναι άπέραντη... Είναι φυσικό... Μά είστε από τις γυναίκες εκείνες που δεν αφήνουν την άελπισία να τις συντρίβη...

Μπορέσατε ν' άντισταθίτε στις δυστυχίες της ζωής σας. Δεν πρέπει λοιπόν να ξεχνάτε ότι έχετε τώρα να έκτελέσετε καθήκοντα ανώτερα, κυρία Σολλιέ.

— Ποιό άλλο καθήκον έχω, παρά να μείνω κοντά στη νεκρή κόρη μου, απάντησε ή θυρωρός του εργοστασίου Μπερνιέρ.

— Σας περιμένουν...

— Με περιμένουν ;

— Ναί, τó κουδούνι για την έπιστροφή των εργατών του κ. Μπερνιέρ έχει σημάνει πριν από ώρα. Φεύγοντας για νάρητε έδω κλείσατε την πόρτα του εργοστασίου και, τώρα για να ξαναρχίσουν οι έργατες τη δουλειά τους πρέπει να μπορέσουν να μπου μέσα.

Η Βερονίκη που ήταν πάντα γονατιστή, σηκώθηκε.

— Ναί... έχετε δίκιο !... Τό καθήκον, είπε. Θά μ'ε συγχωρέσουν όμως που τó ξεχάσα για λίγες στιγμές, όταν μάθουν τó γιατί...

Έσκυψε πάλι πάνω απ' τη νεκρή κόρη της και φίλησε τó μέτωπο, ψιθυρίζοντας :

— Θά ξαναγυρίσω...

Κατόπιν καταβάλλοντας μια ήρωική προσπάθεια για να έπιβάλι προσηρινώς σιωπή στον πόνο της, είπε δυνατά :

— Δεν πρέπει να σκεφθω τώρα παρά τó καθήκον που μου έπιβάλλει ή εργασία μου... Θά σκεφθω άργότερα τó καθήκον μου, ως μητέρας...

Και άκολουθούσε τόν Μαγκλουάρ και την κυρά Ώμπέν.

Η Φραγκίσκη, μια από τις υπηρέτριες του εστιατορίου άνέβηκε για να πάρη κοντά στη νεκρή τη θεία της Κατερίνας...

— Έγώ θά κάνω όλα τὰ διαθήματα για την κηδεία, όπως είπαμε, είπε διακριτικά ο οργανοπαίκτης στη Βερονίκη.

— Μάλιστα, φίλε μου, μάλιστα, καλέ μου Μαγκλουάρ, απάντησε εκείνη, σφίγγοντας τó μοναδικό του χέρι. Δεν μ'ας έπιτρέπει να ν'άρηθωμε τὰ χρήματα που προσέφεραν οι καλοί μας έργατες για τó φτωχό μου παιδί. Άς πάρουμε τὰ πράγματα όπως είναι. Μά μην κάνης καθόλου οικονομίες. Θέλω ή Ζερμαίν να κηδευτ'ι μ' άξιοσέπεια... Κατόπιν, θά μου δώσης λογαριασμό των δσων ξόδεψες, δεν είν' έτσι, καλέ μου Μαγκλουάρ ;

— Ναί, θα σιστήτε σε μένα, κυρία Σολλιέ !

Κάτω, ή μικρούλα Μάρθα, είχε άνακτήσει για δεύτερη φορά τις αισθήσεις της. Μά όπερβολικά εύαίσθητη και νευρική καθώς ήταν, έπειτ' από τσάσε συγκινήσεις ανώτερες των δυνάμεών της, ήταν κυριολεκτικώς έκμυθνεμένη.

Οι νηήγοροι παλμοί της κ' ή έσπρις του προσώπου της φανέρωναν δυνατό πυρετό, κ' ή έξάντληση της προκαλούσε όπνηλία άκατανίκητη.

(Άκολουθεί)

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : Όδoς Ιερμανού Παλαιών Πατρών 5 β'

(Τηλέφωνον: 26-135)

Ίδρυτής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής : ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατοικία : Άλκαμένους 127.

Όσοι συνδρομούν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΝ» :

Έσωτερικό δι' Έν Έτος Δραχ. 250

Έξωτερικό Δολάρια 6

Έξωτερικό Δολάρια 6

Έξωτερικό Δολάρια 6

Έξωτερικό Δολάρια 6

Έξωτερικό Δολάρια 6

Έξωτερικό Δολάρια 6

Έξωτερικό Δολάρια 6

Έξωτερικό Δολάρια 6

Έξωτερικό Δολάρια 6

Έξωτερικό Δολάρια 6

Έξωτερικό Δολάρια 6

Έξωτερικό Δολάρια 6

Έξωτερικό Δολάρια 6

Έξωτερικό Δολάρια 6

Έξωτερικό Δολάρια 6

Έξωτερικό Δολάρια 6

Έξωτερικό Δολάρια 6

Έξωτερικό Δολάρια 6

Έξωτερικό Δολάρια 6

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

ΧΡΥΣΕΣ ΑΛΥΣΙΔΕΣ

Ο Ζάν Μοργκάν έπιασε άξαφνα τὸ χέρι τοῦ φίλου του Σαρλιέ καὶ τὸν ρώτησε μὲ μιὰ παράξενη φωνή:

— Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ γυναῖκα πού μπαίνει τώρα στὸ μπάρι; Μήπως τὴν ξέρεις;

— Ὁ Σαρλιέ ἔρριξε μιὰ ματιά στὴν πόρτα καὶ χαμογέλασε. — Λές γιὰ ἐκείνη τὴ μελαχροινὴ πού εἶναι ντυμένη μὲ τὴν μεγάλη κομψότητα; Περιέργοι! Μὰ ἐσύ ξέρεις καλά τὶς γυναῖκες... Εἶναι ἀλήθεια ὅμως ὅτι αὐτὴ ἐκεῖ εἶναι καινούργια.

— Μὰ ποιὰ εἶναι λοιπόν;
— Εἶναι ἡ Γκλάντυς Νιλ. Εἶναι μανκενὲν στοῦ Λεζέρ. Ἐκεῖ τὴ στολίζουν μὲ προσοχὴ καὶ κατόπιν γυρίζει στὰ κοσμικὰ κέντρα, ὅπου ἐπιδεικνύει τὶς τελευταῖες «κρεασιόν». Οἱ δύο ἄνδρες πού τὴν συνοδεύουν εἶναι δύο κομπάρσοι διχως σημασία.

— Μπορεῖς νὰ μοῦ τὴ συστήσης;
— Πολὺ εὐχαρίστως! Ἐκανε ὁ Σαρλιέ.

Ἀπὸ κοντὰ, ὁ Ζάν Μοργκάν θύηκε ὅτι ἡ μελαχροινὴ ἐκείνη νέα ἦταν πιδ πολὺ ἐπιθυμητὴ, πιδ μοιραία. Μὰ καὶ ἡ Γκλάντυς Νιλ ἔρριξε μιὰ εὐνοϊκὴ ματιά στὸν ὁμορφὸ νέο πού τὴν γνώρισε ὁ Σαρλιέ.

Μεταξύ τους δημιουργήθηκε ξαφνικὰ ἕνας παράξενος δεσμὸς, ὅλο φλόγα καὶ πάθος. Αὐτὸ τὸ φαινόμενο πολλοὶ ἄνθρωποι ἐξακολουθοῦν νὰ τὸ λένε κεραυνοβόλο ἔρωτα. Κανείς ἀπὸ τοὺς δύο ὥστόσο δὲν θέλησε νὰ κρύψει τὰ αἰσθηματὰ του ἀπὸ τὸν ἄλλο. Κι' ἔτσι, ὅστερ' ἀπὸ αὐτὴν τὴν πρώτη συνάντησί τους, ξανασυναντήθηκαν πάλι, μ' αὐτὴ τὴ φορὰ ἦσαν μόνοι.

Ὁ Ζάν Μοργκάν μὲ εὐλικρινεία, ἐξωμολογήθηκε τότε μὲ πάθος στὴ Γκλάντυς, τὸν φλογερὸ ἔρωτά του.

Ἐκείνη, ταραγμένη ἀπὸ τὴν συγκίνησι, τὸν κύτταξε μὲ τὰ θελοῦδινα μάτια της καὶ τοῦ εἶπε:

— Ζάν, εἶμαι βέβαιη πὼς λές ἀλήθεια... Μὰ εἶμαι κι' ἐγὼ εὐλικρινής, ὅταν σοῦ λέω πὼς μ' ἀρέσεις. Μπορῶ μάλιστα νὰ σε θεβαιώσω ὅτι νοιώθω γιὰ σενα ἕνα πολὺ τρυφερὸ αἰσθημα. Εἶναι «μπεγκέν»; Εἶναι ἔρωτας; Δὲν ξέρω, δὲν ξέρω τίποτε. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς θέλω νὰ εἶμαι εὐλικρινής μαζί σου. Τὸ παρελθὸν δὲν λογαριάζεται πειὰ. Εἶχα δυὸ-τρὲς περιπέτειες, ὅπως ὅλα τὰ κορίτσια, μὰ χωρὶς καμμιὰ σημασία... Πρόκειται λοιπὸν τώρα γιὰ τὸ μέλλον. Εἶμαι εἰκοσι τριῶν ἔτων καὶ ξέρω πὼς εἶμαι ὁμορφὴ, γιὰτὶ ἀλλοιῶς δὲν θὰ εἶχα τὴ θέσι πού ἔχω τώρα στὸν οἶκο μόδας τοῦ Λεζέρ. Εἶμαι λοιπὸν φιλόδοξη...

Εἶναι πολὺ φυσικὸ, ἔκανε ὁ Ζάν. Κι' ἐγὼ ἔχω τὶς φιλοδοξίες μου... — Λοιπόν, ἐξακολούθησε ἡ Γκλάντυς, ὁ ἔρωτας βέβαια εἶναι πολὺ ὁμορφος, μὰ δὲν θέλω νὰ καταστρέψω τὴ ζωὴ μου, ὅπως πολλὲς φίλες μου, μὲ τρελλὲς τὶς καρδιές. Δὲν θὰ σε ἀπατήσω ποτέ. Ἡ ἀπιστία καὶ τὸ ψέμα μὲ ἀηδιάζουν. Ἔτσι, ὅταν θὰ βρῶ ἕναν ἄνδρα πού θὰ μοῦ προσφέρει τὴν πολυτέλεια πού ὀνειρεύομαι, θὰ σοῦ τὸ πῶ. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη

δὲν θὰ ὑπάρχει πειὰ τίποτε μεταξὺ μας. Θὰ μένουμε δύο καλοὶ φίλοι. Θέλω μάλιστα νὰ μοῦ φερθῇς κι' ἐσύ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Κι' ἐσύ θὰ θελήσης νὰ παντρευθῇς μὲ μιὰ νέα πού νὰ ἔχη μεγάλη προίκα. Εἶναι φυσικὸ. Λοιπόν, εἴμαστε σύμφωνοι; Καθαρὰ πράγματα! Θέλω νὰ μὲ προειδοποιήσης σὰν καλὸς φίλος... Μὲ κατάλαβες;

Ὁ Ζάν Μοργκάν, στὴν ἀρχὴ, ἄκουγε αὐτὰ τὰ λόγια δίχως μεγάλη εὐχαρίστησι. Ἐπειτα ὅμως ἀναγκάστηκε νὰ ἀναγνωρίσῃ ὅτι αὐτὴ ἡ εὐλικρινεία τῆς Γκλάντυς τὸν συνέφερε. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελε κι' ἐκεῖνος. Μιὰ καθαρὴ συμφωνία. Μὰ, πρὸς τὸ παρόν, δὲν συλλογιζόταν τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν ὁμορφιὰ τῆς Γκλάντυς Νιλ.

— Εἴμαστε σύμφωνοι! τῆς ἀπάντησε. Σ' ἀγαπῶ, Γκλάντυς.

— Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, Ζάν... στέναξε ἐκείνη κι' ἔγυρε στὴν ἀγκαλιά του.

Κι' ἔτσι, ἕνα δολόκληρο χρόνον, ὁ ἔρωτας τους ἦταν ἀσυνεπὴς. Τὴν ἡμέρα, ὁ Ζάν Μοργκάν ἦταν στὸ γραφεῖο του. Ἦταν ἀρχιτέκτων. Ἡ Γκλάντυς πάλι ἀφιέρωνε ὅλες τὶς ὥρες της στὸν οἶκο μόδας τοῦ Λεζέρ. Τὸ θράδυ ὅμως ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους μαζί στὰ ἀριστοκρατικὰ κέντρα. Ἡ Γκλάντυς ἀπὸ ἐπαγγελματικὴν ἀνάγκη καὶ ὁ Ζάν ἀπὸ ματαιοδοξία.

Τὰ Σαββατοκύριακα ὅμως ἦταν δικὰ τους. Μιὰ ἀνοιξιὰτικὴ ἡμέρα, ἡ Γκλάντυς κι' ὁ Ζάν εἶχαν πάει στὶς κοῦρσες τοῦ Ὠτέιγ. Ἐκείνη ἐπεδείκνυε μιὰ ὑπέροχη τουαλέττα τοῦ Λεζέρ κι' ἐκεῖνος τῆς ἐξηγοῦσε ὅτι εἶχε παῖξει ἕνα μεγάλο ποσὸ σ' ἕνα «φαβορί», βέβαιος ὅτι θὰ ἐκέρδιζε μιὰ δολόκληρη περιουσία.

— Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ πού συναντήσαμε; τὸν ρώτησε ἄξαφνα ἡ Γκλάντυς. Ἡ νέα πού εἶναι μαζί τους ἔγινε κατακόκκινη μόλις σ' ἀντίκρισε...

— Μπᾶ... ἔκανε ὁ Ζάν, δίχως νὰ μπορῇ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ του.

— Εἶναι αὐτὴ πού θὰ παντρευθῇς, δὲν εἶναι ἔτσι; ἐξακολούθησε ἡ Γκλάντυς. Ἐχει μεγάλη προίκα. Μὰ γιατί δὲν μοῦ εἶπες τίποτε; Τὰ ἔμαθα ἀπὸ τὸν Σαρλιέ...

«Τί ἡλίθιος!» συλλογίσθηκε ὁ Ζάν. Κι' ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἀγαπημένη του.

— Ξέρεις; Τίποτε δὲν εἶναι βέβαιο ἀκόμη... Πὼς τὴν θρίσκεις;

Ἡ Γκλάντυς μὲ τὴν περιφρόνητικὴ ἐπιείκεια τῆς ὁμορφῆς γυναῖκας γιὰ μιὰ ἄλλη ἀπλὴ νύστιμη, τοῦ εἶπε:

— Ὡ! Δὲν εἶναι διόλου ἀσχημὴ... Μὰ, ἀλήθεια, ἔχω νὰ σοῦ πῶ κάτι, Ζάν... Δὲν θὰ σοῦ ἔλεγα ἀκόμη τίποτε, μὰ μιὰ καὶ παρουσιάσθηκε ἡ εὐκαιρία... Ἐ, λοιπόν, ζήτησε κάποιος νὰ μὲ παντρευθῇ... Ὁ Ζάν Μοργκάν ἐσφύρισε.

— Ποίος; φώναξε παράξενα.

Ἡ Γκλάντυς ἄρχισε νὰ γελά.

— Ἕνας Ἀμερικανός, ἀναπητὴ μου! τοῦ ἐξηγήσε. Μοῦ φαίνεται πὼς τὸν ξέρεις. Εἶναι ὁ Τζὼν Πέρκινς... Εἶναι βέβαια πασαπάνω ἀπὸ σαρανταπέντε χρόνων καὶ δὲν μοιάζει διόλου μὲ τὸν Ἀδωνί, μὰ εἶναι (Συνέχεια στὴ σελ. 38)

Μανκενὲν στοῦ Λεζέρ.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΤΟΥ ΑΝΡΙ ΣΑΜΠΡΟΛ

Ο Τζὼν Μπάτλερ ἔχει ἕνα πολυτελὲς μεγαρο μπροστὰ στοὺς Κήπους τοῦ Κένσιγκτον. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι διόλου περίεργο. Τὸ ἀλλόκοτο εἶναι ὅτι ἔχει κρεμάσει στοὺς τοίχους τοῦ σαλονιοῦ του ἕνα ζευγάρι τρύπια ἀθλητικὰ σανδάλια, ἕναν πάσσαλο κι' ἕνα μεγάλο σουγιά! Αὐτὰ τὰ ἀλλοπρόσωπα πράγματα εἶναι γιὰ τὸν Τζὼν Μπάτλερ ἱερὰ σὰν κειμήλια. Τὸν εἶχε μαζί του τὴν ἡμέρα πού κέρδισε τὸν «Μαραθῶνιο τοῦ Χρυσοῦ», στὸ Τράνσβαλ. Κι' αὐτὴ ἡ ἱστορικὴ νίκη τὸν ἔκανε πολυεκατομμυριούχο.

Ἡ ἱστορία του εἶναι ἀπὸ τὶς πὺν συναρπαστικὲς. Ὁ Τζὼν Μπάτλερ μοῦ διηγήθηκε ἕνα θράδυ πού ἡ εὐωδιὴ ἀπὸ τὰ ἐξωτικά λουλούδια τοῦ Κένσιγκτον τοῦ θύμιζαν τὴ Νότιο Ἀφρική.

— Ζοῦσα στὸ Τράνσβαλ, μοῦ εἶπε, τὴν ἐποχὴ πού θρέθηκαν κατὰ πλοῦσιες φλέβες χρυσοῦ στὸ Βάτερμπεργκ. Ἀμέσως, ἑκατὸν ἐξήντα μίλλια μακριὰ ἀπὸ τὴν Πρετώρια, συγκεντρώθηκαν εἰκοσι δύο χιλιάδες χρυσοθήρες!

Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦμουν κι' ἐγὼ. Ἡ χρυσοφόρος περιοχὴ τοῦ Βάτερμπεργκ εἶχε χωρισθῇ σὲ μεγάλες μερίδες κι' ὅποιοι πρόφαινε, ὅποιοι εἶχε πιδ γερά πόδια, καὶ πιδ μεγάλη ἀντοχή, θὰ ἔπαιρνε τὴν καλλίτερη. Ἐγὼ ἤξερα τὸν μηχανικό πού εἶχε κάνει τὴν διανομή. Ἔτσι εἶχε μάθει ὅτι στὶς δέκα μερίδες ἡ μιὰ μόνο ἦταν ὀχι καλή, ἀλλ' ὑποφερτὴ. Ὡστόσο, ἀνάμεσα σ' αὐτὲς ὑπῆρχε μιὰ πού, ἦταν σπουδαία. Ὅποιοι τὴν κέρδιζε, θὰ κολυμποῦσε στὸ χρυσάφι...

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἦμουν εἰκοσιτεσσάρων χρόνων. Μοῦ ἄρεσε ὁ ἀθλητισμός καὶ κάθε ἀπόγευμα ἔτρεχα στὸ γήπεδο τοῦ «Πρετώρια-Κλάμπ». Μοῦ ἄρεσαν οἱ δρόμοι ἀντοχής. Ἡ ἀπόστασις ὅμως πού ἔτρεπε νὰ τρέξουμε ἦταν μεγάλη: εἰκοσι πέντε μίλλια! Γι' αὐτὸ μάλιστα λεγόταν «Μαραθῶνιος τοῦ Χρυσοῦ».

Μὰ πῶς εἶπα, ἤμασε εἰκοσι δύο χιλιάδες χρυσοθήρες, ἀραιοσπῆνοι σ' ἕνα ἀτελείωτο μέταπο, ἔτοιμοι νὰ ξεκινήσουνε μόλις θὰ ἔπεφτε ἡ κανονία...

Δὲν θὰ ξεχάσω ποτέ τὸ θάρρος μου καὶ τὴν ἐκπληκτικὴ ἀπάθειά μου. Ξεκίνησα μαζί μὲ τοὺς ἄλλους, σὰν νὰ θρισκόμουν στὸ Στάδιο. Μὰ ἔπρεπε νὰ τοὺς ξεπεράσω, γιὰ νὰ μὴν παρασυρθῶ σὲ λίγο ἀπὸ τὶς μικρὲς ὁμάδες πού θ' ἀρχίζαν νὰ σωριάζωνται ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀπὸ τὴ δίωκα καὶ τὴν ἐξάντλησι. Κι' ἔτσι σιγά-σιγά, τὸ ἔδαφος μπροστὰ μου ἔκαθαρίσθηκε. Οἱ δρομεῖς κουράζονταν κι' ἔμεναν πίσω μου. Τὶ ἀγῶνας, θεέ μου! Θυμάμαι κάποιον πού ἔκλαιγε σὰν μικρὸ παιδί. Ἕνας ἄλλος ἦταν πεσμένος μπρούμυτα μὲ τὸ λασπωμένο ἵχνος ἐνὸς πέλματος στὴν πλάτη. Πιδ πέρα κάποιος ἄλλος, πέραντας εἶχε σπᾶσει τὰ μούτρα του κι' ἦταν αἰμόφυρτος...

Ἐξαφνα, θρέθηκε μόνος καὶ γιὰ μιὰ στιγμή πότεψα πὼς εἶχα χάσει τὸν δρόμο, γιὰτὶ δὲν ἔβλεπα πειὰ τὰ μεγάλα κόκκινα «παννῶ» πού κάθε μισὸ μίλλι ἔδειχναν τὴν διεύθυνσι. Γιὰ νὰ προσατολισθῶ, σκαρφάλωσα, σ' ἕνα μικρὸ λόφο κι' εἶδα τότε νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μου ἕνα κοπάδι ἀπὸ ἀντιλόπες. Πίσω τους ὑψονόταν τὸ κόκκινο «παννῶ». Καλὰ λοιπὸν εἶχε καταλάβει ὅτι εἶχα χάσει τὸν δρόμο. Μὰ γιατί ἔτρεχαν ἔτσι τρομαγμένες ἐκεῖνες ἡ ἀντιλόπες; Ἀπλούστατα, ἐκεῖ μπροστὰ εἶχαν παρουσιάσθῃ κατὰ δρομεῖς μὲ ἄσπρο πανταλονάκι! Σὲ λίγο, ἀπὸ πίσω τους, φάνηκε μιὰ ἄλλη ὁμάδα, μὲ κίτρινον. Τὴν εἶχα πάθει!

Ἀπὸ τὴν συγκίνησι λίγο

ἔλειπε νὰ λιποθυμῶ. Ἡ εταιρεῖες εἶχαν προσλάβει ἐπαγγελματίες δρομεῖς γιὰ νὰ καταλάβουν πρώτες τὶς καλλίτερες ἐκτάσεις τῆς χρυσοφόρου περιοχῆς! Μοῦ εἶχαν πῇ, στὴν ἐκκίνησι, ὅτι ἡ Γκόλντφιλντς εἶχε ὑποσχεθῇ 1000 λίρες στὸν Τόρμπελ, τὸν «ἄσσο» τοῦ Τράνσβαλ στὸν ἀνώμαλο δρόμο κι' ὅτι ἡ Γιοχάνεμπουργκ εἶχε πληρώσει 1500 λίρες στοὺς ἀδελφούς Γκρόνταλ, περιφίμους κι' αὐτοὺς δρομεῖς.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μ' ἔσωσε ὁ θυμός μου. Ὡρμησα σὰν τρελλὸς πρὸς τὸ δάσος πού ἔφραζε τὸν ὁρίζοντα κι' ὅστερ' ἀπὸ εἰκοσι λεπτά τῆς ὥρας ἔφθασα τοὺς κίτρινους. Πρώτος τραβοῦσε ὁ Τζᾶκ Γκρόνταλ. Τὸν γνώρισα ἀμέσως, γιὰτὶ εἶχα δῆ πολλές φορές τὴ φωτογραφία του στὶς ἐφημερίδες. Οἱ κίτρινοι σάστισαν μόλις μὲ εἶδαν. Μὰ ἐγὼ χαμογελοῦσα σαρκαστικά. Ἀρχισα νὰ τρέχω μαζί τους καὶ σὲ λίγο τοὺς ξεπέρασα. Αὐτοὶ μ' ἄφησαν νὰ τραβήξω, βέβαιοι γιὰ τὴ νίκη τους. «Τεμπέληδες!» συλλογίσθηκα. Νομίζετε πὼς θὰ ἀποκάμω...

Κοντὰ στὸ δάσος ἔφθασα καὶ τοὺς ἄσπρους. Ἦσαν πέντε καὶ ἀρχηγὸ τὸν Τόρμπελ. Ἐτρεχαν μὲ μιὰ ἀνεσι πού μὲ φόβισε. Πῆρα ἕνα μονοπάτι, λῶξεμα κι' ὅστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα τοὺς ἔφθασα σ' ἕνα ἔξωφο τοῦ δάσους.

Ὁ Τόρμπελ, μ' ἔβλεπε ἄλλο, τραβοῦσε μπροστὰ. Οἱ ἄλλοι εἶχαν μείνει πίσω. Ἐγὼ θρέθηκα τὴ μέση. Εἶχα πέσει στὴ φάκα! Ἐκλεισα τὰ μάτια μου καὶ μὲ λῶσσα, ἀρχισα νὰ τρέχω σὰν τρελλός. Ἐξὸ ἀπὸ τὸ δάσος, ἐγύρσα τὸ κεφάλι μου κι' εἶδα πίσω μου τὸν Τόρμπελ. Οἱ ἄλλοι, δὲν μπορούσαν νὰ πάρουν τὰ πόδια τους.

— Μοιλάει πὼς θὰ μὲ νικήσης; μοῦ φώναξε ὁ Τόρμπελ.

— Εἶμαι βέβαιος! τοῦ ἀπάντησα.

— Ὑστερ' ἀπὸ ἕνα μίλλι θὰ ἔχης σκάσει!...

Μὰ βιάζα ἀπὸ ἕνα μίλλι ἐγὼ ἐξακολουθοῦσα νὰ τρέχω. Ὁ Τόρμπελ μ' ἐπλησίασε τότε καὶ μ' ἐπιάσε ἀπὸ τὸ γόνατο.

— Εἶσαι ὁ Τζὼν Μπάτλερ τοῦ «Πρετώρια-Κλάμπ»; μὲ ρώτησε.

— Ναι.

— Ἀδίκαια κουράζεσαι. Αὐτὴ ἡ φλέβα τοῦ χρυσοῦ εἶναι ἕνα παραμῦθ...

— Μὰ ἐσύ γιατί τρέχεις;

— Ἐγὼ πληρώθηκα!

Ἐκατὸ γυῖρες πιδ πέρα, μοῦ ξαναφώναξε:

— Μπάτλερ! Ξέρεις;

Μιά μερίδα μόνο αξίζει τον κόπο... Γι' αυτήν με πλήρωσαν.
— Αυτή που έχει αριθμό 3, κοντά στο ρυάκι, Ξ;
— Ναί. Και τώρα άκουσε, Μπάτλερ. Σου την πουλάω! Θά σταματήσω την ομάδα και θά πάσω να σ' ένοχλώ! Δυό χιλιάδες λίρες...

— Τόρμπελ, δέν έχω πεντάρα! του άπάντησα.
— Δέν πειράζει. Σου κάνω πίστωση. Θά με πληρώσης όταν θά πλουτίσης...

— Χίλιες πεντακόσιες! του είπα.
— Τόρμπελ εξακολούθησε να τρέχη από πίσω μου.
— Σύμφωνοι! μου φώναξε άξαφνα. Τό χέρι σου! Έχω τον λόγο σου!

— Τόν έχεις!
Και τού έσφιξα τó χέρι.
— Τόρμπελ έμεινε πίσω. Έγώ, όλόχαρος, έτρεχα ιωρα δπως ήθελα. Ήμουν μόνος! Μόνος! Και σέ λίγο θά γινόμουν πλούσιος...

Είχα φθάσει λοιπόν στο πέμπτο μίλλι, όταν άξαφνα άνάμεσα στους θάμνους είδα δυό πόδια, δυό γερά πόδια δρομέως που έτρεχαν μπροστά μου. Θεέ μου! Ήταν δυατόν; Μ' έκοψε κρυός ιδρώς. Μά ποιος ήταν λοιπόν αυτός ό δρομέας; Τόν κατάλαβα από τόν διασκελισμό του. Μόνε ένας έτρεχε τόσο στραβά στο «Πρετώρια - Κλάμπ»! Κι' αυτός ήταν ό Πάρσον! Τό περίεργο ήταν ότι εγώ τόν είχα γράψει στή λέσχη κι' εγώ πάλι τόν είχα μάθει να τρέχη. Θυμήθηκα μάλιστα πώς του είχα μιλήσει για τή φλέθα του χρυσού... Κι' ό Πάρσον είχε λάθει μέρος στόν δρόμο χωρίς να μου πη τίποτε!

— Ο Πάρσον σέ λίγο γύρισε τó κεφάλι του και μου έρριξε μιά ματιά. Μά δέν μου μίλησε. Ούτε κι' εγώ τού μ' ήλκα. Τό χρυσάφι είχε αλλάξει τήν ψυχή μου. Είμαστε δυό λύκοι που κυνηγούσε ό ένας τόν άλλον.

Πιό κάτω, τόν είδα να σκύβη σέ μιά τρύπα, άνάμεσα στίς πέτρες. Έπειτα, όταν σηκώθηκε, σκούπισε τó στόμα του. Ήταν μιά πηγή! — Ωρμησα να πιω κι' εγώ. Μά ό Πάρσον τήν είχε φράξει με χώματα. Δρόσινα τά χείλη μου με τή λάσπη κι' εξακολούθησα να τόν κυνηγώ. Μά ή λύσα μου ήταν άπερίγραπτη! Σε μιά στιγμή, άνοιξα τόν σουγιά μου και τού τόν πέταξα. — Ο Πάρσον με είδε και πήδησε πλαγίως. Έπειτα, πήρε τόν σουγιά και τόν τίναξε πρós τó μέρος μου. — Η λεπίδα καρφώθηκε στο γόνατό μου. Κι' έπεσα...

Μά δέν ένοιωθα πειά τίποτε. Είχα γίνει μιά μηχανή. Σηκώθηκα κι' εξακολούθησα να τρέχω κουτάνοντας.

Δέν μ' άφαινε πειά παρά μονάχα ένα μίλλι ως τó μέρος τού χρυσού.

— Ο Πάρσον δέν άντεχε περισσότερο. Άνάσαινε παράξενά, με θόρυβο σαν να ξεσκίζοιαν τó στήθος του. Δυό-τρεις φορές έπεσε, μά ξανασηκώθηκε. Μπροστά μας τώρα ήταν ένα κόκκινο «παννών» μ' ένα μεγάλο 3. Ήταν ή μερίδα με τή φλέθα τού χρυσού!

— Ο Πάρσον έβγαλε ένα ούρλιασμα χαράς κι' άρχισε να τρέχη μ' όλες του τίς δυνάμεις. Μά μόλις έφθασε κοντά στο κόκκινο «παννών», σωριάστηκε κατά γής άναίσθητος. Τήν ίδια στιγμή ένα κύμα αίματος ξεχείλισε από τó στόμα του. Είχε σκάσει! Ήταν νεκρός!...

Πήρα έναν πάσσαλο και τόν κάρφωσα δίπλα του, μέσα στο αίμα... Η φλέθα τού χρυσού ήταν δική μου. — Ο φίλος μου ό μηχανικός, που ήταν εκεί κοντά, έτρεξε πρós τó μέρος μου φωνάζοντας και χειρονομώντας. Μά εγώ δέν καταλάβαινα πειά τίποτε. Τά μάτια μου θάμπωσαν κι' έπεσα κοντά στο πτώμα τού Πάρσον, λιπόθυμος...

— Ο Τζών Μπάτλερ κατόπιν μου έδειξε στόν τοίχο τού σαλονιού του τά τρύπια άθλητικά παπούτσια, τόν πάσσαλο και τόν σουγιά και μου είπε:

— Βλέπεις εκείνους τούς μαύρους λευκέδες; Στόν πάσσαλο, είναι από τó αίμα τού Πάρσον. Μά στά παπούτσια και στόν σουγιά είναι από τó αίμα μου... Και νά, έτσι έγινε έκτομμυριοχός!

ΑΝΡΙ ΣΑΜΠΡΟΛ

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Δείξε μου έναν άντρα χωρίς κεφάλι και θά σοφ δείξω ένα κορίτσι χωρίς ψευάδι.

Τό έναρετο κορίτσι και τó σπασμένο πόδι, δέν πρέπει να θγαίνουν άπ' τó σπίτι.

— Όταν ή κόρη αφήνη τήν πόρτα άνοιχτή, φωνάζει μέσα τó... γάτο.

Α γ γ λ ι κ έ ς

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

ΟΧΙ, ΓΙΑ ΝΑ ΜΕ ΛΥΠΗΘΗΣ

— Ο Άγγελής είναι γνωστός στους άναγνώστες μας. Και άλλοτε έδημοσιεύσαμε στο «Μπουκέτο» σειράν θλάμικων τραγουδιών, τά έρατικά ντέρτια και τούς καυμούς του. Σήμερα ό Άγγελής έρχεται να ένωχιστή στην προσπάθειά μας τής άνακαινίσεως του «Μπουκέτου». Και νάτος φρέσκος - φρέσκος, στήν πρώτη γραμμή, με τούς καυμούς του και τά νταηλίκια του. — Ο Άγγελής θά μ' άδώση σειράν παρωμιών τραγουδιών. Βρίσκεται, όπως βλέπετε σέ φόρμα. Άπαλάυσατε λοιπόν και εύφρανήτε.

Τώρα που μ' έκανες μετρητή σαν σκύλο μ' έδιωξες σκληρή...
— Από τούς δρόμους σαν περνά με βλέπουν και γελούνε με δείχνουνε ή άμορφονιές και τά παιδιά στίς γειτονιές, άπ' τó σακκάκι με τραβούν και με πετροβολούν!

Και ή μανάδες τά παιδιά, στο δρόμο, μην τά θρή ή θραυά, τά φοβερίζουν πώς περνά στίτι για να τά μπάσουν — πώς μ' έχει κάνει τó πιστό!... — κ' οι σκύλοι πίσω μου κι' αυτοί γαυγίζουν και μου ρίχνουνται... άχ, θά με κομματιάσουν!

— Έχει γυαλώσει μου ή ματιά κι' όλη τής έσθυσε ή φωτιά και στράβωσε στά χείλια μου θαραιά ή περισωμένη κ' ή μύτη μου... άχ, σφοδρά! θά χυση, λές, τήν ήλαρά και τó μουστάκι μου όχτώ και είκοσι σημαίνει...

— Σκυμμένα πάω, καμπουριαστά κι' όποιος διαβάτης με κυττά, μπάς και χτυπήσω σκιαζόμαι, θά λή, σέ καμιά τέτα που σαν περνούσα λυγιστός, τετράψηλος και κουρδιστός, δέν είχαν μυστικά για με τά πρῶτα παρταμένα!...

— Ω, κι' άν μπορούσα τó πιστό, να παρατήσω ένα λεφτό μονάχα—άλλά που μπορώ!... — μέσ' στόν θολό καθρέφτι τού ζαλισμένου μου τού νού, τού σκοτεινού μου τ' ούρανού, να ψάξω, για να θυμηθώ τó στίτι σου που πέφτει...

Κι' εκεί καρσί σου να θρεθώ, σαν τόν ζητιάνο να σταθώ και να σέ δώ στήν πόρτα σου, να θυγής να μ' έλεήσης, άχι για να με λυπηθής, μονάχα για να συχαθής, τó στόμα που τραγάνιζες, όταν θ' άναγνωρίζεις!...

Κι' έτσι ή φλόγα τού φιλιού, σαν τó θασίλεμα τού ήλιου, να σθύση πειά στά χείλια σου κ' ή φρίκη να τά ζωσή κι' αυτόν που τώρα συμπαθείς λαχταριστά να τόν ποθής κι' όμως φιλι τó στόμα σου να μη μπορή να δώση...

— Ρέ πάψε και τά πολυλές και κάνεις τάχατες πώς κλαίς και μεταξύ μας τήν πικρή μολόγησε αλήθεια... — Κι' άν σ' έχη σπρώξει στο πιστό, θά τó παρτάες γι' αυτή, άν σουλέγε: «Έλα κ' ή φωτιά μου ξανακαίει τά στήθια...»!

Κι' άν πούλαγαν για μιά δραχμή τήν καστανή σου τή χλωμή και δίπλα της για μιά δραχμή κι' ένα μικρό θαρέλι, ποιά τάχατες, θέλω να διώ, θά προτιμούσες άπ' τά δυό; Δέν άπαντάς! Θά σοφ τó πῶ εγώ... Τό κοκκινέλι!...

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

— Ο τελευταίος άποθανών εις θαθό γήρας περίφημος Γάλλος άστυνομικός Ζάν Λεπριέ, ό άποκαλούμενος «Πολύμορφος», εις τέσσαρες από τας πλέον έπιτυχείς μεταμορφώσεως του.

— Ο άνδρ άνακριτής Βάντερ, ό όποιος έδολοφονήθη τελευταίως από τήν έρωμένην ενός κακοποιού με 23 μαχαίριές, γιατί έφυλάκιζε τόν φίλο της.

Μιά παρτίδα μπιλιάρδου στόν Καναδά για τήν άπόκτηση ενός περίφημου κυπέλλου που κρατάει ήμερονύκτια. Οι παίκτες σταματούν μόνον λίγα λεπτά για να φάγουν.

Τό περίφημο άμερικανικό «Λουλουδένιο Μπαλέτο», τó όποιο θριαμβεύει τίς ήμέρες αυτές στο Λονδίνο.

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η Σειρά τις Γυναίκες

Η ΜΟΔΑ

Τό φτεινὸ καλοκαίρι ἀπ' ὅ,τι δείχνει ὡς τώρα προμηνύεται ἄρκετὰ ὁροσερό. Ἐνα ἑλαφρὸ ἐπανωφόρι λοιπὸν εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τὰ καλοκαίρι-νὰ θράδυ καὶ γιὰ ὅσες μένουν στὴν πόλι κι' ἀκόμη περισσότερο γιὰ ἐκεῖνες ποὺ πρόκειται νὰ κάνουν ἕνα ταξιδάκι ἢ νὰ πᾶνε στὴν ἐξοχή.

Τὰ φτεινὰ καλοκαίρινα παλτά, ἐκεῖνα ἰδίως ποὺ προορίζονται γιὰ τὸ ταξίδι καὶ τὴν ἐξοχή γίνονται σὲ εἶδος μᾶλλον σπὸρ, ἀπὸ ὑφάσματα σκατωσεζικά ἢ ριγέ ἢ νταμωτά. Τὰ προτιμώμενα χρώματα εἶναι τὸ καφέ σὲ ὅλες τὶς ἀποχρώσεις ἰδίως τὸ καφέ κοκκινωπὸ, καθὼς καὶ τὰ πράσινα σὲ ἀποχρώσεις μᾶλλον σκοῦρες. Ὁρασιότατα ἐπίσης εἶναι τὰ ὑφάσματα σταχτωπὰ ἢ μπέζ.

Ἀπὸ τί ὑφασμα νὰ κάνουμε τὰ πανωφόρια αὐτά; Ἄν τὸ θέλετε θολικὸ καὶ ζεστὸ κάνετε τὰ ἀπὸ ντυθετὶν ἢ ρατὶν. Ἄν τὸ θέλετε πρακτικὸ κάνετε τὸ ἴσιο, μὲ ὠμούς τετραγώνους καὶ κάτω ἄρκετὰ φαρόν ἢ καὶ ἐφαρμοστὸ στὴ μέση μὲ μιά σειρά κουμπιῶν ἐμπρός. Ἄν τὸ θέλετε πὶὸ φανταζὶ πάρτετε ἕνα λαϊνὰζ μονόχρωμο σὲ χρώμα χτυπητὸ καὶ θάλετέ του ἕνα μεγάλο ἀμπεριμαῖν καὶ μεγάλες τσέπες στὰ δύο πλάγια.

Ἄν εἰσθε πὶὸ μοντέρνα μπορεῖτε ν' ἀντικαταστήσετε τὸ ἐπανωφόρι μὲ τὴν κάπ, ἢ ὅποια ξαναγύρισε πάλι στὴν μόδα. Ἡ κάπ φοριοῦνται μακροῦς ὡς κάτω ἢ καὶ τρουά - κάρ καὶ κουμπώνουν ἀπὸ πάνω ὡς κάτω μὲ μιά σειρά ἀπὸ κουμπιὰ κοκκάλινα. Δυὸ-τρία κουμπιὰ μένουν πάντα ξεκούμπωτα, ὥστε νὰ εὐκολύνουν τὸ περπάτημα. Ἡ περισσότερες φοριοῦνται ἀφοδράριστες μερικὲς ὅμως φοδράρονται ὠραϊότατα μὲ χρωματιστὸ ταφτὰ πὺ γυρίζει καὶ σχηματίζει τὰ ρεθέρ.

Ἐκτός ἀπὸ τὶς κάπ καὶ τὰ ἐπανωφόρια γιὰ τὰ ὁροσερά ἀπογευμάτια ἢ γιὰ τὶς ἐκδρομὲς πρέπει κανεὶς νὰ ἔχη καὶ μιά ζακέττα σὲ σέδιον ταγιέρ τὴν ὅποια νὰ μπορῇ νὰ φορᾷ πάνω ἀπ' ὅλα τὰ φορέματά της. Ἡ πρακτικότερες γίνονται σὲ χρώμα λευκὸ, μπλέ - μαρὶν ἢ κίτρινο σκοτωμένο, χρώματα ποὺ ταιριάζουν σχεδὸν μὲ ὅλα τὰ ἄλλα. Ὡς ὑφασμα θὰ προτιμήσετε ἕνα πολὺ ἑλαφρὸ λαϊνὰζ ἢ ἕνα πολὺ λεπτὸ ζέροσεϋ, γιὰ τὶς λευκὲς δὲ ζακέττες πολὺ κατάλληλο εἶναι κι' ἕνα χοντρὸ καὶ θαμπὸ κουκούλαρικο. Κάνετε τες πολὺ ἀπλές, μὲ δυὸ ἢ τρία κουμπιὰ ἐμπρός, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ φοριοῦνται ἀνοιχτές γιὰ τὴν σταυρωτὲς καὶ ἢ φανταζὶ ζακέττες, ὅταν φοριοῦνται ἀνοιχτὲς χάνουν σ' ἐμφάνισιν.

Μανίκια νὰ προτιμήσετε μακρὰ γιὰ νὰ κρατοῦν λίγο ζέστη καὶ τὰ ρεθέρ τὰ κάνετε ἀνδρικά ἢ σμόκιν ἢ δὲν θάζετε καὶ καθόλου. Ἐκεῖνες ποὺ εἶναι ἐπιτήδειες σ' τὸ πλέξιμο μποροῦν νὰ κάνουν δυὸ

Δυὸ χαριτωμένα φορεματάκια γιὰ τὴν ἐξοχή. Τὸ πρῶτο ἀπὸ λινὸ ριγέ λευκὸ καὶ κόκκινο εἶναι χωρὶς μανίκια, μὲ μεγάλο γιακά καὶ στὴ μέση μιά κορδέλλα ποὺ δένει σάν ζώνη. Τὸ ἄλλο σὲ χρώμα κίτρινο, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα κορσὰς σὲ σχῆμα ἀνδρικό μὲ κουμπιὰ καὶ τσέπες καὶ ἀπὸ μιά φούστα πλισσέ.

τρὲς τέτοιες ζακέττες πλεκτές ἀπὸ λεπτὸ μαλλί ἢ θαμψακερὸ κορδονέτο μπουκλέ. Εἶναι σωτήριες γιὰ τὶς ἐκδρομὲς, γιὰ τὴν ἐξοχή καὶ γιὰ τὰ ταξιδία θὰ τις ἔχετε δὲ χρόνια.

Φυσικὰ τὴν ἴδια δουλειὰ μπορεῖ νὰ κάνη καὶ ἡ ζακέττα τοῦ ταγιέρ σας, ἀλλὰ θὰ εἶναι κρίμα. Γιατὶ τώρα τὸ καλοκαίρι μάλιστα, ὁ ἥλιος κόβει πολὺ τὰ ὑφάσματα καὶ ἂν φορέσετε τὴ ζακέττα τρεῖς-τέσσερες φορές μόνη της, ὕστερα θὰ δοκιμάσετε νὰ τὴν φορέσετε μὲ τὴ φούστα καὶ θὰ ἴδῃτε πὺς θὰ ἔχη διαφορά. Γι' αὐτὸ προτιμήστε νὰ κάνετε μὴ ἢ δυὸ ζακέττες ἰδιαίτερες ποὺ θὰ παίξουν ρόλο παλτοῦ.

ΧΡΗΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μητροπόλεως 14 α

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ

Ὅπως ὠρισμένα δερμάτια δὲν ἀνέχονται, ὠρισμένα σποῦνια, ἔτσι καὶ ὠρισμένα στόματα δὲν ἀνέχονται ὅλου τοῦ εἶδους τὶς ὁδοντόπαστες. Μὴν πι-ραυρθε λοιπὸν ἀπὸ τὶς φίλες σας, ποὺ σὰς συνιστοῦν τὴν τάδε ἢ τὴν δαίνα ὁδοντόπαστα ἢ ἀπὸ τὶς ρε-κλάμες τῶν ἐφημερίδων, ἀλλὰ συμβουλευθῆτε τὸν ὁδοντογιάτρο σας τί ταιριάζει στὰ δόντια σας ἢ δοκιμάστε ἑαυτὲς ἢ ἴδιες. Ἄν τὰ ὀ-λα σας ματώνουν πολὺ, ἂν ὁ οὐ-ρανίσκος σας σὰς καίη, ἀφοῦ πλύνετε τὰ δόντια σας, τότε ἡ ὁδον-παστὰ σας δὲν εἶναι κατάλληλη γιὰ τὰ δόντια σας κ' αἰ πρέπει νὰ τὴν ἀλλάξετε.

Η ΠΡΟΜΗΘΕΙΕΣ ΤΗΣ ΕΞΟΧΗΣ

Ὅταν θρῖσκεσθε στὴν ἐξοχή εἶναι ἀπαραίτητο νὰ κάνετε μερικὲς προμήθειες ὅχι μόνον ἀπὸ τρόφιμα ἀλλὰ καὶ ἀπὸ διάφορα ἄλλα χρήσιμα πράγματα, τὰ ὅποια θὰ σὰς χρειασθοῦν ἀπαραίτητως καὶ δὲν θὰ σὰς εἶναι εὐκόλο νὰ τὰ προμηθευθῆτε ἐκεῖ ποὺ θὰ θρῖσκε-σθε.

Ἡ προμήθειες εἶναι ἀπαραίτη-τες:

Πρῶτον γιὰ τὴν ἐξοχή δὲν θρῖσκετε πάντα ἀπ' ὅλα. Δεύτερον γιὰ τὴν ἐξοχή νὰ σὰς ἔρθουν ἀπὸ ὅποιοι μουσαφίρηδες. Τρίτον, γιὰ τὴν ἐξοχή νὰ συμβῇ τίποτε ἀπρόοπτο, μιά ζημιὰ, ἕνα μικροδυστύχημα καὶ νὰ πρέπει ἀμέσως νὰ δώσῃ κανεὶς τὶς πρώτες βοηθίες ἢ νὰ διορθώσῃ τὸ κακὸ. Ἡ προμήθειες ποὺ πρέπει νὰ πάρτε σὲ τρόφιμα εἶναι πρῶτον μερικὲς κονσέρβες. Ἐπίσης πολλὰ ζυμαρικά, μαρμε-λάδες καὶ γλυκὰ, μπισκότα καὶ τυριά. Ἀπαραίτητα ἐπίσης εἶναι μερικά κουτιά γάλα, μερικά κου-τιὰ σκολάτα, τσάι, καφέ, ζάχαρι κλπ. Σὲ ἀντικείμενα οἰκιακῆς χρή-σεως πρέπει νὰ προμηθευθῆτε κλει-διά γιὰ ὅλες τὶς κονσέρβες, τανά-λιες, κατσαβίδια καὶ μερικά ἄλλα τέτοια ἀπαραίτητα ἐργαλεῖα. Ἐ-πίσης μιά λάμπα ηλεκτρικὴ τῆς τσέπης μὲ μερικὲς στήλες.

Η ΔΙΣ ΛΙΑΝΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΑΜΩ

Η ΒΙΛΛΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἡ Ὀλγα αἰσθάνθηκε ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἕνα εἶδος εὐθύ-νης γιὰτὶ δὲν εἶχε ἀνακοινώσει στὸν Στέφανο τὶς ὑποψίες τῆς ἐναντίον τῆς Βέρας.

Καὶ ἦταν τάχα ὑποψίες μόνο; Ὁ νεαρὸς Κινέζος θεατοῦσε σχεδὸν κατηγορηματικὰ πὺς τὴν εἶχε δὴ μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο στὸ Παρίσι, ἕνα αὐτο-κίνητο ποὺ στάθμευε μπροστὰ στὸ σπίτι ὅπου τὴν κρα-τοῦσαν αὐτὴ - τὴν Ὀλγα - αἰχμάλωτη, κι' ὅπου ἡ Βέρα μῆκε μέσα.

Ἐπίσης ἡ ἴδια ἡ Ὀλγα εἶχε ἀκούσει τὴ φωνὴ τῆς Βέ-ρας πῶς ἀπὸ τὴν κλειδωμένη πόρτα τοῦ δωματίου, ὅπου ἦταν φυλακισμένη.

Μὰ τί ρόλο ἐπαίξε λοιπὸν; Αὐτὴ ἡ κόρη ἐνὸς μεγάλου δουκός, μιά συγγενὴς τοῦ Τσάρου, συνέννοχος τῶν μπολσεβίκων;

Τὸ πράγμα τῆς φαινόταν τερατῶδες καὶ μόνο ποὺ τὸ σκεφτόταν...

Καὶ, ἂν ἦταν ἀλήθεια ὅλ' αὐτά, ποίος ἦταν ὁ σκοπὸς τῆς.

Ἡ σκέψεις αὐτὲς χάραξαν μιά θαθεῖα -ρυτίδα στὸ μέ-τωπο τῆς νέας.

Ὁ Στέφανος τὴν εἶδε καὶ τὴ ρώτησε μὲ τρυφερότητα:

— Τί σκέφτεσαι, Ὀλγα μου;

— Τίποτε, ἀπάντησε ἡ νέα.

— Ὅχι! Ὅχι! ξαναεῖπε ὁ Στέφανος. Κάτι σὲ ἀπασχο-λεῖ... Κάτι μοῦ κρύβεις...

Καὶ τὴν κύτταξε μέσα στὰ μάτια.

Ἡ Ὀλγα δὲν μπόρεσε νὰ ξεφύγῃ στὸ ἐρευνητικὸ αὐτὸ βλέμμα καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε χαμηλώνοντας τὸ κεφάλι της:

— Ναι, κάτι σοῦ ἔχω κρύψει, Στέφανε... Δὲν ἤξερα ἂν ἔπρεπε νὰ σοῦ τὸ πῶ...

— Καὶ τί εἶν' αὐτὸ ποὺ μοῦ ἔκρυψες; ρώτησε ὁ νέος.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, ἔμπαιναν μέσα στὸ σαλόνι. Εἶχαν πληρώσει πια τοὺς ἄλλους ποὺ προηγούντο.

— Ὅχι, τώρα, εἶπε ἡ Ὀλγα. Ἀργότερα, ὅταν θὰ εἴμα-στε μόνοι...

— Ὡστε εἶναι τόσο σοβαρὸ;

— Πολύ, ἀλλὰ ὄχι τώρα... εἶπε πάλιν ἡ νέα.

Καὶ θιλέποντας τὰ βλέμματα τοῦ μεγάλου δουκός, νὰ προσελθόνται τρυφερὰ ἐπάνω της, σάν νὰ τὴν προσκα-λοῦσε, ἄφησε τὸν μνηστήρα της καὶ πῆγε καὶ κάθησε κον-τά του.

Μετὰ τὸ πρόγευμα, ἡ Ὀλγα συνόδευσε τὸν Μεγάλο Δούκα στὸ δαμάτιο ποὺ τοῦ ετοίμασαν κι' ἐκεῖ ἔμεινε ἄρ-κετὴ ὥρα μαζὺ τρυ.

Ὁ Μέγας Δούξ εἶχε ξεπλωθῇ σὲ μιά πολυθρόνα καὶ χάδευε τὰ μαλλιά τῆς νέας ποὺ καθόταν κοντά του σ' ἕνα χαμηλὸ καθίσμα.

— Παιδί μου, τῆς ἔλεγε, παιδί μου ἀγαπημένο ποὺ σὲ ἐραυθέρηκα ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια καὶ φώτισες μὲ τὴ λάμψη τῆς ὡμορφιάς σου τὰ σκοτάδια τοῦ μυαλοῦ μου, δὲν ἔβρισε πόσο σ' ἀγαπᾶ...

Μονάχα ἡ δυστυχισμένη μητέρα σου θὰ σ' ἀγαπᾶ ἀπὸ ἐκεῖ ψηλὰ ὅσο σ' ἀγαπᾶ ἐγώ...

Ἄλλὰ ἐξάσασ - πρόσθεσε χαμογελῶντας - εἶναι κι' ὁ μνηστήρ σου ποὺ σὲ λατρεῖ. Ἄλλη ὅμως ἀγάπη εἶναι ἡ δική σου κι' ἄλλη ἡ δική μου... Δὲν σ' ἀγαπᾶ μόνον ἀλλὰ εἶσαι κόρη μου... Σ' ἀγαπᾶ γιὰτὶ εἶσαι τόσο ὠραία, τόσο ἑξυπνη, τόσο καλὴ...

Ὡ! πόσο περήφανος εἶμαι ποὺ ἔχω μιά τέτοια κόρη...

Ὅλοι ὅμως σ' ἀγαποῦν ἐδῶ... Ἡ πριγκίπισσα, μοῦ ἔλεγε πρὸ ὀλίγου ὅτι ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἦσαν μικροῦλα δὲν σὲ ἐξωρίζε ἀπὸ τὰ παιδιὰ της κι' ὅτι ἡ Νάντια ἢ

κόρη της σ' ἀγαποῦσε ὅσο καὶ τὸν ἀδελφὸ της τὸν Στέφα-νο...

Ἄλλὰ κι' αὐτοὶ εἶναι ἀξιαγάπητοι ὅλους τους, ἐκτός...

Ὁ Μέγας Δούξ σώπασε ἀπότομα.

Ἡ Ὀλγα ξαφνιάστηκε ἀπ' τὴν διακοπὴν τοῦ καὶ τὸν ρώτησε.

— Τί θέλατε νὰ πῆτε;

— Γιατὶ νὰ σοῦ τὸ κρύψω; εἶπε ἐκεῖνος. Νά... αὐτὴ ἡ Βέρα μοῦ φαίνεται πολὺ ἀντιπαθητικὸ πλάσμα...

Ἡ Ὀλγα, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ χλώμιασε. Πὺς ἦ-ταν δυνατόν ἕνας πατέρας νὰ μιλήσῃ ἔτσι γιὰ τὴν κόρη του, ἔτσι κι' ἂν δὲν ἤξερε πὺς ἦταν κόρη του;

Ἐτσι λοι-πὸν, ἡ φωνὴ τοῦ αἵματος δὲν εἶχε μιλήσει καθόλου στὸν Μεγάλο Δούκα;

Μὰ θὰ ἦταν τότε τρομερὸ χτύπημα γι' αὐτὸν τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ τοῦ ἔλεγαν ὅτι ἡ Βέρα, τὴν ὅποια ἀντιπαθόυσε τόσο ἦταν κόρη του.

Ἐπρεπε νὰ τοῦ πολέμησῃ τὴν ἀντιπάθεια αὐτή. Ἐπρε-πε νὰ τὸν προετοιμάσῃ σ' αὐτὴν τὴν ἀποκαλύψι.

— Ὅχι, τοῦ εἶπε. Δὲν ἔχετε δίκιο... Ἡ Βέρα εἶναι μιά λαμπρὴ νέα... Θὰ δῆτε πόσο θὰ τὴν ἀγαπήσετε, ὅταν τὴν γνωρίσετε καλλίτερα...

Μὰ πράγμα περιέργο... Τὰ λόγια αὐτὰ ἔθβαιναν μὲ δυσκολία ἀπ' τὸ στόμα της... Αὐτὴ ποὺ συνήθως τοὺς γο-ήτης ὅλους μὲ τὴν ὁμιλία της καὶ τοὺς ἐπειθε, μιλοῦσε τώρα μὲ τὸν πὶὸ ἀδέξιο τρόπο γιὰ τὴ Βέρα, σάν νὰ μὴν ἤθελε κατὰ βάθος κι' ἡ ἴδια νὰ τὴν ἀνεβάσῃ στὴν ἐκτίμησιν τοῦ Μεγάλου Δουκός.

Γιατὶ τὸ εἶχε πάθει αὐτό... Ἴσως ἔφταιγαν ἡ ὑποψίες ποὺ εἶχε ἐναντίον τῆς Βέρας... Μὰ ὅ,τι κι' ἂν ἦταν ἡ Βέ-ρα, ἦταν πάντως κόρη του. Αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ τῆς τὸ ἀμφισβητήσῃ κανεὶς.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως δὲν ἔβρισε τὴν δύναμιν νὰ συνηγο-ρήσῃ περισσότερο γιὰ τὴ Βέρα κι' ἔμεινε σιωπηλὴ, ὅταν ὁ Μέγας Δούξ τῆς εἶπε:

— Τί τὰ θέλεις, ἀγαπημένη μου κόρη. Τὰ μάτια τῆς ἡ ἔκφρασί της δὲν μ' ἀρέσουν καθόλου... ἔχουν κάτι τὸ ὀ-πούλο... τὸ κακὸ... Καὶ ἔβρισε, ἐγὼ σπανίως γεμίζω στίς ἀντιπάθειές μου...

Ἐπειτα ὁ Δούξ ἄλλαξε θέμα κι' ἄρχισε νὰ τῆς μιλήσῃ γιὰ τὴν σύγγα του, γιὰ τὰ λίγα εὐτυχισμένα χρόνια ποὺ εἶχε περάσει κοντά της καὶ γιὰ τὴν ζωὴ τους στὴ Ρωσ-σία.

Ἡ Ὀλγα τὸν ἀκούγε μὲ μεγάλη εὐχαρίστησιν. Κάθε φο-ρὰ μάλιστα ποὺ τὸν ἀκούγε νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομα τῆς συ-ζύγου τοῦ ἐνωϊθε μιά ἀλλόκοτη συγκίνησιν νὰ τῆς σφίγγῃ τὴν καρδιά, τὴν ὅποια κι' ἡ ἴδια δὲν ἤξερε ποῦ ν' ἀποδώσῃ.

Ὁ Δούξ τὸ ἀντελήθη αὐτὸ καὶ τῆς εἶπε σὲ κάποια στι-γμὴ:

— Σὲ συγκινεῖ ἡ ἀνάμνησις τῆς μητέρας σου, Ὀλγα;

Ὡ! ἂν ζόθσε, πόσο θὰ σ' ἀγαποῦσε καὶ πόσο θὰ τὴν ἀ-γαποῦσε... Τώρα ὅμως, ἀφοῦ ὁ θεὸς μάς τὴν ἔπηρε κον-τά του, θὰ προσευχόμεστε μαζί γι' αὐτήν...

— Ναι, πατέρα μου! εἶπε ἐντελὲς, αὐθόρμητα ἡ Ὀλγα χρησιμοποιώντας γιὰ πρώτη φορά, παρὰ τὴν θέλησιν τῆς, τὴν λέξι «πατέρα».

Ὁλγα ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, ἡ Ὀλγα δὲν θρόθηκε οὔτε μιά στιγμὴ μόνη μὲ τὸν Στέφανο γιὰ νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ τὶς ὑποψίες τῆς ἐναντίον τῆς Βέρας. Ὁ Μέγας Δούξ δὲν τὴν ἄφηνε οὔτε λεπτὸ ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ κοντὰ του.

Ἐξ ἄλλου κι' ὁ Στέφανος ἦταν ἀπασχολημένος μὲ τὶς προετοιμασίες τῆς ἀναχωρήσεως κι' ἔτσι οἱ δυὸ μνηστήρες δὲν μπόρεσαν νὰ ἰδωθοῦν μόνοι τους.

Τὸ θράδυ ἔφθασε στὴν ἑπαύλιν κι' ὁ μνηστήρ τῆς Νάν-

τίας ο μαρκήσιος Ζεράρ ντε Σατινιάκ, ο οποίος θα πήγαινε μαζί τους στην Ουγγαρία. Τον παρουσίασαν στον μεγάλο Δούκα κι' από την πρώτη στιγμή ο νεαρός Γάλλος ευπατριδής κατώρθωσε να κατακτηθεί με την λεπτότητα του πνεύματός του και τους εξαιρετικούς τρόπους του τον Ρώσο μεγιστάνα.

— Άγαπητή μου Νάντια, είπε ο Μέγας Δούξ στην ανηψιά του, μπορώ ν' ασε συγχαρώ μ' όλη μου την καρδιά για την έκλογή σου. Είμαι θέβαιος πως ο μαρκήσιος θα σέ κάνει ευτυχισμένη... Και τ' άξιζεις γιατί έχεις μεγάλη καρδιά.

Μετά τ' όνειρο, η "Όλγα, αφού συνώδευσε τόν Δούκα στο δωμάτιό της και έμεινε λίγη ώρα μαζί του, ξαναγύρισε στο δικό της δωμάτιο.

Μετά ένα λεπτό άκουσε νά της χτυπάνε την πόρτα. Αναγνώρισε τ' χαρακτηριστικό χτύπημα τ' ο μνηστήρος της κι' έτρεξε νά τ' ανοίξει άμέσως.

Πραγματικά, ήταν ο Στέφανος.

— Ο πρίγκηψ μπήκε μέσα, έκλεισε προσεχτικά την πόρτα πίσω του και την ρώτησε:

— Λοιπόν, "Όλγα, τί είχες νά μου πής ;

— Η νέα, μολοντί είχε πάρει την απόφασή της νά τ' ο πη ό'λα, ωστόσο τώρα πού είχε φθάσει η στιγμή, δίστασε.

— Ο Στέφανος άντελήφθη τόν δισταγμό της και ξαναείπε:

— Γιατί, "Όλγα, διστάζεις νά μιλήσης σέ μένα; Δεν μου έχεις έμπιστοσύνη ;

— Η νέα κοκκίνισε ελαφρά και τ' ο άπάντησε:

— Όχι, δεν είν' αυτό. Άλλ' ό,τι έχω νά σου πω δεν είν' αποδεδειγμένο και πιθανόν νά πρόκειται άπλώς περί καταπληκτικών συμπτώσεων...

— Θα τ' οδύμε αυτό, είπε ο πρίγκηψ. Μήπως πρόκειται για τ' η Βέρα ;

— Ναι, είπε η "Όλγα. "Άκουσε, Στέφανε, δεν θά σου έ'λεγα τίποτε. Είχα μάλιστα άπαγορεύσει και σ' όν Κινέζο ύπηρέτη μου, νά σου μιλήσει σχετικά, αλλά ο τρόπος με τόν όποιο μου μίλησε σήμερα για τ' η Βέρα μ' έκανε ν' αλλάξω γνώμη...

— Λοιπόν, άκουσε.

— Καί η "Όλγα διηγήθηκε τόν μνηστήρα της όσα ξέρε για τ' η Βέρα.

— Ο Στέφανος τήν άκουσε με μεγάλη προσοχή.

— Όταν, τέλος, η "Όλγα έπαψε νά μιλά, τής είπε με μεγάλη σοβαρότητα.

— Κατά τήν γνώμη μου, "Όλγα, δεν πρόκειται π' ο μοιότητα. Η γυναίκα πού είδε ο Κινέζος νά έρχεται με τ' ο αυτοκίνητο στο σπίτι, όπου ε'ε κρατούσαν φυλακισμένη καθώς κι' εκείνη τής όποιες τ' η φωνή άκουσες πίσω από τήν κλεισμένη πόρτα, ήταν η Βέρα. Είμαι θέβαιος γι' αυτό.

— Και με μιά έξαψι πού μεγάλωνε όλοένα, ο Στέφανος έξακολούθησε:

— Ναι, αυτή είχε όργανώσει τήν άπαγωγή σου ! Αυτή σέ παρέδωσε στον Γκογκόρωφ ! Αυτή θέλησε νά σ' έ'ξει ανή... Γιατί ;

— "Ω ! Τό γιατί θά μάς τ' ο πη μεθούριο ο Ρώσος πού έχουμε στην κλινική Νόμαν στη Βουδαπέστη. Αυτός θά μάς άποκαλύψει ό'λα τ' αμυστήρια πού μάς τυλίγουν από τ' η στιγμή πού αυτή η καταραμένη Βέρα ήρθε στη "Βίλλα με τούς Μενεξέδες.

Ε'

ΣΕΓΙΟΣ ΛΙΑΡΩΦ

"Επειτα από ένα ταξίδι πού θάσθηξε σαράντα περίπου ώρες, η πριγκηπική οικογένεια Μάρεμπεργκ κι' ο Μέγας Δούξ Σέργιος ξαναγύρισαν στη "Βίλλα με τούς Μενεξέδες.

— Ήταν δέκα η ώρα τήν νύχτα, όταν τ' ο αυτοκίνητα πού τούς είχαν παραλάβει από τόν πλησιέστερο σταθμό τούς έ'δωσαν μπρός στην έπαυλη.

— Η έκπληξή τ' ο προσώπου ήταν μεγάλη, όταν μαθεύτηκε πως ο ήλικιωμένος κύριος πούχε έρθει μαζί με τήν οικογένεια δεν ήταν άλλος από τόν Μεγάλο Δούκα Βλαδίμηρο, τόν σύζυγο τής αδελφής τής πριγκηπίσσης τόν πατέρα τής Βέρας.

— Μά η έκπληξή τούς μεγάλωσε ακόμα περισσότερο, όταν άρχισαν νά παραλάβει από τόν πατέρα τούς διατάγ' ο πριγκηπος, ό'τι δεν έπρεπε κανείς νά πη στον Μεγάλο Δούκα πως η Βέρα ήταν κόρη του κι' ό'τι όλοι έπρεπε νά θεωρούν ως κόρη του τήν "Όλγα.

— Ο Παύλος Σερζίν κι' ο "Ιβάν, άνθρωποι τ' ο Μεγάλου

Δουκός στη Ρωσία, θέλησαν νά παρουσιαστούν άμέσως στον παλιό κύριο τους, μά ο Στέφανος τούς έμποδισε λέγοντας πως ο Δούξ ήταν κουρασμένος από τ' ο ταξίδι και πως είχε ανάγκη άναπαύσεως.

— Έν τ' ο μεταξύ, ο Δούξ μαζί με τήν "Όλγα είχε ανέβει στο διαμέρισμα τής νέας, όπου θά έμενε εκείνη τ' η νύχτα ως ότου νά τ' ο έτοιμασθ' ην έπομένη ιδιαίτερο διαμέρισμα.

— Εκεί, πήγε και τούς συνάντησε σέ λίγο ο πρίγκηψ, η μητέρα του κι' η Νάντια.

— Σέ κάποια στιγμή πού ο Μέγας Δούξ συζητούσε με τήν πριγκηπίσσα, ο Στέφανος πλησίασε τήν "Όλγα και τής είπε με σιγανή φωνή:

— Εγώ θά φύγω άμέσως για τ' η Βουδαπέστη.

— Η νέα τόν κύτταξε έκπληκτη.

— Μά γιατί θιάζεις τόσο ; τόν ρώτησε. Θά είσαι κουρασμένος από τ' ο ταξίδι...

— Όχι, πρέπει νά τελειώνουμε, τής άπάντησε ο Στέφανος. Έλπίζω πως πριν ξημερώσει, θά έχω γυρίσει φέρνοντας μαζί μου τόν Ρώσο... Δεν ξέρει κανείς τί μπορεί νά συμβ' η ως αύριο...

— Άφ' ο' είναι έτσι, δεν έχω καμιά αντίρρηση, είπε η "Όλγα...

— Εσύ, "Όλγα, έξακολούθησε ο Στέφανος, επειδή ο θεός μου θά κοιμηθ' η στο διαμέρισμά σου, θά κοιμηθ' ης στο διαμέρισμα τής Νάντιας. Έχω συνεννοηθ' η μαζί τής...

— Άν συμβ' η τίποτε, άν αντίληφθ' ης τ' ο παραμικρό ύποπ' ο, στείλε άμέσως τόν Κινέζο νά ξυπνήσει τόν μαρκήσιο ντε Σατινιάκ πού θά κοιμάται στο διαμέρισμα τών ξένων. Εμ' οστε σύμφωνοι ;

— Ναι, Στέφανε... Μην ανησυχείς καθόλου...

— Ο Στέφανος τότε είπε στους άλλους πως θά πήγαινε νά κρατήση συντροφιά τ' ο μαρκησιού ντε Σατινιάκ και τούς καληνύχτισε.

— Κατέβηκε άμέσως κάτω, όπου τόν περίμενε τ' ο αυτοκίνητό του, τ' ο όποιο ξεκίνησε άμέσως, διευθυνόμενο προς τήν Βουδαπέστη...

— Τήν ίδια στιγμή, η Βέρα πού θρισκόταν στο δωμάτιό της, ακούγοντας έξω θόρυβο αυτοκινήτου, έτρεξε στο παραθύρο τής.

— Η νύχτα ήταν καθαρή και τ' ο φεγγάρι πού φώτιζε τ' ο πάντα τής έπέτρ' ηφε νά δ' η μέσα στο αυτοκίνητο τ' η σιλουέττα τ' ο έξαδέλφου τής.

— Μιά ζοηρή ταραχή τήν κυρίευσε άμέσως.

— Πού πηγαίνει τέτοια ώρα ; άναρωτήθηκε. Άκόμα δεν γυρίσαμε και φεύγει...

— Παρακολούθησε με τ' ο βλέμμα τής τ' ο αυτοκίνητο και τ' ο είδε νά χάνεται στην άρχ' η τ' ο μεγάλου δημόσιου δρόμου πού ώδηγούσε στην Βουδαπέστη.

— Πηγαίνει στην Βουδαπέστη, ψιθύρισε. Τί θέλει τάχα εκεί...

— Μήπως πάη νά δ' η τόν Σέργιο Λιάρωφ ;

— Μιά τρομερή χλωμάδα άπλώθηκε στο πρόσωπό τής καθώς ψιθύρισε τ' ο τελευταία λόγια.

— Μήπως ο Λιάρωφ συνήλθε από τήν άμνησία του ; έξακολούθησε. Μά τότε τ' ο πράγμα θά ήταν τρομερό... Τότε είμαστε χαμένοι όλοι...

— "Ω ! Δεν είναι δυνατόν... Πρέπει ν' ο δώ άμέσως τόν Σερζίν και τόν Τσέρκυ... Αυτοί θά ξέρουν...

— Δεν είχε ακόμα τελειώσει τ' ο λόγια αυτά, κι' άκουσε νά χτυπάνε τήν πόρτα τής ελαφρά. "Ανοίξε άμέσως κι' ο Παύλος Σερζίν παρουσιάστηκε.

— Έκανες καλά πού ήρθες, τ' ο είπε μπάζοντάς τον μέσα και κλειδώνοντας τήν πόρτα. Τί νεώτερα έχεις ;

— Τίποτε...

— Κι' ο Λιάρωφ ; ρώτησε μ' άγωνία.

— Αυτός έξακολουθεί νά θ' ορσκειται στην κλινική Νόμαν στην Βουδαπέστη. Έκ' οναμε με τόν Τσέρκυ έπανελλημένως άπόπειρες για νά τόν πλησιάσουμε, μά όλες απέτυχαν. Φαίνεται πως ο πρίγκηψ έχει λάθει τ' ο μέτρα του και τόν φυλάει πολύ καλά.

— Ξέρεις είπε η Βέρα, ό'τι πρό πέντε λεπτών ο πρίγκηψ έφυγε για τ' η Βουδαπέστη ;

— Τό ξέρω. Είδα τ' ο αυτοκίνητό του...

— Μά τί πάει νά κάν' η εκεί ;

— "Ισως πηγαίνει νά ζητήση πληροφορίες για τόν Λιάρωφ...

— Άλλά δεν θά μάθ' η τίποτε, γιατί ο Λιάρωφ είναι στην ίδια κατάσταση πάντοτε... Πρό μιάς έβδομάδος καταρθώσαμε νά μάθουμε από κάποιον νοσοκόμο ό'τι η κατάσταση του δεν έχει θελτωθ' η καθόλου κι' ό'τι έξακολουθ' η νά μ' η θυμάται τίποτε.

— Άν είν' έτσι, με καθησυχάζεις... γιατί σου τ' ο όμολο-

γώ, με θασάνιζε τρομερή άγωνία...

— Μά πως έγινε καλά ο Μέγας Δούξ ; ρώτησε ο Σερζίν.

— Η Βέρα τ' ο διηγήθηκε τότε λεπτομερώς ό'λα τ' ο γεγονότα πού είχαν διαδραματισθ' η στη Νίκαια.

— Έδρασε, θ' έλεω, τής είπε ο Τσέρκυ, όταν εκείνη τελείωσε, μά τ' ο άποτέλεσμα μηδέν... Καί τώρα τί σκοπεύεις νά κάνεις ;

— Δεν πιστεύω νά περιμένω νά πεθάν' η ο Μέγας Δούξ για νά τόν κληρονομήσει, ό'τε κι' εγώ, ό'τε κι' ο Τσέρκυ μπορούμε νά περιμένουμε ως τότε για νά πάρουμε τ' ο μεριδιά μας. Πρέπει νά τελειώνουμε...

— Ναί... είπε με ξερή φωνή η Βέρα. Αυτήν τήν άπόφαση έχω πάρει κι' εγώ... Κι' επειδή ό'τε εγώ μπορώ νά περιμένω ως ότου η Αυτού Ύψηλότης ο Μέγας Δούξ και ο πατέρας μου εδούκ' η νά πεθάν' η θά έπισπεύω τόν θάνατό του...

— Έδωλε άπ' τόν κόρφο τής ένα φιαλίδιο και είπε:

— Τό θέλεις αυτό ; Είν' ένα τρομερό δηλητήριο πού μου τ' ο έδωσε ο φίλος μου ο Γκογκόρωφ... Είκοσι σταγόνες φτάνουν για νά προκαλέσουν άκαριαίο θάνατο... Μά αν πέθαινε ελαφικά ο Μέγας Δούξ θά καταλάβαιναν ίσως ό'τι δηλητηριάστηκε... Τό δηλητήριο όμως αυτό μπορεί νά προκαλέσει και φυσικό θάνατο... Άκού, άμα δίν' η κανείς

— Έναν άνθρωπο τέσσερες σταγόνες τήν ήμέρα, τόν σκοτώνει σέ μιά εβδομάδα, προκαλώντας του θαυμασία παράλυσι...

— Με τ' η διαφορά μόνο ό'τι στη δεύτερη αυτή περίπτωση, τ' ο δηλητήριο δεν αφήνει ίχνη κι' έτσι ο θάνατος φαίνεται φυσικός... Μ' αυτόν τόν τρόπο θά έπισπεύω τόν θάνατο τ' ο Μεγάλου Δουκός κι' έπειτα από δέκα μέρες τ' ο πολύ θά θάλουμε στο χέρι τ' ο εκατομμύριά του...

— Πως σου φαίνεται τ' ο σχέδιό μου ;

— Περιφημο, αν πραγματικά τ' ο δηλητήριο σέ θαυμασίες δόσεις δεν αφήν' η ίχνη και προκαλ' η θάνατο πού φαίνεται φυσικός...

— Ο Γκογκόρωφ με θαύμασε ό'τι στη Ρωσία χρησιμοποιούν συχνά τόν τρόπο αυτό τής δηλητηρίασεως, ο όποιος πετυχαίνει πάντοτε...

— Καί τότε σκοπεύεις ν' άρ' η τής ;

— Άπόψε κιόλας... Ο Μέγας Δούξ παίρνει κάποιο τ' ονωτικό φάρμακο.

— Έκεί μέσα λοιπόν θά τ' ο ρίχνω τ' ο δηλητήριο.

— Κατά τίς δώδεκα τ' η νύχτα, η πριγκηπίσσα, η "Όλγα κι' Νάντια άφησαν τόν Μεγάλο Δούκα κι' άποσύρθηκαν για νά κοιμηθ' ον.

— Η πριγκηπίσσα πήγε στο δωμάτιό τής κι' η δυο νέες στο διαμέρισμα τής Νάντιας, στο σαλονάκι τ' ο όποιο είχε τοποθετηθ' η ένα κρεβάτι για τήν "Όλγα.

— Η "Όλγα, όταν έμεινε μόνη, αντί ν' άρχισ' η νά γδύνεται κάθισε στην άκρη τ' ο κρεβάτιού κι' άρχισε νά σκέφτεται...

— Ο σκύλος τής, ο Ρέξ ήταν ξαπλωμένος μπροστά στα πόδια τής και μηχανικά κάθε τόσο η νέα τ' ο χάιδευε τ' ο κεφάλι.

— Η σκέψ' ης "Όλγα ήταν στον Στέφανο η καλλίτερα στον Ρώσο, τόν όποιον ο μνηστήρ τής είχε πάει νά δ' η και νά φέρ' η μαζί του.

— Πραγματικά, αυτός ο άνθρωπος θά ξέρε πολλ' η πράγματα για ν' άποπειραθ' ον νά τόν δολοφονήσουν με τόσο άγριο τρόπο...

— Ποιός όμως ήταν οί δολοφόνοι του ; Ποιός τούς είχε βάλει νά τόν σκοτώσουν ;

— Μήπως τ' ο πρόσωπο πού εί-

χε όργανώσει τήν άπαγωγή τής ;

— Κ' η Βέρα ποιών καταχθόνιο ρόλο είχε παίξει μέσα σ' ό'λα αυτά τ' ο εγκλήματα, μέσα σ' ό'λα αυτά τ' ο μυστήρια ;

— Θεέ μου !

— Τί θά μάθαινε, όταν σέ λίγες ώρες θά ξαναγύριζε ο πρίγκηψ ;

— Κι' αν πραγματικά η Βέρα ήταν συνένοχος τών κακούργων, τί θά τής έκαναν ;

— "Ω ! Δεν θά μπορούσαν νά τής κάνουν τίποτε γιατί, όταν εκείνη θά έβλεπε πως κινδύνευε, θά έτρεχε στον Μεγάλο Δούκα και θά τ' ο φώναζε: "Εγώ είμαι η πραγματική κόρη σου ! Προστάτεψέ με !

— Ποιός θά τολμούσε τότε νά τήν πειράξ' η ;

— Κ' η σκέψ' ης τής "Όλγας από τ' η Βέρα έπήγε στον Μεγάλο Δούκα...

— "Ω ! Τί τρομερό χτύπημα θά ήταν γι' αυτόν αν μάθαινε ό'τι η Βέρα, μιά εγκληματίας, ήταν κόρη του...

— Άν γινόνταν αυτό, θά πέθαινε ίσως... Μά κι' αν δεν πέθαινε, τ' ο μυαλό του θά σάλευε πάλι, για πάντα αυτήν τ' η φορά...

— Όλες αυτές η σκέψεις προκαλούσαν άγωνία στην "Όλγα πού τήν έκαναν νά ξεχνά' η έντελώς ό'τι έπρεπε νά κοιμηθ' η...

— Περιέργο όμως !... Γιατί ο Στέφανος είχε φύγει τόσο γρήγορος ;

— Δεν είχε καν' η κι' αυτός τίς ίδιες σκέψεις ;

— Ασφαλώς θά τίς είχε καν' η. Μά τότε γιατί δεν έδειχνε τήν παραμικρή άνησυχία ; Γιατί είχε φύγει για τ' η Βουδαπέστη, σχεδόν χαρούμενος ;

— Η "Όλγα δεν ξέρε πειά τί νά υποθέσει και τί νά σκεφθ' η.

— Προσπαθούσε νά καθησυχάση τόν έαυτό τής με τ' η σκέψ' η, ό'τι έπρεπε νά έχ' η έμπιστοσύνη στον Στέφανο κι' ό'τι αυτός θά τ' ο κανόνιζε-ό'λα καλά, μά, παρ' ό'λ' αυτά, όσο περνούσε η ώρα, τόσο περισσότερο μεγάλωνε κ' η άγωνία τής...

— Η καρδιά τής σφίγγόταν. Τό κεφάλι τής θούλ' η...

— Έκνευρισμένη, σηκώθηκε και πήγε ως τ' ο παραθύρο...

— Παραμέρισε τήν κουρτίνα και κύτταξε έξω τήν έσοχή πού τ' η φώτιζε γλυκά τ' ο φεγγάρι...

— Άπόλυτη ήσυχία άπλωνόνταν τόσο μέσα στο σπίτι, όσο και έξω.

— Η "Όλγα μηχανικά έκτύταξε τ' ο ρολόι τής...

— Η "Όλγα άνασκήτησε...

— Τής φάνηκε πως είχε άκούσει ελαφρό θόρυβο δημάτων στον διάδρομο...

— Τέντωσε τ' ο αυτιά τής...

— Ναι, δεν είχε γελαστή...

— Κάποιος περπατούσε έξω στον διάδρομο προσπαθώντας νά μ' ην άκούγεται...

— Ποιός νά ήταν όμως ;

— Καί τί ήθελε τέτοια ώρα ;

("Ακολουθεί)

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΛΟΥΪΖΑ ΚΑΙ Η ΛΟΥΛΟΥ

Η Λουλού είχε μια διαβολική εμπνευσι. Ο φίλος της, ο Μαρσέλ Μπρελάν, δεν τολμούσε να την κυττάξει στα μάτια.

— Αγάπη μου, άκουσε με, την παρακάλεσε, δεν μπορώ το Σάββατο. Είναι του Αγίου Λουδοβίκου κι' όπως ξέρεις...

— Γιορτάζει η γυναίκα σου, το ξέρω! φώναξε η Λουλού. Μά, αγαπήτε μου, γιορτάζω κι' εγώ! Ποιος σου είπε να έχω μια φίλη με το ίδιο όνομα; Το Σάββατο λοιπόν είσαι δικός μου. Η γυναίκα σου σ' έχει όποτε θέλει. Εγώ, θέλεις, πρέπει να αρκούμαι στις ημέρες που σ' αφήνει ελεύθερο!...

— Έ, τώρα, είσαι άδικη! παρατήρησε δειλά ο Μαρσέλ Μπρελάν. Δεν πρέπει να παραπονεύσαι...

— Άκουσε, τα λόγια είναι πεπιττά. Το Σάββατο πρέπει να τ'ε περάσεις μαζί μου...

— Μά, αγαπή μου, πώς μπορώ να λείπω μια τέτοια ημέρα από το σπίτι... Είναι γιορτή... Έχουμε κόσμο...

— Αί Καταλαβαίνω! Αγαπās περισσότερο τη γυναίκα σου! Έμένα, ούτε με λογαριάζεις! Βάζω στοίχημα ότι θα της κάνεις κι' ένα ωμόφορο δώρο!...

Κ' η Λουλού Φρεζέρ, η ξανθαιά και θεότρελλη Λουλού, άρχισε να κλαίει.

Ο Μαρσέλ Μπρελάν, με μια αξιοθαύμαστη υπομονή κατάφερε να τη σωπάσει. Μά εκείνη, ξαναγύρισε με πείσμα στο ίδιο θέμα.

— Θα περάσουμε μια χαρά οι δυο μας στην έξοχη, όπως εκείνη τη φορά, θυμάσαι;

— Πώς δεν θυμάμαι... Σου ξαναλέω όμως ότι είναι αδύνατον.

Αυτή τη φορά η Λουλού, ξεσάλλη, τινάχθηκε επάνω και του φώναξε:

— Η το Σάββατο ή ποτέ άλλοτε!...

— Α, όχι, μη λές τέτοια πράγματα!... στέναξε ο Μαρσέλ.

— Λοιπόν, είμαστε σύμφωνοι;

— Άκουσε, Λουλού, κι' εγώ θα το ήθελα, μά πώς; Με ποιόν τρόπο; Δεν μπορώ να βρω καμιά πρόφαση για μια τέτοια ημέρα.

— Εγώ όμως μπορώ να σου βρω. Κι' άμέσως μάλιστα! Θα λάθεις ένα τηλεγράφημα και θα φύγεις μια χαρά...

— Και ποιος, θέλεις, να μου στείλει αυτό το τηλεγράφημα;

— Ένας φίλος σου, διάβολε! Έκανε η Λουλού θριαμβευτικά.

— Δεν υπάρχουν τηλεγραφήματα από φίλους που μπορούν να δικαιολογήσουν την απουσία μου μια τέτοια ημέρα.

— Μια έπίγουσα υπόθεσι!

— Αναβάλλεται. Δεν υπάρχουν τόσο έπίγουσες υποθέσεις...

Πόσο την έχει χαλάσει την κυρά σου! φώναξε η Λουλού κατακόκκινη από τη ζήλεια της. Γι' αυτήν είσαι όλο ευγένεια, όλο λεπτότητα! Φαίνεται καθαρά ότι είσαι έρωτευμένος μαζί της!

— Όχι, όχι!... Σου το όρκίζομαι. Τά προσχέματά μόνο με αναγκάζουν...

— Έ, τότε θα λάθεις ένα τηλεγράφημα για κάποιον θάνατο! Έκανε πάλι θριαμβευτικά η Λουλού.

Ο Μαρσέλ ανατρίχιασε από τη φρίκη του.

— Και ποιος πρέπει να πεθάνει; ρώτησε με ένα ύφος ήλιθου.

— Δεν έχεις κανένα ηλικιωμένο συγγενή;

— Σουλογίζομαι...

ΤΟΥ ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Ο Μαρσέλ δεν είχε κανένα. "Όσο κι' αν έψαχνε, δεν μπορούσε να βρει κανένα. Δεν είχε παρά τον γέρο πατέρα του, έναν απόστρατο συνταγματάρχη του Ιππικού που ζούσε στην Όρλεάνη. Τους άλλους συγγενείς του, ούτε τους θυμώταν πια.

— Λυτούμαι πολύ, Λουλού, μά όλοι οι συγγενείς μου είναι θαυμάσια στην υγεία τους.

— Μά τότε, θα πεθάνει ο πατέρας σου!

Αυτήν την φορά ο Μαρσέλ αναπήδησε σάν να τον είχε σαγκάσει κανένα φιδί.

— Α, αυτό όχι! Άφησε ήσυχο τον καϊμένο τον μπαμπά.

— Μά δεν θέλω να σου τον σκοτώσω! Είμαι θέσθαι ότι, όταν θα το μάθω, θα ξεκαρδιστή από τα γέλια! Κι' εκείνος ήταν κάποτε νέος και έρωτευμένος. Ένας αξιωματικός του Ιππικού!...

Ο Μαρσέλ χαμογέλασε. Ήταν αλήθεια. Ο πατέρας του έκανε πάντα τα στραβά μάτια. Ήταν σάν ένας μεγάλος αδελφός, όλο επιείκεια. Μά στο ζήτημα της νύφης του της Λουίζας, ήταν αδιάλλακτος! Την αγαπούσε παραπολύ και δεν συγχωρούσε τίποτε του γιου του. Αν μάθαινε λοιπόν στην την ιστορία του θανάτου του ποιος ξέρει τι μπορούσε να συμβεί... Ο Μαρσέλ ωστόσο σιγά σιγά άρχισε να υποχωρεί.

— Άκουσε, Λουλού, είπε της φίλης του, δεν θέλω να μου τον πεθάνει!...

— Μη φοβάσαι. Θα σου γράψω μόνο τα εξής:

«Έλα γρήγορα. Δεν είμαι καλά»

Ο Μαρσέλ τώρα εύρισκε ότι αυτή η ιδέα ήταν πρώτης τάξεως. Μόνο η γυναίκα έχει φαντασία...

— Και πώς θα μου τηλεγραφήσεις, Λουλού;

— Θα φύγω το Σάββατο το πρωί, με το πρώτο τρένο, για την Όρλεάνη. Μόλις φθάσω, θα σου τηλεγραφήσω άμέσως και θα σε περιμένω το απόγευμα...

Και μ' ένα πήδημα, τον αγκάλιασε και τον γέμισε τρελά φιλία.

Ο Μαρσέλ Μπρελάν τώρα, από τη Δευτέρα ως το Σάββατο, είχε τα νεύρα του. Η γυναίκα του η Λουίζα, σάν να τον έκανε επίτηδες, του φερνόταν με μια υπερβολική τρυφερότητα εκείνες τις ημέρες. Είχε φτιάξει μάλιστα κι' ένα καινούργιο φόρεμα που ήταν σωστό αντιστούργημα. Ο Μαρσέλ άρχισε να συλλογίζεται ότι έπρεπε δίχως άλλο να της αγοράσει κανένα καλό δώρο. Από την άλλη μεριά πάλι, είχε τον φόβο της Λουλού. Γι' αυτό, έφτιαξε ο ίδιος τον κατάλογο των καλεσμένων κι' έβαλε όλους τους συγγενείς της Λουίζας. Δεν έξεχσε κανένα. Γιατί, κατά θάθος, φοβόταν και τη Λουίζα. Μπορούσε να του ζητήσει να την πάρει μαζί του στην Όρλεάνη. Μά με τόσον κόσμο στο σπίτι, δεν θα τολμούσε... Αλήθεια, τί ωμόφορο που θα ήταν να περνούσε μαζί της το Σάββατο! Πόσο θα τη λυτούσε η απουσία του! Μά, αν δεν έφευγε, πόσο θα λυτούσε τη Λουλού! Με τη Λουίζα περνούσε όλη του τη ζωή, ενώ με τη Λουλού, μόνο λίγες ώρες...

Κι' έτσι, όλο νεύρα, ο Μαρσέλ Μπρελάν ξυπνώντας το Σάββατο το πρωί, ρώτησε άμέσως:

— Έχω κανένα γράμμα; (Δεν τολμούσε να πη τηλεγράφημα).

— Έπειτα, την ώρα που έπαιρνε το πρόγευμά του, ξαναρώτησε:

— Μήπως ήρθε κανένα γράμμα;

Η Λουίζα, η γυναίκα του, απόμεινε κατάπληκτη.

— Μά τί περιμένεις, αγαπή μου; Έκανε δειλά.

Τι κάνεις εκεί μέσα, Μαρσέλ;

—Συλλογίζομαι...

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΖΕΣΤΗΣ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΣΤΟΝ ΣΥΖΥΓΟ ΤΗΣ:

— Ο ηλεκτρικός απορροφητήρας είναι θέβαια μια πρόοδος. Δεν λέω το αντίθετο... μά έχει ένα ελάττωμα.

— Σάν τί ελάττωμα;

— Δεν έχει... σκοπό ξυλο!

ΠΑΘΗΜΑ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

Ο Ζοζέφ θλέπει μ' εύχαρίστησι, ότι δίπλα του στο καρρέ του μικρού πλοίου εκάθησε μια νοστιμιάτη κυρία. Η κυρία κρατούσε στην αγκαλιά της ένα κάτασπρο λουλού, που το χάιδευε κάθε τόσο, του μιλούσε και το φιλούσε.

Ο Ζοζέφ δεν συγκρατείται:

— Πόσο θα ήθελα να ήμουν στη θέση του σκυλιού σας, κυρία μου...

Ευκολώτατο, κύριε, αρκεί να το θέλετε. Το πηγαίνω στον κτηνίατρο, για να το κόψω τ' αυτιά, απάντησε η κυρία.

Κόκκαλο ο Ζοζέφ!

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ !...

— Ανακάλυψα μια μέθοδο να γράφω χωρίς να χρησιμοποιήσω μελάνη!

— Θαυμάσια ανακάλυψις! Για πές μου πώς τα καταφέρνεις;

— Χρησιμοποιώ... μολύβι!

ΚΑΚΗ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Μη θάνεις τα χέρια σου στις τσέπες!

— Γιατί;

— Γι' αυτόν τον λόγο εγώ έκανα εξή μήνες φυλακή!

— Εθάρξες τα χέρια στην τσέπη σου;

— Όχι τάβαζα σε ζένες τσέπες!

ΣΠΟΡ

— Γιατί αυτοί οι έπιθεσμοι στα μούτρα σου και στα χέρια σου;

— Ας όψεται το σπόρ!

— Όποτε έγινες αθλητής;

— Όχι! Η γυναίκα μου έγινε αθλήτρια.

ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΩΝ ΑΛΟΓΩΝ

Μεταξύ τριών φίλων.

Ο ένας:

— Είδα τρία αλογα. Μέτρησα τα πόδια τους και ήταν 11. Σκεφτόμουν λοιπόν...

— Τί σκεφτόμουν, έζηπνε, του λέει ο δεύτερος. Το ένα πόδι ενός αλόγου ήταν σπασμένο και σύ...

— Όχι, φίλε μου, δεν ήταν σπασμένο κανένα πόδι...

Έπεμθαίνε τότε ο τρίτος:

— Κατάλαβα: Ένα από τα αλογα είχε σηκωμένο το ένα του πόδι...

— Μας υποχρεώσατε, κύριοι! Μά αφήστε να τελειώσω την κουβέντα μου, λέει ο πρώτος. Τι σπάνετε τα κεφάλια σας! Απλώς είχα μετρήσει λάθος την πρώτη φορά!...

— ; ; ;...

ΕΠΕΣΑΝ...

— Ο παππούς μου είναι ογδόντα χρόνων και δεν έχει ούτε μια άσπρη τρίχη.

— Σοβαρά;

— Βέβαια! Τα μαλλιά του όλα έπεσαν πριν πεινήντα χρόνια!...

— Τίποτε... της απάντησε ο Μαρσέλ. Είδα απόψε ένα άσχημο όνειρο. Είχα λάθει, λέει, ένα τηλεγράφημα από τον μπαμπά μου... (Τί έξοχη ιδέα! Όταν θάρη το τηλεγράφημα, η Λουίζα θα είναι πια προετοιμασμένη: Τηλεπάθει!).

— Μά τί ιδέες είναι αυτές, Μαρσέλ! τον μάλλωσε η Λουίζα.

— Έ, ναι, ξέρω κι' εγώ; Σου όρκίζομαι ότι είδα ένα παραπολύ άσχημο όνειρο. Έχω μια κακή προαίσθησι...

Η Λουίζα άμέσως άναστατώθηκε. «Πρέπει να του θγάλω αυτήν την ιδέα από το κεφάλι, συλλογίσθηκε, αλλιώς θα πά χαμένη η γιορτή μου. Πρέπει να τηλεγραφήσω στο γέρο για να δώ αν είναι καλά και κατόπιν θα του εξηγήσω μ' ένα γράμμα τα όνειρα του γιου του...»

Κ' η Λουίζα, αποφασιστική όπως πάντα, τηλεγράφησε στον απόστρατο συνταγματάρχη του Ιππικού: «Άνησυχούμε για την υγεία σας. Απαντήστε μας πώς είσαστε».

Ύστερ από μιά ώρα, ο Μαρσέλ τηλεφώνησε από το γραφείο.

— Κανένα γράμμα;

Τίποτε. Η Λουίζα μάλιστα δεν του είπε τί είχε κάνει για να μη μεγαλώσει την άγωνία του.

— Θεέ μου! στέναξε. Άν είναι άρρωστος ο πεθερός μου, θα πά χαμένη η γιορτή μου!

Μά η απάντησι από τον γέρο συνταγματάρχη δεν άργησε να φθάσει:

«Είμαι καλά. Θάρω απόψε για τη γιορτή της Λουίζας».

Η χαρά της Λουίζας ήταν άπερίγραπτη. Συλλογίσθηκε να τηλεφωνήσει στο Μαρσέλ στο γραφείο, μά ήταν άργα πια και θα είχε φύγει. Σέ λίγο θα ήταν στο σπίτι. Α! Τί έκπληξι!

Μόλις χτύπησε λοιπόν το κουδούνι της πόρτας, η Λουίζα έτρεξε ν' ανοίξει.

— Κούκου! Ένα τηλεγράφημα από το μπαμπά! του φώναξε.

— Τί είναι; άσπίσε ο Μαρσέλ.

— Ένα τηλεγράφημα από τον μπαμπά!

Ο Μαρσέλ δεν μπορούσε να καταλάβει πώς μπορούσε η Λουίζα να είχε ένα τηλεγράφημα, τη στιγμή που ο ταχυδρόμος του είχε δώσει ένα άλλο στην εξώπορτα.

— Μά δεν καταλαβαίνεις λοιπόν, του εξήγησε η Λουίζα γελώντας, ότι τηλεγράφησα στον μπαμπά για να σε καθησυχάσω! Και έβρεις τώρα τί μου απάντησε; Ότι θάρη απόψε να σου τραθήξ το αϊτάκι, παληό-παιδο! Εμπρός, λοιπόν! Φίλησέ με!...

Ο Μαρσέλ φίλησε την γυναίκα του, τσαλακώνοντας μέσα στην τσέπη του το άλλο τηλεγράφημα. Άντιο, Λουλού! της είχε αγοράσει μάλιστα κι' ένα μαργαριταρένιο κολλιέ.

Ο Μαρσέλ πέρασε στο γραφείο του για να συγκεντρώσει τις ιδέες του. Με το καπέλλο στο κεφάλι και το μπαμπού στο χέρι θολάριζε σάν μουρλός!

Μά η Λουίζα σέ λίγο του φώναξε:

— Κάνε γρήγορα, Μαρσέλ. Πρέπει να πās σέ λίγο στο σταθμό να παραλάβεις τον μπαμπά!... Τί κάνεις εκεί μέσα;

— Συλλογίζομαι...

— Τί συλλογίζεσαι; Είναι ώρα τώρα για τέτοια πράγματα;

— Έ, να, σκεφτόμουν, ότι όταν έχω κανείς μια χαριτωμένη γυναίκούλα σάν κι' εμένα, έχει και μερικές υποχρεώσεις...

— Α, μπράβο! Και ποιές, παρακαλώ;

— Νά, παραδείγματος χάριν, να της προσφέρη στη γιορτή της ένα δώρο.

Και της πέρασε στο λαιμό το μαργαριταρένιο κολλιέ, που είχε αγοράσει για τη φίλη του.

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Μόνον το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» αγοράζει εις απόλυτως ίκανοποιητικές τιμές, παλαιά διθλία, έφημερίδες και περιοδικά, από το 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιές φωτογραφίες εικόνες, έγγραφα κ. λ. π. Πληροφορία: Γραφεία του «Μπουκέτου», Γερμανού Παλαιών Πατρών 58, Κήπος Κλαυθμώνος, 3-8, μ. μ. καθ' εκάστην και τας Κυριακάς.

ΠΩΣ ΕΒΛΕΨΑΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

(Το Γάλλο περιηγητοῦ καὶ συγγραφέως ΑΝΡΥ ΜΠΕΛ ὁ ὁποῖος ἐπεσκέφθη τὴ χώρα μας κατὰ τὰ ἔτη 1861—1868—1874)

OB

Ἐνῶ ἐμεῖς μελετοῦσαμε τὰ ἐρεῖπια τοῦ ναοῦ τοῦ Ἐπικουρείου Ἀπόλλωνος ἀπ' ὅλες τους τὲς ὕψεις, ὁ οὐρανὸς ἔγινε ἀπειλητικός. Ὅπως καὶ χθές, ἡ θύελλα ἦταν ἔτοιμη νὰ ξεσπάσῃ καὶ οἱ ἀγωγιατὲς κουνοῦσαν τὸ κεφάλι τους μὲ ὕψος ἐλάχιστον καθισχυαστικό.

Ρίχνουμε μιά τελευταία ματιά στὸ μαγευτικὸ πανόραμα ποὺ ἀπλώνεται γύρω ἀπ' τὸ Κοτύλιον. Ἀπὸ κάτω μας, ἡ θαθεῖα κοιλάδα, ἡ δεινρόφυτη καὶ σκοτεινὴ τοῦ Νέδα, πάνω ἀπ' τὴν ὁποία ὀρθώνεται μιά ψηλὴ θουνοκορφή. Δεξιά, μακριά, ἡ γαλάζια θάλασσα, πρὸς νότον τὸ ὄρος Ἰθώμη, ἀριστερά τέλος, πέρα ἀπὸ ἓνα σωρὸ θουνά καὶ κοιλάδες, ὁ Ταῦγετος χιονισμένος.

Ἀφήνοντας τὸ μέρος, ὅπου θρῖσκόμαστε, κατεβαίνουμε ἕναν κατήφορο γεμάτο πέτρες γιὰ νὰ συναντήσουμε τὸν δρόμο τῆς Ἀνδρίτσαινας.

Ἡ πλουσία θλάστησι τῆς κοιλάδος τοῦ Νέδα ἔχει πειὰ ἐξαφανισθῇ. Δὲν ὑπάρχουν παρὰ μερικά δεινρύλλια καχεκτικά, τσακισμένα ἀπ' τὲς χειμωνιάτικες καὶ καλοκαιρινὲς θύελλες. Μερικὲς μικρὲς θαλασιδιὲς φυτοζωοῦν ἀνάμεσα στοὺς θράχους.

Ἐπειτα ἀπὸ μιά ὥρα ἐπίπονης πορείας, φτάνουμε σὲ μιά κοιλάδα πράσινη καὶ δασωμένη, ποὺ προσφέρει στὰ μάτια σὲ κάθε στροφή τοὺς πιὸ ποικίλους πίνακες.

Δεξιά κ' ἀριστερά, μικρὲς γραφικὲς κοιλάδες εἶναι σκεπασμένες ἀπὸ κάθε λογῆς δέντρα, μαστιχίες, ροδοδάφνες, μυρτιές, κλπ. Ἀπὸ πάνω, λόφοι γεμάτοι θοσκοτόπια, ἀπὸ τελοῦν σ' αὐτὸν τὸν πίνακα τὸν ἐντελὼς ἀρκαδικό, ἓνα μαγευτικὸ πλαίσιο.

Ἡ ὕγρασία τῶν προσφάτων καταιγίδων ὑψωνόταν στὴν κοιλάδα σὰν ἕνας ἀνάλαφρος πέπλος καταχνιάς ποὺ γλύκαινε τὲς γραμμὲς καὶ τόνιζε τὰ σχέδια. Θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς θρίσκειται σ' ἓνα τοπίο τοῦ Βορρᾶ μιά ὡμορφὴ φθινοπωρινὴ ἡμέρα, κ' αὕτῃ ἡ ὁμοιότης μὲ τὴ μακρινὴ πατρίδα μας ἦταν ἴσως ἐκεῖνο ποὺ μᾶς γοήτευε περισσότερο.

Ἀκολουθᾶμε τὴν κοιλάδα ἀπὸ ἕναν δρόμο ποὺ σέρνεται ἐπάνω στοὺς λόφους, ἀνεθοκατεβαίνοντας σ' αὐτοὺς. Βγαίνοντας ἀπὸ ἓνα μικρὸ, δάσος, ὅπου ξεσηκώσαμε σιμὴν περδικῶν, ἀντικρύζουμε ἀπέναντί μας, στὴν πλαγιά ἑνὸς λόφου, τὰ καμπαναριά καὶ τὰ κόκκινα κεραμίδια τῆς Ἀνδρίτσαινας, ὑπερδεδεμένα μὲ κυπαρίσσια καὶ μισοκρυμμένα κάτω ἀπὸ τὰ φυλλώματα.

LXXVII

Ἀνδρίτσαινα. — Ἐνῶς Ἀρκὰς βουλευτῆς. — Πῶς ἐξασφάλισε τὴν ἐκλογὴν του. — Διασφραγὶς τῶν πολιτικῶν ἔργων. — Ἡ ἐορτὴ τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος. — Χαρακτὴρ τῶν χωρικῶν τῆς Πελοποννήσου. — Γνώμαι τοῦ Ἀλεξάνδρου γιὰ τὸ Σύνταγμα.

Ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἀνδρίτσαινας θεωρεῖται, δικαίως ἢ ὀκνῶς, ἐλάχιστον φιλόξενος καὶ στὴν Ἀθήνα, πρὶν φύγουμε, μᾶς εἶχαν πῇ ὅτι δὲν ἦταν καθόλου ἀπίθανο νὰ κοιμηθούμε ἐκεῖ στὸ ὑπαιθρο. Μὰ, χάρις στὴν ἐπιδρασίαν ποὺ εἶχαν κ' ἐδῶ ἡ ἐπιτολὲς τῆς κυβερνήσεως, ποὺ εἶχε λάβει ἡ διοίκησις τῆς χωροφυλακῆς γιὰ μᾶς, χάρις πρὸ πάντων στὸν βουλευτὴ τῆς ἐπαρχίας, τὸν ὁποῖο γνωρίζαμε, δὲν μόνον θρήκαμε ἄσυλο, ἀλλὰ καὶ θὰ εἴμαστε ἀδικοὶ ἂν παρα-

ποινώμαστε γιὰ τὴν ἀνεσί τῆς κατοικίας, ὅπου καταλύσαμε καὶ γιὰ τὴν εὐγένεια τῶν οἰκοδεσποτῶν.

Ἡ λαμπρὴ ἐγκατάστασί μας, λαμπρὴ συγκρινόμενη μὲ τὴν χθεσινὴ, κ' ἡ σκέψις, ὅτι θὰ περνούσαμε μιά ὥρα νύχτα, ἔφεραν ζωηρότητα κ' εὐθυμία στὴ συντροφία μας. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δείπνου, ἡ οἰκοδέσποινα, ἡ ὁποία εἶχε μεγάλαν ἀμπελία κορινθιακῆς σταφίδος στὰ περὶχωρα, ἐμψύχωνε τὴν συζήτησιν μὲ τὴν διήγησιν τῶν ταξιδιῶν ποὺ εἶχε κάνει στὴν νεότητά της στὴν Ζάκυνθο καὶ στὴν Κόρινθο.

Τὸ θράδιν ὁ βουλευτῆς τῆς ἐπαρχίας ἤρθε νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ. Θὰ ἦταν πιὸ ἀκριθὲς ἂν ἔλεγα «ἕνας ἀπὸ τοὺς βουλευτὰς» γιὰ τὸ μικρὸ ἑλληνικὸ βασίλειον οἱ βουλευτὰ εἶναι πολυάριθμοι καὶ ἂν ἀκολουθοῦσαμε στὴ Γαλλίαν τὴν ἴδιαν ἀναλογία μὲ τὴν Ἑλλάδα, θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουμε πέντε χιλιάδες βουλευτὰς ἐπὶ πληθυσμοῦ τριανταεξὶ εκατομμυρίων κατοίκων.

Εἶναι κ' αὐτὸ μιά ἀπὸ τὲς πληγὲς τῆς χώρας. Οἱ βουλευτὰ αὐτοὶ στοιχίζουσιν πολὺ καὶ ἔχουν καταστρέψει τὰ οἰκονομικὰ τοῦ κράτους.

Αὐτὸς ποὺ μᾶς ἐπεσκέφθη εἶναι γνήσιος τύπος Ἀρκάδος βουλευτοῦ μὲ τὴ φαρδεῖα φουστανέλλα του, μὲ τὴ χρυσὴ κέντητη στολὴ του, μὲ τὸ φέσι του τοῦ ὁποῖου ἡ τεράστια φούντα τοῦ πέφτει στοὺς ὤμους καὶ μὲ τὰ μεγάλα πάλ-ληκαρίσια μουστάκια του.

Ἐκεῖνες τὲς ἡμέρες προετοίμαζε τὴν ἐπανεκλογὴν του ὡς βουλευτοῦ καὶ καθὼς ἀνῆκε στὸ κυβερνητικὸ κόμμα, εἶχε κάθε δύναμιν νὰ μεταθέτῃ τοὺς ὑπαλλήλους ποὺ ἦταν ἀντιθέτων φρονημάτων, καθὼς καὶ τὰ ὄργανα τῆς χωροφυλακῆς, στὰ ὁποῖα δὲν εἶχε ἐμπιστοσύνη καὶ νὰ θάξῃ στὲς θέσεις τοὺς φίλους του.

Δὲν τὸ ἔκρυβε ἄλλως τε αὐτὸ καθόλου καὶ τὸ θεωροῦσε ὡς τὸ πιὸ φυσικὸ πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Δὲν ἔσπευτε λογικῆς, κρίσεως, οὔτε καὶ κάποιας σχετικῆς πολιτικῆς ἐπιτιμότητος. Μὰ ἐπειδὴ εἶχε ἀντιπάλους ποὺ δὲν ἐδίσταζαν νὰ χρησιμοποιήσουν ὅλα τὰ μέσα, νόμιμα καὶ παράνομα, γιὰ νὰ τὸν χτυπήσουν, ἔλεγε πὼς θὰ ἦταν πολὺ ἀνόητος ἂν δὲν χρησιμοποίησε κ' αὐτὸς τὰ ἴδια ὅπλα.

Ἦταν ἕνας ἄνδρας πενήντα χρόνων πεοῖπου καὶ συνεπὶς ἀνῆκε στὴν δευτέρα γενεὰ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ πρώτη ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν γέροι κλέφτες καὶ θαλασσινοὶ ἀπ' τὰ νησιά, ἔχει σχεδὸν ἐξαφανισθῇ σήμερον. Ἡ δευτέρα ἐξανάχτισε τὲς πόλεις, ἔκανε τὸ σύνταγμα, ἱδρυσεν σχολεῖα καὶ κατέχει ἀκόμα τὲς μεγαλύτερες θέσεις τοῦ Κράτους. Ἐδεῖξε σὲ πολλὰς περιστάσεις πραγματικὴ ἀφοσίωσιν γιὰ τὸν τόπον, μὰ ἔδειξε ἐπίσης συχνὰ καὶ μιά ἀσυγκράτητη φιλοδοξίαν, ἡ ὁποία ζημίωσε τὰ γενικά συμφέροντα.

Ὅσο γιὰ τὴν γενεὰ, ποὺ ἐμφανίστηκε κατόπιν, τὴν γενεὰ ποὺ παρουσιάζεται τώρα στὲς ὑποθέσεις καὶ δὲν ἔσπευτε νὰ παῖξῃ τὸν κυριώτερον ρόλον, τὴν ἀποτελοῦσαν οἱ δικηγόροι, οἱ διδάκτορες σὲ ὅλα τὰ πράγματα μὲ διπλώματα εὐκολοαποκτηθέντα, μαζὺ μὲ μερικὸν κερδοσκοπικὸν καὶ ἀνθρώπων τῶν ὑποθέσεων» συγκεντρωμένους στὲς ναυτικὲς πόλεις, — ὅλους ἀπλήστους γιὰ θέσεις καὶ ἀξιώματα καὶ γιὰ τοὺς ὁποῖους ὁ Ἀρκὰς βουλευτῆς μᾶς μιλοῦσε μὲ τὴν μεγαλύτερη περιφρόνησιν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ... ΘΥΩΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗ

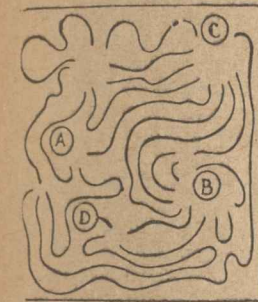
Ο ΜΙΤΟΣ ΤΗΣ ΑΡΙΑΔΝΗΣ

Ἡ πλατὴν εἰκόνα παριστάνει ἓνα λαβύρινθο, γεμῖτο ὑπερδεδεμένους δρόμους.

Πρόκειται λοιπὸν ἰσὺν νὰ κάνετε τὸ ἐξῆς:

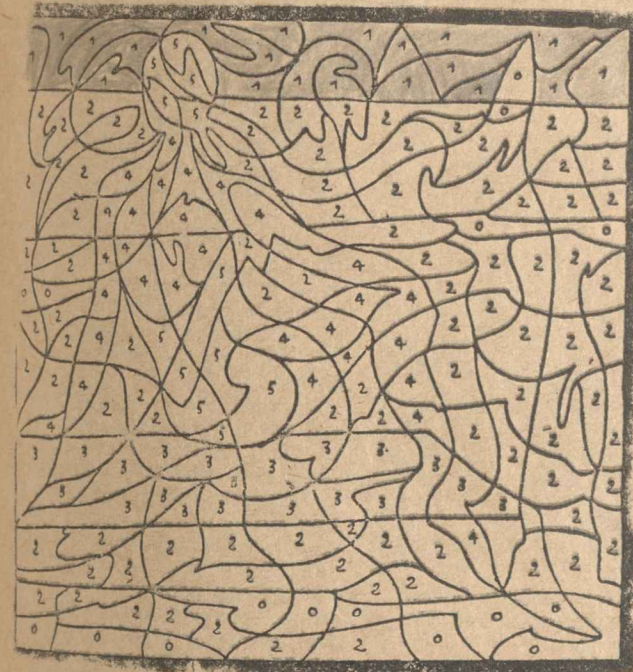
1) Νὰ πάτε ἀπὸ τὸ σημεῖον Α' στὸ σημεῖον Β' καὶ 2) Νὰ πάτε ἀπὸ τὸ σημεῖον C στὸ σημεῖον D, χωρὶς νὰ διασταυρωθῶν ποθεν ἢ γραμμὲς τῶν δυὸ δρομολογίων.

Γιὰ δοκιμάσετε... Θὰ τὰ καταφέρετε;

ΕΥΚΟΛΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Πάρτε τὸ κουτὶ μὲ τὲς μπογιὲς σας καὶ χρωματίστε τὰ

μεταξὺ τῶν γραμμῶν ἀριθμημένα διαστήματα ὡς ἐξῆς:
ὁ λευκός, 1 μπλε πολὺ ἀνοιχτό, 2 μπλε, 3 γκρι, 4 σκούρο καὶ 5 κίτρινο.

Ἔτσι, χωρὶς κόπον καὶ δυσκολίαν, θὰ σχηματίσετε μιά ὡραία πολύχρωμη εἰκόνα, σχετικὴ μὲ τὴν ἡλιοθεραπείαν.

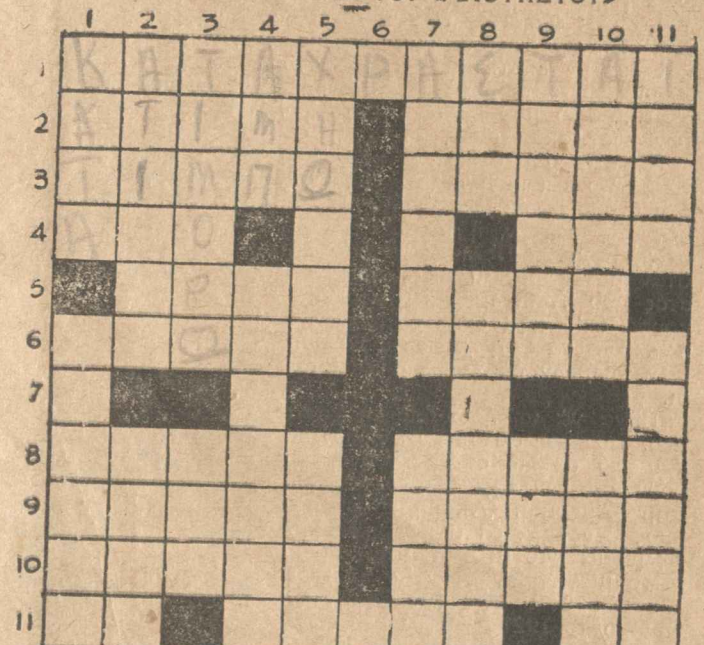

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΔΙΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

Τὸ ΑΥΓΟ Κ' Ἡ ΚΟΤΤΑ

Ἰδοὺ πῶς θὰ σχηματισθῇ ἡ κόττα, ἂν κοπῇ τὸ αὐγὸ σὲ τρία κομμάτια.

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) Μὴ τοὺς ἐμπιστευθῇτε ποτὲ χορήματα. 2) Ἐχουν χάσει πειὰ κάθε ὑπόληψιν. Χωρὶς τῆς Ἀττικῆς. 3) Διάσημος μουσικοσυνθέτης. Σαίεπληρικός ἦρως. 4) Τοπικὸν ἐπίρρημα. Τρία γράμματα τῆς λέξεως «κρυφά». 5) Γεωγραφικὸς ὄρος. Ἡ λέξις «ὅμοιον» χωρὶς ἓνα σύμφωνόν της. 6) Τοπικὸν ἐπίρρημα. Τουρκικὸ παλάτι. 7) Τρυφερά, μαλακά. Σμῆνος, πλῆθος. 8) Χρησιμεύει στὰ ἔρμα γιὰ ἐνδυμα. Ἑλληνικὸ νόμισμα τοῦ περασμένου αἰῶνος. 9) Ἐξάρτημα τοῦ πλοίου. Σταγὼν. 10) Κτητικόν. Διάσημος Ἑλλήν μεσαιωνοδόξης. Δύο φωνήεντα.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) Πρόθεσις. Ἐνῶς ἀπ' τοὺς ἑπτὰ Σωματοφύλακες. 2) Παράλογον, ἀγενές. Ἀδίστοτον ἀντωνυμία (θελ.) 3) Ἐπιβάλλον κυρώσεις. Στρατιωτικὸν πρόσταγμα. 4) Χρονικὸν ἐπίρρημα. Ὑπόδειγμα ζηλοτύπου συζύγου. 5) Ναρκωτικόν, ὅπως τὸ λέει ὁ λαός. Τουρκικὸ γυναικεῖον ὄνομα. 6) Νησιτικὸς. Σχολικὸν ἐπιπλόν. 7) Λουτρόπολις τοῦ Βελγίου περίφημη ἀπὸ διαφορὰς διασκέψεις. Ὁ ἀναμενόμενος σωτήρ. 8) Ἰνδὸς ποιητής. Γερμανὸς συγγραφεὺς ἡ νῆσος τῆς Ἀγγλίας. 9) Ὀλόκληρη, πλήρης (θεμ.). Χωρίζουν. 10) Ἐθεράπευσαν. Θηλυκὴ μετοχή τοῦ ἴδιου ρήματος.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

Ὁριζοντίως: 1) ΑΠΟΛΥΜΑΝΣΙΣ, 2) ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΙ, 3) ΙΝΑ-ΙΡΑΚ, 4) ΣΣ-ΝΕΑΡΑΙ, 5) ΤΕΞΑΣ-ΣΚΙ, 6) ΗΛΙΟΤΡΟΠΙΟΝ, 7) ΣΗ-ΙΑ-ΣΑ-ΡΑ, 8) ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΣ, 9) ΣΟΝ-ΑΡΑΔΕΣ, 10) ΔΕΙΤΑ-ΕΛ, 11) ΑΝΤΑΡ-ΣΙΑΙ.

Καθέτως: 1) ΑΠΙΣΤΗΣΑΣΑΙ, 2) ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ, 3) ΟΡΑ-ΣΙ-ΑΝΙΑ, 4) ΛΑ-ΝΑΟΙΣ-ΑΝ, 5) ΥΓΙΕΣΤΑΤΑ, 6) ΜΩΡΑ-ΑΡΤΑ, 7) ΑΓΑΡ-ΟΣΣΑ, 8) ΝΙΚΑ-ΠΑΙΔΕΣ, 9) ΣΚ-ΙΣΙ-ΜΕΛΙ, 10) ΙΟΣ-ΚΟΡΟΣ, 11) ΣΙ-ΣΙΝΑΣ-ΟΙ.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ..

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

(Συναρπαστικές αφηγήσεις του κυνηγοῦ ἀγρίων θηρίων Φράνκ Μπούκ)

ΜΗΤΡΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

Ἡ ἀγάπη τῶν πιθήκων στὰ παιδιά τους εἶναι παροιμιώδης καὶ μέσα σὲ τόσα χρόνια πού ἔτυχε νὰ γυρίζω στὰ δάση τῶν Ἰνδιῶν καὶ τῶν νησιῶν τῆς Μαλαισίας, εἶδα ζωντανὰ μπροστά μου ἕνα πλῆθος περιστατικά πού δείχνουν πόσο εἶναι ἀληθινά, ὅσα λέγονται γιὰ τὴ μητρικὴ στοργὴ τῶν πιθήκων. Κανένα ὅμως δὲν μὲ συγκίνησε περισσότερο καὶ δὲν μὲ ἔκανε νὰ σκεφθῶ τόσο σοβαρά, ὅτι τὰ ζῶα ἔχουν περισσότερη ψυχὴ ἀπ' ὅση νομίζουμε, ὅσο ἕνα περιστατικό πού μοῦ ἔτυχε μ' ἕνα θηλυκὸ πιθήκο τοῦ γένους τῶν προβοσκιδειδῶν.

Πάντοτε μοῦ ἄρεσε σὲ κάθε μου ταξίδι στὴν Ἀμερικὴ νὰ φέρνω καὶ κάτι καινούργιο, μιά ποικιλία πού ἦταν γνωστὴ στοὺς ζωολόγους, μόνον ἀπὸ φωτογραφίες ἢ περιγραφὲς ἐξερευνητῶν, ἢ πού δὲν εἶχε μεταφερθῇ ποτὲ ζωντανή στίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν χαρὰ μου ὅταν μιά φορὰ, πού θρῆσκονουν στὴν Σιγκαπούρη, ὁ πιρσὸς μου Ἀλῆς ἦρθε καὶ μοῦ εἶπε κρυφὰ στ' αὐτὶ ὅτι ἕνας ἰθαγενὴς παλοῦσε ἕνα ζευγάρι προβοσκιδειδῶν πιθήκων σὲ λαμπρὴ κατάστασι.

Πῆγα νὰ πηδίσω ἀπὸ τὴ χαρὰ μου. Τὸ εἶδος αὐτὸ τῶν πιθήκων εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ σπάνια πού υπάρχουν καὶ δὲν εἶχε ποτὲ μεταφερθῇ στὴν Ἀμερικὴ. Ἀκόμη κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν εἶχα ἀντικρύσει ποτὲ μὲ τὰ μάτια μου μιά τέτοια μαίμου. Μόνον μιά φορὰ, ὅταν ὁ πρίγκιψ τῆς Οὐαλλίας εἶχε ἐπισκεφθῇ τὴν Βόρνεο τὸ 1921 — 1922 τοῦ εἶχαν χαρίσει ἕνα προβοσκιδειδῆ πιθήκο μαζί μὲ μιά πλουσία συλλογὴ ζῶων τῆς ζούγκλας προωρισμένων γιὰ τὸν Ζωολογικὸν Κήπο τοῦ Λονδίνου. Μὰ καὶ τὸ μοναδικὸ αὐτὸ ὑπόδειγμα δὲν ἔζησε παρά λίγες ἡμέρες μετὰ τὴν μεταφορά του στὴ Σιγκαπούρη.

Ἐτρεξα λοιπὸν καὶ ὄρθκα τὸν ἔμπορο καὶ τόσο ἐνθουσιάστηκα ἀπὸ τὴς δύο μαίμουδες, ὥστε τοῦ ἔδωσα περισσότερα ἀπ' ὅσα μοῦ ζήτησε, πράγμα πού κατ' ἀρχὴν δὲν κάνω ποτέ. Ἦταν ὅμως στ' ἀλήθεια ἑξαρχὰ ζῶα. Τὸ ἀρσενικὸ εἶχε σχεδὸν ἕνα μέτρο ὕψος καὶ μιά μὴ μακρυὰ πέντε πόντους. Τὸ θηλυκὸ ἦταν λίγο μικρότερο, μὰ ἡ μὴ του κι' αὐτοῦ εἶχε σημαντικὸ μήκος. Καὶ τὰ δύο εἶχαν χρῶμα καφετὶ πρὸς τὸ κοκκινωπὸ.

Παρέδωσα τὰ δύο ζῶα στὸν Ἀλῆ, πού ἤξερα ὅτι θὰ τὰ φρόντιζε σὰν παιδιά του. Ἐπρόκειτο νὰ μείνουμε στὴ Σιγκαπούρη μερικὲς ὁδομάδες ἀκόμη καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ θηλυκὴ μαίμου γέννησε ἕνα μικρὸ χαριτωμένο μαρουδάκι καὶ ἔτσι, ἦταν ἐτοιμασθήκαμε νὰ φύγουμε, παραλάβαμε μαζί μας μιά ὀλόκληρη οἰκογένεια.

Ἡ πρώτη ἀτυχία πού μᾶς ἔτυχε ἦταν ὅταν δύο μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπιβίβασί μας στὸ πλοῖο, τὸ ἀρσενικὸ ἀρρώστησε ξαφνικά καὶ ψόφησε. Λίγες ὥρες πρὶν ἦταν ζωηρότατο καὶ ὑγιέστατο. Ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ ἔμεινε ἀνεξήγητη καὶ τὸ περιστατικὸ αὐτὸ ὁμολογῶ ὅτι μὲ λύπησε πολὺ.

Τὸ θηλυκὸ φαίνονταν κι' αὐτὸ πολὺ θλιμμένο γιὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ συντρόφου του, μὰ τὸ μαρὸ τῆς τὴν ἀπασχολοῦσε τόσο πολὺ καὶ τῆς γέμιζε τόσο τὴ ζωὴ τῆς, ὥστε δὲν ἀνησύχησα μήπως τὸ χάσω καὶ αὐτὸ, ὅπως πολὺ συχνὰ συμβαίνει σὲ ζευγαρωμένα ζῶα. Φρόντιζε τὸ μικρὸ τῆς, ἔπαιζε μαζί του καὶ τὸ καμάρωνε ὅσο καὶ μιά ἀνθρώπινη

μητέρα τὸ δικό της παιδί. Πραγματικὰ ὅμως ἦταν ἕνα χαριτωμένο μαίμουδάκι, μεγάλο ὅσο μιά γάτα καὶ σὲ πολλὰ ὅμοιο μ' ἕνα ἀνθρώπινο μαρὸ. Ἡ μακρυὰ του μὴτη δὲν εἶχε σχηματισθῇ ἀκόμη κι' ἔτσι γιὰ τὴν ὥρα δὲν παρουσίαζε καμμιά ὁμοιότητα μὲ τὴν μητέρα του.

Ἐπιβίβασα τὴς μαίμουδες μου καὶ ὅλη μου τὴν ἀλλὴ συλλογὴ στὸ ὑπερωκεάνειο «Πρόεδρος Οὐίλσον» καὶ ξεκινήσαμε. Τὰ κλουβιά τῶν μαίμουδων ἦταν τοποθετημένα ἐν προφυλαγμένῳ μέρος καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες ἔρχονταν καὶ τὰ περιεργάζονταν μὲ μεγάλη περιέργεια.

Ἐγὼ ἰδὼν πολλές μαίμουδες πού μπορούσαν νὰ παρουσιάσουν ὡς ὑπόδειγμα μητέρων καὶ γιὰ τίς γυναῖκες ἀκόμη. Μὰ τὴν στοργὴ πού ἔδειχνε αὐτὴ ἡ μαίμου γιὰ τὸ παιδί τῆς δὲν τὴν ἔχω ξανασυναντήσει. Ὅταν οἱ ἐπιβάτες ἐπῆγαν κοντὰ στὸ κλουβί τῆς, ἀποτραβιζόνταν τρομαγμένοι στὸ θάθος καὶ ἀγκάλιαζε τὸ μαρὸ τῆς σφιχτὰ μὲ τὰ δύο τῆς χέρια σὰν νὰ φοβῶταν μήπως τῆς τὸ κλέψουν. Ὡρες ὀλόκληρες καθόταν ἀπὸ πάνω του καὶ τὸ καμάρωνε μὲ τὸ πρόσωπο φωτισμένο ἀπὸ μητρικὴ ἀγάπη. Ἄλλοτε πάλι τὸ λικνίζει μὲ τὰ χέρια τῆς, τὸ τάζει παρακολουθώντας κάθε του κίνησι καὶ τὸ χάιδευε τρυφερά.

Ἐνα πρωὶ, λίγες ἡμέρες ἀφοῦ εἴχαμε ξεκινήσει, καθὼς πῆγα νὰ κάνω ἐπιθεώρησι στίς μαίμουδες μου, εἶδα ὅτι πολλὰ ἀπὸ τὰ κλουβιά, καὶ μαζί μ' αὐτὰ καὶ τὸ κλουβί τῆς προβοσκιδειδοῦς, ἦταν πλημυρισμένα ἀπὸ νερά. Καθὼς ἐπλυναν φαίνεται τὸ κατὰστροφωμα, ὅπως γίνεται κάθε πρωὶ σὲ κάθε πλοῖο, οἱ ναῦτες δὲν ἐπρόσεξαν καὶ τὰ πιὸ λεπτά ἀπὸ τὰ ζῶα μου εἶχαν δεχθῇ μιά ψυχρολουσία πού κάθε ἄλλο παρά καλὸ θὰ τοὺς ἔκανε.

Ἐγὼ περάσει περισσότερο καιρὸ τῆς ζωῆς μου σὲ θαπὸρία παρά στὴν ξηρὰ καὶ ποτὲ μου δὲν εἶχα ἔρθει σὲ προστριβὲς μὲ τὸ πλήρωμα. Οἱ ναυτικοὶ συνήθως εἶναι οἱ πιὸ καλοκάγαθοι καὶ συμπαθητικοὶ ἄνθρωποι. Ἐτρεξα καὶ ὄρθκα τὸ λωστρόμο, ἕνα κιτρινωπὸν Φιλίππιν καὶ τοῦ εἶπα τὴ ζημία πού μοῦ ἐγένε. Τοῦ ἐξήγησα ὅτι τὰ ζῶα πού μετέφερα, ἦταν πολὺ λεπτὰ καὶ χρειάζονταν μεγάλη προσοχὴ γιὰ νὰ μὴν πάθῃ ἡ ὑγεία τους. Ἀπ' αὐτὴν ἄλλη ἀπάντησι, ἐκείνος κούνησε τοὺς ὤμους του καὶ μοῦ εἶπε ὅτι οἱ ναῦτες τοῦ πρόσεχαν ὅσο πιὸ πολὺ μπορούσαν καὶ ἂν δὲν ἤθελα νὰ θρέωνται τὰ κλουβιά μου ἀς μὴν τὰ ἔβαζα στὸ κατὰστροφωμα.

Εἶχα μεγάλη διάθεσι νὰ τὸν ἀρχίσω στίς γροθιές, μὰ συγκρατήθηκα καὶ ἔτρεξα νὰ ἰδῶ πῶς ἦταν ἡ μητέρα μὲ τὸ μαρὸ τῆς. Ὅταν ἀνοίξα τὴν πόρτα τοῦ κλουβιοῦ τῆς ἔγινε ἕξω φρενῶν ἀπὸ τὸν θυμὸ μου. Ἡ μαίμου πού μὲ γινώριζε πειὰ καὶ μόλις μ' ἔβλεπε ἔτρεχε νὰ τῆς δώσω καμμιά λιχουδιά, δὲν ἔδινε καμμιά ἀπάντησι στὴ φωνή μου. Εἶχε ζαρῶσει σὲ μιά γωνία τοῦ κλουβιοῦ ἦταν θρεγμένη ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια καὶ κρατοῦσε σφιχτὰ στὸ στήθος τῆς τὸ μαρὸ τῆς γιὰ νὰ τὸ ἔχη ζεστὸ. Ἀμέσως ἄλλαξα τὸ θρεγμένο ἄχυρο πού σκέπαζε τὸ πάτωμα τοῦ κλουβιοῦ καὶ δοκίμασα νὰ στεγνώσω καὶ τὴ μαίμου, μ' αὐτὸ δὲν ἦταν τόσο εὐκόλο. Ὅπωςδήποτε σὲ λίγην ὥρα καὶ τὰ δύο ζῶα ἦσαν στεγνά, μὰ ἐγὼ ἤμουν πολὺ στενοχωρημένος, γιατί ἐγινώριζα ὅτι τὰ ἀγρίδια πού εἶναι μαθημένα σὲ τροπικὲς θερμοκρασίες, δὲν ὑποφέρουν ἀκινδύνους τέτοιου εἴδους κακομεταχειρίσεις.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα κάθε πρωὶ στίς πέντε θρῆσκονουν στὸ κατὰστροφωμα καὶ παρακολουθοῦσα τὸ σφουγγαρίσμα

Ὁ Φράνκ Μπούκ μὲ τὴν προβοσκιδειδῆ μαίμου του, λίγες ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὸν θάνατό της.

τοῦ πλοίου. Ὁ λωστρόμος μὲ ἔβλεπε, ἀλλὰ ἔκανε πῶς δὲν μὲ γινώριζε καὶ χαμογέλουσε σαρκαστικά.

Ἐνα πρωὶ τὴν ὥρα πού ἐγὼ θρῆσκονουν στὴν ἄλλῃ ἄκρῃ τοῦ κατὰστροφωματος, ἕνα ἐγκληματικὸ χέρι διηύθυνε πάλι τὸν σωλῆνα τοῦ νεροῦ κατὰ τὰ κλουβιά μου καὶ τὰ ἔκανε μούσκεμα ὅλα. Ἀσφαλῶς, τὸ πρᾶγμα αὐτὸ δὲν ἦταν πειὰ τυχαῖο.

Ἐτρεξα στὸν λωστρόμο, τὸν σκυλόβρισκα, τοῦ εἶπα ὅτι θὰ τὸν πετάξω στὴ θάλασσα ἂν ξανασυμβῇ τέτοιο ἀστεῖο καὶ ὅτι στὸ τέλος θὰ τὸν καταγγεῖλω στὸν πλοίαρχο. Σήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ ἀπομακρύνθηκε μουρμουρίζοντας μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του. Ἀργότερα ἔμαθα ὅτι αὐτὸ ἦταν τὸ τελευταῖο του ταξίδι μὲ τοῦτο τὸ πλοῖο γιατί ὁλος ὁ κόσμος, πλήρωμα καὶ ἐπιβάτες, εἶχαν τόσο παρόπινα μαρὸ του, ὥστε ὁ πλοίαρχος ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἀπολύσῃ. Γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ λοιπὸν δημιουργοῦσε κάθε τόσο παρόμοια ἐπεισόδια, ὥστε νὰ κάνῃ δύσκολη καὶ τὴ θέσι τοῦ πλοίαρχου.

Ὅπωςδήποτε, ὅταν στέγνωσα τίς μαίμουδες μου πῆγα στὸν πλοίαρχο καὶ τοῦ ἔκανα τὰ παράπινα μου καὶ μοῦ ὑποσχέθηκε, ὅτι θ' ἀνέθετε σὲ ἄλλον τὴν καθαριότητα τοῦ κατὰστροφωματος. Μὰ ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ δὲν μὲ ὠφέλησε ρε τίποτε. Τὸ ἴδιο ἔβλεπα τὸ μικρὸ μαίμουδάκι ψόφησε.

Ὁ θάνατός του ἔγινε ἀφορμὴ μιά ἀπὸ τίς σπαρακτικότερες τραγωδίες πού ἔχω ἰδῇ στὴ ζωὴ μου. Ποτέ μου δὲν θὰ ξεχάσω τὴν λύπη τῆς μητέρας. Ὅταν πληροφορήκα τὸ κλουβί τῆς, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ μαρὸ τῆς ἦρθε νὰ κουνά τὸ ἄμυχο σῶμα, μὴ πιστεύοντας ἀκόμη πῶς ἦταν νεκρὸ. Ἀφοῦ

τὸ κούνησε ἔτσι λίγα λεπτά, τὸ σήκωσε ὀρθὸ καὶ τὸ ἀγκάλιασε, ὅπως ἔκανε κάθε στιγμὴ ὅταν ἦταν ζωντανό. Στὸ τέλος, ἀφοῦ πείσθηκε καθὼς φαίνεται, ὅτι δὲν μπορούσε νὰ τοῦ ζαναλώσῃ ζῶ ἡ, τραβήχθηκε σὲ μιά γωνία τοῦ κλουβιοῦ μὲ ραγισμένη τὴν καρδιά, σὲ τελεία συντριβή. Ὅταν μπηκα μέσα γιὰ νὰ πάρω τὸ μικρὸ πτώμα μὲ κύταξε μ' ἕνα βλέμμα τόσο σπαρακτικὸ πού μὲ συγκλόνισε ὡς τὰ μύχα τῆς ψυχῆς μου.

Ἦταν σὰν νὰ μοῦλεγε: «Δὲν μὲ πετᾶς κι' ἐμένα; Κι' ἐγὼ νεκρὴ εἰμαι!»

Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη ἡ πολὺτιμη μαίμου μου ἄρχισε νὰ καταρρέῃ. Μὲ τὸ κεφάλι γυρμένο στὸ στήθος τῆς καθόταν ἀκίνητη ὥρες ὀλόκληρες. Δὲν ἐνδιαφερόταν πειὰ γιὰ τίποτε ἀπολύτως, οὔτε ἤθελε νὰ φάῃ. Καὶ ἡ λιχουδιὲς ἀκόμα γιὰ τίς ὁποῖες ἄλλοτε τρελλανόταν, ἢ μπανάνες, ἢ ἑρπὲς σταφίδες, τὴν ἀφῆναν ἀπολύτως ἀδιάφορη. Ὅταν ἐπῆγαν στὸ κλουβί τῆς νὰ τὴν δῶ οὔτε γούριζε νὰ μὲ κυτᾶ ἔνῳ πρὶν εἰμαστε τόσο καλοὶ φίλοι. Ἦταν τραγικὸ τὸ θέαμα τοῦ ζῶου αὐτοῦ πού ἀφοῦ εἶχε χάσει τὸν σύντροφό του, ἔχασε τώρα καὶ τὸ μαρὸ πού τοῦ γέμιζε τὴ ζωὴ του καὶ θρῆσκονταν ὁλομόναχο στὸν κόσμο.

Ὅταν εἶδα πῶς δὲν δεχόταν καμμιά τροφή, ἄρχισα ν' ἀνησυχῶ σοβαρά. Δὲν ἤθελα νὰ κανένα τρόπο νὰ χάσω τὸ σπάνιο καὶ μοναδικὸ αὐτὸ ζῶο πού θὰ ἐνθουσίαζε ὅλον τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον. Εἶχα τὴν ἰδέαν πῶς ἂν κάμω νὰ τὴν διατηρήσω στὴν ζωὴ ὥσπου νὰ φθάσωμε στὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν ἔβαζα σ' ἕνα μεγάλο ζωολογικὸν κῆπο, θὰ ἔδινε ἴσως ὁ νοῦς τῆς, θλέποντας τόση ζωὴ καὶ κίνησι γύρω τῆς καὶ θὰ ἐξυνοῦσε τὴν θλίψι τῆς.

Σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ ὡς τὸν Ἀγ. Φραγκίσκο εἶχα ἀναλάβει προσωπικῶς τὴ φροντίδα τῆς. Τὴν τάζιζα διὰ τῆς θίας, παρακολουθοῦσα τὴν θερμοκρασίαν τῆς, ἐτοποθέτησα τὸ κλουβί τῆς σὲ τέτοια θέσι, ὥστε νὰ ἔχη ἡλιο τὴς περισσότερες ὥρες τῆς ἡμέρας. Τὸ κέφι τῆς ὅμως ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸ φτιάσω. Κρατοῦσε πάντα τὴν ἴδια στάσι, μὲ τὸ κεφάλι πεσμένο στὸ στήθος καὶ τὰ χέ-

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΤΡΑΠΕΖΟΜΑΝΔΗΛΑ

Ἡ μόδα ἔχει θάλει χερικὸ καὶ στὰ ἀσπρόρρουχα τοῦ σπιτιοῦ καὶ στὸν τρόπο τοῦ σεβρίσματος. Γι' αὐτὸ τὸ γαρνίρισμα τοῦ τραπεζιοῦ ἔχει μεταβληθῇ καὶ ὡς καὶ τὰ τραπεζομάνδηλα ἀκόμη πού χρησιμοποιοῦνται τώρα εἶναι διαφορετικὰ ἀπὸ ἄλλοτε.

Τὰ τραπεζομάνδηλα ἀπὸ λινὸ θαυμάσιο μὲ σχέδια, κλαδιά κλπ. μπαίνουν τώρα μόνον τὴν Κυριακὴ ἢ σὲ κανένα ἐπίσημο γεῖμα.

Τὰ τραπεζομάνδηλα ἀπὸ λεπτὸ λινὸ γαρνιρισμένα μὲ κεντήματα, δαντέλλες κλπ. εἶναι γιὰ τίς μεγάλες γιορτές, γιὰ ἕνα ἐπίσημο τσάι κλπ.

Τὰ τραπεζομάνδηλα μὲ χρωματιστὰ καρρῶ, μὲ γεωμετρικὰ σχέδια κλπ. χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὰ καθημερινὰ γεύματα.

Γιὰ τὸ πρωὶ, γιὰ ἕνα πρόγευμα στὴν ἐξοχὴ κλπ. ὠραιότατα ταιριάζουν τραπεζομάνδηλα ἀγορασμένα ἑτοιμα ἢ κεντημένα μὲ λουλουδάκια, φύλλα κλπ. Πολλὲς φορές, τὰ τραπεζομάνδηλα πού δὲν ἀγοράζει κανεὶς ἑτοιμα, ἀλλὰ τὰ κατασκευάζει μόνος του γαρνίρονται κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους. Π. χ. ἕνα τραπεζομάνδηλο ἀπὸ ροζ λινὸ γαρνίρεται μὲ μιά μπάντα ἀπὸ λινὸ ἄσπρο καὶ ἀπλικά-

σιὸν ἐπίσης ἀπὸ ἄσπρο λινὸ. Ἄλλοτε τὸ ἀζούρ ἢ τὸ κέντημα γίνεται σὲ χρῶμα ἐντελῶς διαφορετικὸ ἀπὸ τοῦ ὑφάσματος.

Ἡ πετσέτες εἶναι ὅμοιες μὲ τὰ τραπεζομάνδηλα, ἀλλὰ πολὺ μικρές, σχεδὸν σὰν πετσέτες τοῦ τσαγιοῦ. Σεμὲν ντὲ τὰμπλ πλεόν δὲν χρησιμοποιοῦνται παρά μόνον ὅταν δὲν προκειται νὰ μὴν τραπεζομάνδηλο, ὅποτε στρώνετε τὸ σεμὲν ντὲ τὰμπλ στὴ ἀψὲ καὶ κάτω ἀπὸ τὸ σεβρίσμα τοῦ καθενὸς τοποθετεῖ-

τε ἕνα μακρύστενο πετσέτάκι.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΤΗΡΗΣΕΤΕ ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Ἴδου μερικὲς συμβουλὲς γιὰ τὴν διατήρησι τῆς φρεσκάδας τοῦ προσώπου σας:

Μὴν κοιμάσθε ποτὲ χωρὶς νὰ καθαρίσετε πρόηγουμένως τὸ πρόσωπό σας ἀπὸ κάθε καλλυντικὸ.

Μὴ θάξετε ποτὲ πούδρα, κρέμα, ροῦζ στὰ χεῖλη ἢ στὸ πρόσωπο, χωρὶς νὰ καθαρίσετε καλὰ τὰ πρόηγουμένα μὲ ἕνα θαμβάκκι ἢ μ' ἕνα τοιγαράχατο.

Ὅτι κανέτε στὸ πρόσωπό σας, εἴτε τὸ καθαρίζετε, εἴτε κρέμα τοῦ θάξετε, νὰ τὸ κάνετε πάντοτε ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ποτὲ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, γιατί θὰ γεμίσετε ρυτίδες.

ρια σταυρωμένα καὶ ἦταν ἀπαρηγόρητη.

Ἐπὶ τέλους φθάσαμε στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο καὶ ἐκεῖ ἐφώναξα ἀμέσως ἕνα εἰδικὸ κτηνίατρο πού τὴν ἐξήτασε προσωπικά. Ὅσο παράδεινο κι' ἂν φανῇ, παθολογικῶς δὲν ἐπαρουσίαζε τίποτε. Ἀπὸ ἀπόψεως ὑγείας θρῆσκονταν σὲ καλλίτερη κατάστασι ἀπ' ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους πιθήκους μου. Δὲν ἦταν ἄρρωστο τὸ σῶμα τῆς, ἡ ψυχὴ τῆς ἦταν ἄρρωστο.

Τηλεγράφησα στὸν Ζωολογικὸν Κήπο τῆς Νέας Υόρκης, ἂν θέλουν τὴν σπάνια μαίμου πού εἶχα φέρει καὶ μοῦ ἀπάντησαν ἐπείγοντως νὰ τοὺς τὴν πάω. Μία ὥρα ὅμως μετὰ τὴν λήψι τοῦ τηλεγραφήματος ὄρθκα τὴ μαίμου νεκρὴ στὸ κλουβί τῆς. Εἶχε πεθάνει ἀπὸ λύπη. ΦΡΑΝΚ ΜΠΟΥΚ

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

ΣΕ ΚΥΝΗ ΠΟΥ ΞΑΝΑ ΔΕΝ ΘΑ ΤΗΝ ΔΩ

Τό τεύχος του «Μπουκέτου» τιμάται παντού δραχμές 5. 'Η αὐθαίρετος υποτίμησις του παρά των 'Υποπρακτορείων ἀπαγορεύεται.

'Η υπό των ἀναγνωστών μας ἀποτελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

ΣΑΠΦΩ, 'Ενταῦθα. — Μὰς κατακλύσατε μὲ στίχους σας! Δυστυχῶς δὲν εἶναι ἐπιτυχεῖς. Σὰς τὸ εἶπαμε. Οὔτε οἱ «εὐθυμοὶ» στίχοι σας, οὔτε οἱ «δραματικοὶ» λένε τίποτε. 'Ἰδοὺ ἕνα ἐκ τῶν ἀπειρῶν ποιημάτων σας:

ΓΙΑΤΙ ;

Γιατί ; μοῦ ἦταν γραφτό
Νὰ εἶμαι 'Αθηναῖα...
Καὶ δὲν ἦταν καλλίτερα,
Βορειοευρωπαϊά ;

Νὰ χαμηλώναν τὰ θουά,
Σάν, do, re, mi, fa, so, la,
Νὰ ἔλεπα, τὴν Εὐρώπῃ μας,
Μὲ τὰ λαγκάδια ὅλα.

Τις φωτογραφίες σας καὶ τίς φωτογραφίες τῶν οἰκείων καὶ φίλων σας γιατί μὰς τίς στείλατε ; Τί νὰ τίς κάνουμε; 'Απορούμεν καὶ ἐξιστάμεθα !...

Β. Σ. Γ. Ν., Ναύπλιον. — Εὐχαριστοῦμεν, 'Αν ἡ «Πρακτικὴ Θεωρητικὴ» εἶναι τοῦ Πύρρου τοῦ Θεσσαλοῦ, μετ' εἰκόνων στείλτε τὴν. 'Επίσης στείλτε τοὺς 4 τόμους τῆς Π. Διαθήκης ἂν εὐρίσκωνται εἰς καλὴν κατάστασιν. Καὶ τοῦ Λαυρεντίου τὴν ἀνατομίαν ἂν ἔχη εἰκόνας καὶ εἶναι παλαιὰ ἐκδόσις. Κάμετέ τα δέμα. 'Αν τὰ φέρουν στὸ γράφειο 4-7 μ. μ. στὸν κ. Σταματίου, ὁ κομιστὴς θὰ πληρωθῇ γιὰ τὸν κόπο του. 'Αλλως θὰ τὰ πάρουμε ἀπὸ τὸ πρακτορεῖον. Γράφετε, σὰς παρακαλοῦμεν καὶ ἕνα σημείωμα τῶν δύο στρατιωτικῶν θιθῶν. Ποιὰς χρονολογίας εἶναι καὶ θὰ σὰς γράψουμε καὶ περὶ αὐτῶν.

Β. Μ., Καστοριά. — Μὰς γράφετε:

«'Αγαπητὸ «Μπουκέτο».

«Ὁς Σύντροφος Πιστὸς καὶ ἀχώριστος Πάντος Στὸ Κόρφο μου Σκαρφαλώνοντας σὰς κανὰ ἀπόμερω μέρος μαὶ Δένδρα ἢ Βράχους, ζητῶ τὴν παριγωριάσου ξεφυλλίζοντας νὰ διαβάξω ἀπὸ ἀρχὴ μέχρι τέλους.

Διαβάζοντας τὴν συνεργασίαν διαφόρων 'Αναγνωστῶν παρασείρωντας καὶ μένα, νὰ γράψω κάτι γιὰ κίνην πού δὲν ὑπάρχει πλέον.

ἦταν Μελαγχροινὴ, τὰ μάτια τῆς Μαύρα μώρφωσις Ποιοὶ ἀνώτερη 'Απὸ τὴν δικίμου, ἦταν 19 ἔτων. Μαγαποῦσε Ποιοὶ, ἔξισα κωντά τῆς κρυφὰ ἀπὸ τὰ μάτια τὸν Κακὸν 'Ανθρώπον.

Καὶ ἔθυσεν ὥταν 'Εγὼ "Ελίπα". Δυστυχῶς ὅμως τὸ ποιήμα σας δὲν εἶναι ἐπιτυχὲς καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις:

Secret

'Η λεπτότερη πεύδρα μὲ τὸ εὐγενικώτερον ἄρωμα

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

ἀπὸ τῆς 11ης ΙΟΥΛΙΟΥ

Ζητήσατε ἀπὸ σήμερον δοκιμαστικὰ δείγματα δωρεάν ἀπὸ τὰ φαρμακεία Π. Μπακάκου, Α. 'Αλιφέρη, Π. Μαρينوπούλου, Γρηγοράκη καὶ Σία, Α. Κωνσταντίνου (Πλατ. 'Ομονοίας), Κολοκυθὰ καὶ Βαγενά, Ν. Ρεμπούτοια (δόδος Λυκούργου), «Ξαντράλ» (Αἰόλου) Σ. Μπέλλου (Πανεπιστημίου 67), Α. Πούλου καὶ Ε. Πλευρίτη ('Αχαρνῶν 126), Μυροπωλεῖα Ματθοπούλου, Πετροπούλου κλπ.

«Σ. Μ. Ε. Δ.»

Γυρίζοντας τὰ μνηύματα
Νὰ θρῶ γραμμένη Πλάκα
Τὸ ὄνομα σου νὰ γραφῇ
καὶ τὰ δικά σου Νιάτα

Τοῦ κάκου ὁμος γύρισα
τὸν ταφουσοῦ νὰ ἔυρω
ψάχνωντας μὲ τὰ μάτια μου
τὸ κίσαϊ δὲν τὸ ξεύρω.

ὥταν τὸν χάρο ἀπ' ἡντῆρες
ἔκεῖνη τὴν μαύρη μαῖρα
'Εγὼ μακριάσου ἀγάπιμου
δὲν βέβρυα γιὰ σάϊνα.

Σούσιλα γράμα ἀγάπιμου
Στὰ χαῖρια νὰ τὸ Πάρις
νὰ μάθηνες γιὰ μένα
Στὸν Κόρφο νὰ τὸ θάνεις

Τὸ γράμα ὁμος ἔυθασεν
καὶ 'Αλλος νὰ τὸ πέρη
ψάχνωντας μὲ τὰ μάτια μου
τὸ κίσαϊ δὲν τὸ ξεύρω.

Τὸ "Ανυξὰ καὶ τὴ διάβασα
τὰ χέρια μου κοπίκαν
τὸ πῖρ τὸ γράμα ἄνεμος
καὶ "Αλοι μου τὸ θρήκαν.

ΤΑΚΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ, 'Ενταῦθα. — Δημοσιεύουμε ἐδῶ τὴν παλαιὰ ἀναφορά. 'Ἰδοὺ

«Ὁ 'Υποδικανέως Δημήτριος Μητσέλος

Πρὸς τὸν Σταθμάρχην Φλιάκα Κερασιᾶς.

Εὐποισθὲς καὶ μετὰ τῆς προσήκουσας εὐλαθείας τυπικῶς καὶ ἱεραρχικῶς εἰληκρινῶς καὶ ἀνευ παρεξηγήσεως ἀναφέρω ὑμῖν τὰ παρακάτω.

Χθὲς ἐν ὄρᾳ τῆς νυκτὸς καὶ πανσελήνῳ ἐν ὃ ὅλος ὁ κοσμάκης ἐκοιμάτο ἐμοῦ δὲ τοῦ ὑποδικανέως ἀγρυπνοῦντος καὶ ρεμβάζοντος κάτωθι μίαν θαλιᾶς, καὶ παίζοντος μὲ τὰ ζωῖφια τῆς κάπας μου ἔφινις εἶδον εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἄνθρωπον ὑπόπτου ἐξωτερικῆς προελεύσεως δηγούντα ἐκ τοῦ ὧτός μαγκιόραν προβατίναν καὶ φράσσοντα τὸ στόμα αὐτῆς δι' ἀκατανομάστων χειρονομιῶν ἵνα μὴ θελάξῃ ἀριμανεῖως καὶ ἀκαταλλήλως.

Εὐθὺς διέταξα τὸν ἑαυτὸν μου καὶ τὸν περιέβραξα ἱεροκρυφίως εἰς τρόπον, ὥστε νὰ θγάλῳ τὸ λιτάρι μου καὶ τὸν καταστήσω ἀνίκανον καὶ τὸν διακόψω ἐκ τοῦ ἀνύσιον καὶ ἀπρεπὲς ἔργον του.

Διὰ δὲ τὴν προβατίναν διέταξα καὶ ἐμαγειρεύθῃ δεόντως καὶ μεγαλοπρεπῶς. 'Αλλ' ἐπειδὴ εἶταν μαγκιόρα τάλας τὰ παιδιὰ.

Διὰ ταῦτα ἐξετοῦμαι τὴν τιμωρίαν τοῦ ἐνόχου καὶ τὴν θεραπείαν τῶν παιδιῶν ἀνευ ὀλλίου τουτέστι καθάρσιν, γιὰτὶ τὸ κλωτσάει ἔξω ἢ καρδιά τς καθὼς λέν, τὰ παιδιὰ.

Εὐποισθῆστας

'Υποδικανέως

Δημήτριος Μητσέλος

Γ. ΣΩΗΝ, Πειραιᾶ. — Τὸ ποιήμα σας δὲν καλὸ. Μάλλον ἑσφρενικόν. 'Ἰδοὺ μερικὸι στίχοι:

Πλέον δὲν τὴν αἰσθάνομαι

Δι' αὐτὴν δὲν ὑποφέρω,

Δὲν ἔαγρυπνῶ, δὲν χάσσομαι

(μαὶ)

Δὲν χαμπαρίζω πεία τὸν

('Ερω.

Εἶμαι ἐλεύθερο ποῦλ

Στὰ ὀψηλὰ πετῶ μπαλκόνι

(νὰ)

Καὶ σὲ παρακαλῶ πολὺ

Στείλε μου πίσω κάτι ψῶν

(νὰ)

Ποῦ ἐξ ἔρωτος σοῦ ψῶνισα

ἀχάριστη γειτόνισσα

Μαρία πού καρδιά χωρίς

Νὰ ἔχῃς, μὲ στενοχωρεῖς!

Μά, ἀγαπητὲ κόρις, εἶναι σὺ

χοὶ αὐτοὶ ἢ... τουρλοῦ νταβίσι

10 Μυστηρίον
τῆς γυναίκας πού
δὲν γερνά
ποτέ

Ὅτε μιὰ ρυτίδα, οὔτε μιὰ γραμμὴ σὲ ἡλικία 65 χρόνων, καὶ ἐπιδερμὶς καθαρὰ, ὡς ἐν τῇ ἀνεκάλυψις τοῦ καὶ ἀγγιστοῦ Dr Stejskal τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης. Τὸ «Totolon» εἶναι πολὺτιμον στοιχεῖον φυσικὸν νεότητος, ἀπαρτίζεται διὰ καθὲς ἐπιδερμίδα ἐλευθερὴ καὶ χωρίς ρυτίδας. 'Η ἡμέρα Totolon χρώματος ροῦ περιέχει τώρα ἐξ αὐτοῦ. Τρέψαι καὶ ἐκνευρῶναι τὴν ἐπιδερμίδα κατὰ τὸν ὕπνον σας. Ἐὰν ὑπνῶτε νεώτερα καὶ ἁπλῆς. Ρυτίδες καὶ γραμμὲς ἐξαλείφονται. Διὰ τὴν ἡμέραν μεταχειρίζεσθε τὴν κρέμα Totolon. Τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος λευκοῦ (μὴ λιπαρὰ) διὰ νὰ κάμετε τὴν ἐπιδερμίδα σας φρέσκη καὶ καθαρά. νὰ διαλύσετε τὰ μαύρα σας στίγματα καὶ ἀτελείας. Ἐκνευρῶκατε κατὰ 10 χρόνια καὶ μείνατε νέα. 'Απαλλαχθῆτε ἀπὸ τὰ γαϊώδες χρώμα. Ἐκνευρῶκατε τὰ φρέσκα σας μάγουλα, σικτὰ καὶ τὴν λεπτὴν χάρι τῆς νεότητός σας. Ὅ, ἐκπλαγῆτε ἀπὸ τὰ σχεδὸν μαγικὰ ἀποτελέσματα τῶν δύο κρεμῶν Totolon, τροφῶν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Ἐὰν ἔχῃ, εὐχαρίστως διὰ σὰς ἐπιστρέψωμεν τὰ χρήματά σας.

Ὅτε μιὰ ρυτίδα, οὔτε μιὰ γραμμὴ σὲ ἡλικία 65 χρόνων, καὶ ἐπιδερμὶς καθαρὰ, ὡς ἐν τῇ ἀνεκάλυψις τοῦ καὶ ἀγγιστοῦ Dr Stejskal τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης. Τὸ «Totolon» εἶναι πολὺτιμον στοιχεῖον φυσικὸν νεότητος, ἀπαρτίζεται διὰ καθὲς ἐπιδερμίδα ἐλευθερὴ καὶ χωρίς ρυτίδας. 'Η ἡμέρα Totolon χρώματος ροῦ περιέχει τώρα ἐξ αὐτοῦ. Τρέψαι καὶ ἐκνευρῶναι τὴν ἐπιδερμίδα κατὰ τὸν ὕπνον σας. Ἐὰν ὑπνῶτε νεώτερα καὶ ἁπλῆς. Ρυτίδες καὶ γραμμὲς ἐξαλείφονται. Διὰ τὴν ἡμέραν μεταχειρίζεσθε τὴν κρέμα Totolon. Τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος λευκοῦ (μὴ λιπαρὰ) διὰ νὰ κάμετε τὴν ἐπιδερμίδα σας φρέσκη καὶ καθαρά. νὰ διαλύσετε τὰ μαύρα σας στίγματα καὶ ἀτελείας. Ἐκνευρῶκατε κατὰ 10 χρόνια καὶ μείνατε νέα. 'Απαλλαχθῆτε ἀπὸ τὰ γαϊώδες χρώμα. Ἐκνευρῶκατε τὰ φρέσκα σας μάγουλα, σικτὰ καὶ τὴν λεπτὴν χάρι τῆς νεότητός σας. Ὅ, ἐκπλαγῆτε ἀπὸ τὰ σχεδὸν μαγικὰ ἀποτελέσματα τῶν δύο κρεμῶν Totolon, τροφῶν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Ἐὰν ἔχῃ, εὐχαρίστως διὰ σὰς ἐπιστρέψωμεν τὰ χρήματά σας.

Ὅτε μιὰ ρυτίδα, οὔτε μιὰ γραμμὴ σὲ ἡλικία 65 χρόνων, καὶ ἐπιδερμὶς καθαρὰ, ὡς ἐν τῇ ἀνεκάλυψις τοῦ καὶ ἀγγιστοῦ Dr Stejskal τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης. Τὸ «Totolon» εἶναι πολὺτιμον στοιχεῖον φυσικὸν νεότητος, ἀπαρτίζεται διὰ καθὲς ἐπιδερμίδα ἐλευθερὴ καὶ χωρίς ρυτίδας. 'Η ἡμέρα Totolon χρώματος ροῦ περιέχει τώρα ἐξ αὐτοῦ. Τρέψαι καὶ ἐκνευρῶναι τὴν ἐπιδερμίδα κατὰ τὸν ὕπνον σας. Ἐὰν ὑπνῶτε νεώτερα καὶ ἁπλῆς. Ρυτίδες καὶ γραμμὲς ἐξαλείφονται. Διὰ τὴν ἡμέραν μεταχειρίζεσθε τὴν κρέμα Totolon. Τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος λευκοῦ (μὴ λιπαρὰ) διὰ νὰ κάμετε τὴν ἐπιδερμίδα σας φρέσκη καὶ καθαρά. νὰ διαλύσετε τὰ μαύρα σας στίγματα καὶ ἀτελείας. Ἐκνευρῶκατε κατὰ 10 χρόνια καὶ μείνατε νέα. 'Απαλλαχθῆτε ἀπὸ τὰ γαϊώδες χρώμα. Ἐκνευρῶκατε τὰ φρέσκα σας μάγουλα, σικτὰ καὶ τὴν λεπτὴν χάρι τῆς νεότητός σας. Ὅ, ἐκπλαγῆτε ἀπὸ τὰ σχεδὸν μαγικὰ ἀποτελέσματα τῶν δύο κρεμῶν Totolon, τροφῶν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Ἐὰν ἔχῃ, εὐχαρίστως διὰ σὰς ἐπιστρέψωμεν τὰ χρήματά σας.

Ὅτε μιὰ ρυτίδα, οὔτε μιὰ γραμμὴ σὲ ἡλικία 65 χρόνων, καὶ ἐπιδερμὶς καθαρὰ, ὡς ἐν τῇ ἀνεκάλυψις τοῦ καὶ ἀγγιστοῦ Dr Stejskal τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης. Τὸ «Totolon» εἶναι πολὺτιμον στοιχεῖον φυσικὸν νεότητος, ἀπαρτίζεται διὰ καθὲς ἐπιδερμίδα ἐλευθερὴ καὶ χωρίς ρυτίδας. 'Η ἡμέρα Totolon χρώματος ροῦ περιέχει τώρα ἐξ αὐτοῦ. Τρέψαι καὶ ἐκνευρῶναι τὴν ἐπιδερμίδα κατὰ τὸν ὕπνον σας. Ἐὰν ὑπνῶτε νεώτερα καὶ ἁπλῆς. Ρυτίδες καὶ γραμμὲς ἐξαλείφονται. Διὰ τὴν ἡμέραν μεταχειρίζεσθε τὴν κρέμα Totolon. Τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος λευκοῦ (μὴ λιπαρὰ) διὰ νὰ κάμετε τὴν ἐπιδερμίδα σας φρέσκη καὶ καθαρά. νὰ διαλύσετε τὰ μαύρα σας στίγματα καὶ ἀτελείας. Ἐκνευρῶκατε κατὰ 10 χρόνια καὶ μείνατε νέα. 'Απαλλαχθῆτε ἀπὸ τὰ γαϊώδες χρώμα. Ἐκνευρῶκατε τὰ φρέσκα σας μάγουλα, σικτὰ καὶ τὴν λεπτὴν χάρι τῆς νεότητός σας. Ὅ, ἐκπλαγῆτε ἀπὸ τὰ σχεδὸν μαγικὰ ἀποτελέσματα τῶν δύο κρεμῶν Totolon, τροφῶν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Ἐὰν ἔχῃ, εὐχαρίστως διὰ σὰς ἐπιστρέψωμεν τὰ χρήματά σας.

Ὅτε μιὰ ρυτίδα, οὔτε μιὰ γραμμὴ σὲ ἡλικία 65 χρόνων, καὶ ἐπιδερμὶς καθαρὰ, ὡς ἐν τῇ ἀνεκάλυψις τοῦ καὶ ἀγγιστοῦ Dr Stejskal τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης. Τὸ «Totolon» εἶναι πολὺτιμον στοιχεῖον φυσικὸν νεότητος, ἀπαρτίζεται διὰ καθὲς ἐπιδερμίδα ἐλευθερὴ καὶ χωρίς ρυτίδας. 'Η ἡμέρα Totolon χρώματος ροῦ περιέχει τώρα ἐξ αὐτοῦ. Τρέψαι καὶ ἐκνευρῶναι τὴν ἐπιδερμίδα κατὰ τὸν ὕπνον σας. Ἐὰν ὑπνῶτε νεώτερα καὶ ἁπλῆς. Ρυτίδες καὶ γραμμὲς ἐξαλείφονται. Διὰ τὴν ἡμέραν μεταχειρίζεσθε τὴν κρέμα Totolon. Τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος λευκοῦ (μὴ λιπαρὰ) διὰ νὰ κάμετε τὴν ἐπιδερμίδα σας φρέσκη καὶ καθαρά. νὰ διαλύσετε τὰ μαύρα σας στίγματα καὶ ἀτελείας. Ἐκνευρῶκατε κατὰ 10 χρόνια καὶ μείνατε νέα. 'Απαλλαχθῆτε ἀπὸ τὰ γαϊώδες χρώμα. Ἐκνευρῶκατε τὰ φρέσκα σας μάγουλα, σικτὰ καὶ τὴν λεπτὴν χάρι τῆς νεότητός σας. Ὅ, ἐκπλαγῆτε ἀπὸ τὰ σχεδὸν μαγικὰ ἀποτελέσματα τῶν δύο κρεμῶν Totolon, τροφῶν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Ἐὰν ἔχῃ, εὐχαρίστως διὰ σὰς ἐπιστρέψωμεν τὰ χρήματά σας.

Ὅτε μιὰ ρυτίδα, οὔτε μιὰ γραμμὴ σὲ ἡλικία 65 χρόνων, καὶ ἐπιδερμὶς καθαρὰ, ὡς ἐν τῇ ἀνεκάλυψις τοῦ καὶ ἀγγιστοῦ Dr Stejskal τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης. Τὸ «Totolon» εἶναι πολὺτιμον στοιχεῖον φυσικὸν νεότητος, ἀπαρτίζεται διὰ καθὲς ἐπιδερμίδα ἐλευθερὴ καὶ χωρίς ρυτίδας. 'Η ἡμέρα Totolon χρώματος ροῦ περιέχει τώρα ἐξ αὐτοῦ. Τρέψαι καὶ ἐκνευρῶναι τὴν ἐπιδερμίδα κατὰ τὸν ὕπνον σας. Ἐὰν ὑπνῶτε νεώτερα καὶ ἁπλῆς. Ρυτίδες καὶ γραμμὲς ἐξαλείφονται. Διὰ τὴν ἡμέραν μεταχειρίζεσθε τὴν κρέμα Totolon. Τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος λευκοῦ (μὴ λιπαρὰ) διὰ νὰ κάμετε τὴν ἐπιδερμίδα σας φρέσκη καὶ καθαρά. νὰ διαλύσετε τὰ μαύρα σας στίγματα καὶ ἀτελείας. Ἐκνευρῶκατε κατὰ 10 χρόνια καὶ μείνατε νέα. 'Απαλλαχθῆτε ἀπὸ τὰ γαϊώδες χρώμα. Ἐκνευρῶκατε τὰ φρέσκα σας μάγουλα, σικτὰ καὶ τὴν λεπτὴν χάρι τῆς νεότητός σας. Ὅ, ἐκπλαγῆτε ἀπὸ τὰ σχεδὸν μαγικὰ ἀποτελέσματα τῶν δύο κρεμῶν Totolon, τροφῶν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Ἐὰν ἔχῃ, εὐχαρίστως διὰ σὰς ἐπιστρέψωμεν τὰ χρήματά σας.

Ὅτε μιὰ ρυτίδα, οὔτε μιὰ γραμμὴ σὲ ἡλικία 65 χρόνων, καὶ ἐπιδερμὶς καθαρὰ, ὡς ἐν τῇ ἀνεκάλυψις τοῦ καὶ ἀγγιστοῦ Dr Stejskal τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης. Τὸ «Totolon» εἶναι πολὺτιμον στοιχεῖον φυσικὸν νεότητος, ἀπαρτίζεται διὰ καθὲς ἐπιδερμίδα ἐλευθερὴ καὶ χωρίς ρυτίδας. 'Η ἡμέρα Totolon χρώματος ροῦ περιέχει τώρα ἐξ αὐτοῦ. Τρέψαι καὶ ἐκνευρῶναι τὴν ἐπιδερμίδα κατὰ τὸν ὕπνον σας. Ἐὰν ὑπνῶτε νεώτερα καὶ ἁπλῆς. Ρυτίδες καὶ γραμμὲς ἐξαλείφονται. Διὰ τὴν ἡμέραν μεταχειρίζεσθε τὴν κρέμα Totolon. Τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος λευκοῦ (μὴ λιπαρὰ) διὰ νὰ κάμετε τὴν ἐπιδερμίδα σας φρέσκη καὶ καθαρά. νὰ διαλύσετε τὰ μαύρα σας στίγματα καὶ ἀτελείας. Ἐκνευρῶκατε κατὰ 10 χρόνια καὶ μείνατε νέα. 'Απαλλαχθῆτε ἀπὸ τὰ γαϊώδες χρώμα. Ἐκνευρῶκατε τὰ φρέσκα σας μάγουλα, σικτὰ καὶ τὴν λεπτὴν χάρι τῆς νεότητός σας. Ὅ, ἐκπλαγῆτε ἀπὸ τὰ σχεδὸν μαγικὰ ἀποτελέσματα τῶν δύο κρεμῶν Totolon, τροφῶν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Ἐὰν ἔχῃ, εὐχαρίστως διὰ σὰς ἐπιστρέψωμεν τὰ χρήματά σας.

Ὅτε μιὰ ρυτίδα, οὔτε μιὰ γραμμὴ σὲ ἡλικία 65 χρόνων, καὶ ἐπιδερμὶς καθαρὰ, ὡς ἐν τῇ ἀνεκάλυψις τοῦ καὶ ἀγγιστοῦ Dr Stejskal τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης. Τὸ «Totolon» εἶναι πολὺτιμον στοιχεῖον φυσικὸν νεότητος, ἀπαρτίζεται διὰ καθὲς ἐπιδερμίδα ἐλευθερὴ καὶ χωρίς ρυτίδας. 'Η ἡμέρα Totolon χρώματος ροῦ περιέχει τώρα ἐξ αὐτοῦ. Τρέψαι καὶ ἐκνευρῶναι τὴν ἐπιδερμίδα κατὰ τὸν ὕπνον σας. Ἐὰν ὑπνῶτε νεώτερα καὶ ἁπλῆς. Ρυτίδες καὶ γραμμὲς ἐξαλείφονται. Διὰ τὴν ἡμέραν μεταχειρίζεσθε τὴν κρέμα Totolon. Τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος λευκοῦ (μὴ λιπαρὰ) διὰ νὰ κάμετε τὴν ἐπιδερμίδα σας φρέσκη καὶ καθαρά. νὰ διαλύσετε τὰ μαύρα σας στίγματα καὶ ἀτελείας. Ἐκνευρῶκατε κατὰ 10 χρόνια καὶ μείνατε νέα. 'Απαλλαχθῆτε ἀπὸ τὰ γαϊώδες χρώμα. Ἐκνευρῶκατε τὰ φρέσκα σας μάγουλα, σικτὰ καὶ τὴν λεπτὴν χάρι τῆς νεότητός σας. Ὅ, ἐκπλαγῆτε ἀπὸ τὰ σχεδὸν μαγικὰ ἀποτελέσματα τῶν δύο κρεμῶν Totolon, τροφῶν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Ἐὰν ἔχῃ, εὐχαρίστως διὰ σὰς ἐπιστρέψωμεν τὰ χρήματά σας.

ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑ

ΠΡΙΝ ἀγοράσετε τὸ φάρμακόν σας ΠΡΙΝ ἀγοράσετε καὶ νούργιο καπέλλο, ἐπισκεφθῆτε τὴν ΕΚΘΕΣΙΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ καὶ ΠΛΑΩΝ ΒΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ ('Αγ. Μάρκου 18, 1ος ὄροφος, τηλ. 25-173). Ὅ, εὐρετε ἑτοιμα καπέλλα, φορέματα, ταγιέρ, πολλαὶ κτλ. μὲ τὰς καλύτερες γραμμὲς, τὰς πρὸ τελευταίας μέδας, ἀρίστης ποιότητος καὶ μὲ τὰς λογικωτέρως τιμὰς. 'Επίσης μπερεῖτε νὰ ράψετε καὶ δικὰ σας ὕφασμα, σύμφωνα μὲ τὰ πλέον μοντέρνα παριζιάνικα μοντέλα.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ ΣΚΥΡΙΑΝΕΣ - ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΕΣ ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ

ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ

ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΚΟΛΟΚΥΝΘΟΥΣ 2 Τηλ. 54-737

ΣΑΛΟΝΙΑ ΚΑΙ ΧΩΛ ΕΤΟΙΜΑ ΤΑ 10 ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΑΠΟ 3 ΧΙΛ. ΚΑΙ ΑΝΘ. Σκυριανές δραχ. 7.500 καὶ 10.900 Βυζαντινὰ 16.400, Αγγλ. καὶ 23.000 ΚΑΙ 28.000 τὰ 10 κομμάτια

ΟΤΑΝ ΜΑΣ ΚΥΒΕΡΝΟΥΣΑΝ ΟΙ... ΔΡΟΜΟΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 6)

πόλητος συμπολίτης. Έγκαρτερίτε και διαλυθήτε ή-
συχως.

Η κεφαλή με τις πάλλευκες φαβορίτες έχάθηκε από το
στηθαίο της ταρράτσας κι' έμειναν στόν αέρα τα χέρια,
σκορπίζοντας εγκάρδιους χαιρετισμούς στα πλήθη. Μα οι
άγαπητοι συμπολίται, δεν διαλύθηκαν. Είχαν ανάγκη ένα
καθήκον να επιτελέσουν προς την Άγγλική Πρεσβεία.

Κατηφόρισαν λοιπόν την οδό Δραγατσάνου και δι' ε-
πιτροπής πάλι εξέφρασαν την ευγνωμοσύνη του ελληνικού
λαού προς το φιλελεύθερον έθνος.

Καθώς όμως εγγύριζαν με σκοπό να πάνε στη θάσι τους
— στην Όμόνοια — και να διαλυθούν τοις εκείνου ρήμασι
πειθόμενοι, εκυκλοφόρησε μία διάδοσις: 'Αποκλεισμός!

— Πάμε πάλι στο γέρο!

Ένας «καλώς πληροφορημένος κύκλος» όμως τους είδο-
ποίησε ότι ο Γέρος έφυγε από το ύπουργείο και πάει
σπίτι του.

Γραμμή λοιπόν για την οδό Ζήνωνος. Ήταν κάτω-κά-
τω, στην πρώτη γωνία δεξιά το ιστορικό σπίτι.

Ο Δηλιγιάννης πράγματι είχε τρέξει σπίτι του από άλ-
λους δρόμους, θέβαιος, ότι θα κατηφορίσουν οι «άγαπητοι
συμπολίται» του προς τα εκεί, θέλοντας να τους πη ανε-
πιστήμως, όσα δεν μπορούσε να τους πη από το ύπουργείο.

Σε λίγο θ' απλώνονταν το σάβουρπο στους δρόμους, έ-
ταν η «γενναία πρωτοπορία» έφθασε ούρλιάζοντας, κά-
τω από το πρωτοπουργικό σπίτι κι' έπιασε τα ύψωματα. 'Η
ούρά όμως της διαδηλώσεως, σημειώσατε, ήταν στη διχάλα
της οδού Πειραιώς και Ζήνωνος. Έκει στην Πολυκλινική,
πού τότε ήταν η ώραία θύλλα Βλαστοπούλου και πλάι της
το καλλιμάραρο μέγαρο Μουρούζη.

Όταν πεία έφθασε κάτω από το μπαλκόνι και ο ξερα-
κιανός φουσταναλλάς — σηματοφόρος Τσέλιο Πίτσαρης, ξε-
πρόβαλε και ο «γέρος του Μωρηά» με το επίτελειό του.
Βαθεία σιγή και θαύτατη συγκίνησις.

— Μας απειλούν οι Ισχυροί της Γής δι' αποκλεισμού!
Άρχισε να λήη ο Πρωθυπουργός. Άνδρες Άρκάδες! Έλ-
ληνες έσμέν. Λάχανα έσθίμεν!

— Και λάχανα και κουνουπίδια, κύριε Πρόεδρε! φωνά-
ζει ο Τσελεπίτσαρης.

Πάνω στόν ένθουσιασμό του δεν έρθηκε τίποτε άλλο να
πετάξη στόν αέρα. Βγάζει λοιπόν το τσαρούχι του και το
σφενδονίζει ύψηλά.

Τα πλήθη ούρλιάζουν, θλέποντας τη ρουκέττα εκείνη που
έπροχωρούσε προς τη... στρατόσφαιρα.

— Τώπ' ο Γέρος!

— Να φάμε λάχανα! Τώπ' ο Γέρος.

Άλλά το τσαρούχι του Τσελεπίτσαρα δεν μπόρεσε να πα-
ραβεί τον νόμο της παγκοσμίου έλξεως. Άρχισε να πέ-
φτη και σάν το μήλο του Νεύτωνα γαντζώθηκε στόν σιαυ-
ρό του κονταριού της σημαίας!

Έτσι ο σηματοφόρος, ξυπόλητος από το ένα ποδάρι, ώ-
δήγησε τα μαινόμενα πλήρη πάλι στην Όμόνοια. Και από
τότε όλες η πολεμικές διαδηλώσεις είχαν έμβλημα το τσα-
ρούχι του Τσελεπίτσαρα.

Τότε και το περίφημο του Θέμου Άννινου μολύβι απα-
θανάτισε τον Πρωθυπουργό με μια ώραία γελοιογραφία,
πού τον εικόνηζε εξέλισσόμενον με τη φαλάκρα και τις φα-
βορίτες του από ένα... λάχανο. ΔΗΜΟΣ ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 22)

τά μάγουλά τους, αφήνοντας δυνατούς ήχους. Έπακολού-
θησαν θρισίες, κατάρες και δάκρυα στα μάτια της ώμο-
ρης κυράς μας κι' εμείς διανυκτερεύσαμε καταγής!...

Πέρασαν χρόνια. Δεν ξέρω γιατί ούτε σ' έμένα, ούτε
στόν σύντροφό μου δεν έτρεφαν πεία μεγάλη εκτίμησι. Πά-
τε ο ένας, πότε ο άλλος, πότε κ' οι δύο μαζί μέναμε μέ-
ρες δολοκλήρες στα συρτάρια.

Μωρέ, πώς άλλαζουν έτσι οι άνθρωποι! Το ζευγάρι που
μας ψώνισε τόσο άλλαξε, πού είχε γίνει αγνώριστο. 'Η
νέα είχε γίνει μία ζαρωμένη γρηά κι' ο νέος, ένας γέρος
πού δεν μπορούσε να κοινηση απ' την θέσι του. Καμιά
φορά κάθονται κοντά - κοντά. Όταν το βλέμμα τους πέ-
φτη σ' έμένα ή στόν σύντροφό μου, προσπαθούν να θυμη-
θούν μερικά πράγματα, μά φαίνεται πως ή μνήμη δεν τους
βοηθεί. Και τότε μας παρατηρούν με ύφος αξιολύπητο!...

ISMET HULUSI

ΟΙ ΚΩΜΙΚΟΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 47)

— "Ωστε μ' άλλα λόγια είναι κανείς μελαγχολικός ή ε-
θυμος στην ιδιωτική του ζωή, διότι έτσι τον έκαμε ή φύσις

— Άκριβώς...

— Δεν μου λένε... ούτε ή έρωτικές άτυχίες στη ζωή δεν
σας στενοχωρούν;

— Μά δεν τις γνώρισα. Ένας έρως εύτυχης, μου έδωκε
μία άγαπητή γυναίκουλα, με την όποια από δεκαπεντα-
τίας συζούμε αρμονικάτα και — καλά πού μου το θυ-
μίσате μάλιστα, να ταχυδρομήσω το «Μπουκέτο» πού ά-
γόρασα πρό όλίγου στην άγαπημένη μας κορούλα, πού το
περιμένει να το διαβάση στην έξοχη άνυπόμονα — δεν ά-
πάρχει κίνδυνος να δυσανεστηθούμε ποτέ μας.

— Τότε κύριε Μαυρέα και κύριε Κοκκίνη, καληνύχτα
σας και... πάντα χαρούμενοι καθώς λένε...

— Καληνύχτα σας και παρομοίως.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΘΑΝΟΣ Γ. ΜΗΛΙΔΩΝΗΣ

ΤΟ ΣΚΑΣΙΜΟ ΑΠ' ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 7)

στείλω ένα γράμμα στη χανούμια σου τη γιαγιά σου. Τώρα
πήγαινε.

Ψεύγοντας έκλαιγα, μά και σκεφτόμουνά ότι ή γιαγιά
μου, πού ως τότε δεν μου τις είχε έρεξει ποτέ, θα με μά-
λωνε μονάχα.

Το θρόαυ, όταν ο «ταχυδρόμος» Χατζή Μεχμέτ έφάνης
μ' έφερε ως το σπίτι, κάλεσε τη γιαγιά μου και της έδα-
σε το γράμμα του διευθυντού. 'Επειδή ή γιαγιά μου ή αν
άγραμμη, τώδωσε και το διάβασε ή μητέρα μου. 'Εγώ
προσεχα την όψη της γιαγιάς μου. 'Ενοιώθη πόνο ή δυσ-
χής και το βλέμμα της είχε γίνει τρομερό. 'Εγώ άρχισα
να τρέμω. 'Εδίωξε την μητέρα μου, με πήρε απ' το χέρι
και με πήγε στη «σκοτεινή» κάμαρη. 'Εστειλε την υπη-
ρέτρια και έφερε τρεις θέργες απ' την κυδωνιά πού είχαμε
στην αύλη. Και τώρα πού σας γράφω τρέμει ή πένα μου.
'Ω Άλλάχ! τί άγριο ξόλο ήταν εκείνο! 'Η υπηρέτρια μου
σήκωσε τα πόδια ψηλά και ή γιαγιά μου μ' όλη της την
δύναμη, έσπασε τη μία θέργα άπάνω μου. 'Υστερα ή άλ-
λη όπως και ή τρίτη έσπασαν στα μαλακά μέρη μου! Μ'
έδερναν κ' ή δυό εκ περιτροπής. Όταν κουραζόταν ή για-
γιά μου αναλάμβανε ή υπηρέτρια και ξανάρχιζε ύστερα
ξανά ή γιαγιά. Όταν εξαντλήθηκαν... τα πυρομαχικά, μ'
έκλεισε μέσα στη «σκοτεινή» κάμαρη, ή γιαγιά μου λέ-
γοντας:

— 'Όρα μείνε έδωτέρα ως το πρωί μουγκρίζοντας απ'
τόν πόνο και σκούζοντας σαν γουρούνι, θραυπάδα!

Όλη την νύχτα την πέρασα μέσα σε φρικτούς πόνους
στη φυλακή μου, νηστικός κι' άγρυπνος. Και το χειρότερο
δεν μπορούσα ούτε για φυσική μου ανάγκη να θυά.

Άλλά ν' αγιάσουν τα χερία της γιαγιάς μου! Έγινε
άνθρωπος.

M. NINAI

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 29)

Τέλος, ή Γκρέτα Γκάμπο, μάς παρουσιάζει και σ' αυτό
άκόμη το επίπεδο, μία περιέργη έκπληξι. Το χρώμα της
προσωπικότητός της είναι το χρώμα μιάς φωτεινής ήμέρας.
Κατά τόν Έρβιν Σμύθ, το φώς αυτό, όταν αναλυθή, μάς
δίνει όλα τα χρώματα της τριδος. 'Η Γκρέτα Γκάμπο με
τόν τρόπο αυτό συγκεντρώνει όλα τα χρώματα. 'Η προ-
σωπικότητά της είναι ένα αίνιγμα. 'Η ζωή της είναι ένα
μυστήριο. Είναι ή αιώνια Εύα. Το αιώσιο και άκατανόητο
θέλυ!...

Δ. Μ. ΜΟΝΤΓΚΟΜΜΕΡΥ

ΜΙΑ ΔΑΧΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 15)

πιότερο. Κι' όταν τέλος έπεσε στό κρεβάτι της άρχισε να
κάνη τόν λογαριασμό τών έξόδων της.

«Γιά να μην κατορθώσω να γλεντήσω, θα πη πως είμαι
πολύ σοβαρό και τίμιο κορίτσι», σκέφθηκε τέλος.

Και με τις σκέψεις αυτές αποκοιμήθηκε. Στόν ύπνο της
δεν όνειρεύτηκε ούτε τόν μαρκήσιο, ούτε τόν δραγών, ούτε
το γλέντι. Είθε ένα τεράστιο άσπρο χαρτί, πάνω στό
όποιο υπήρχαν αυτές ή λέξεις:

«Κύριε, έλάεμεν την τιμήν να γινώμεν κάτοχοι της επιστολής σας.»

MANTINA ΤΕΦΥ

Κομμωτήριον

ΛΟΥΞ

Περμανάντ

ΜΕ ΤΟ ΝΕΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ
ΑΝΕΥ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

Royale

ΩΣ ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΙ ΜΕ ΤΑ
ΟΗΜΙΣΜΕΝΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ
ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑBlair
Realistique

Funa

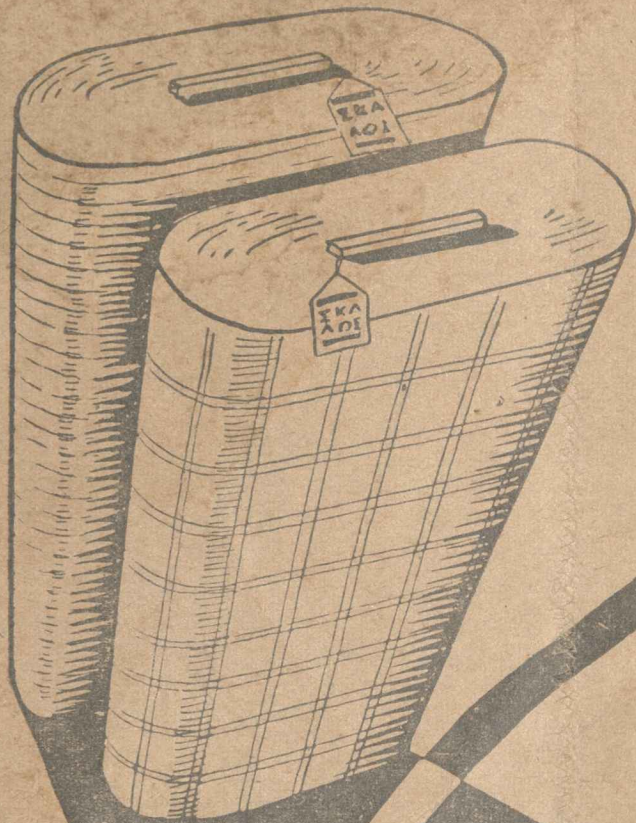
ΔΡΧ.

150

ΑΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ

Πανεπιστημίου 75-Τηλ. 23-776

πάλι
για της
επενέθη
και πο

Κορο

ΕΡΜΟΝ 29